BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

TERRA'NIN GİZLİ AJANI

JOHN BRUNNER

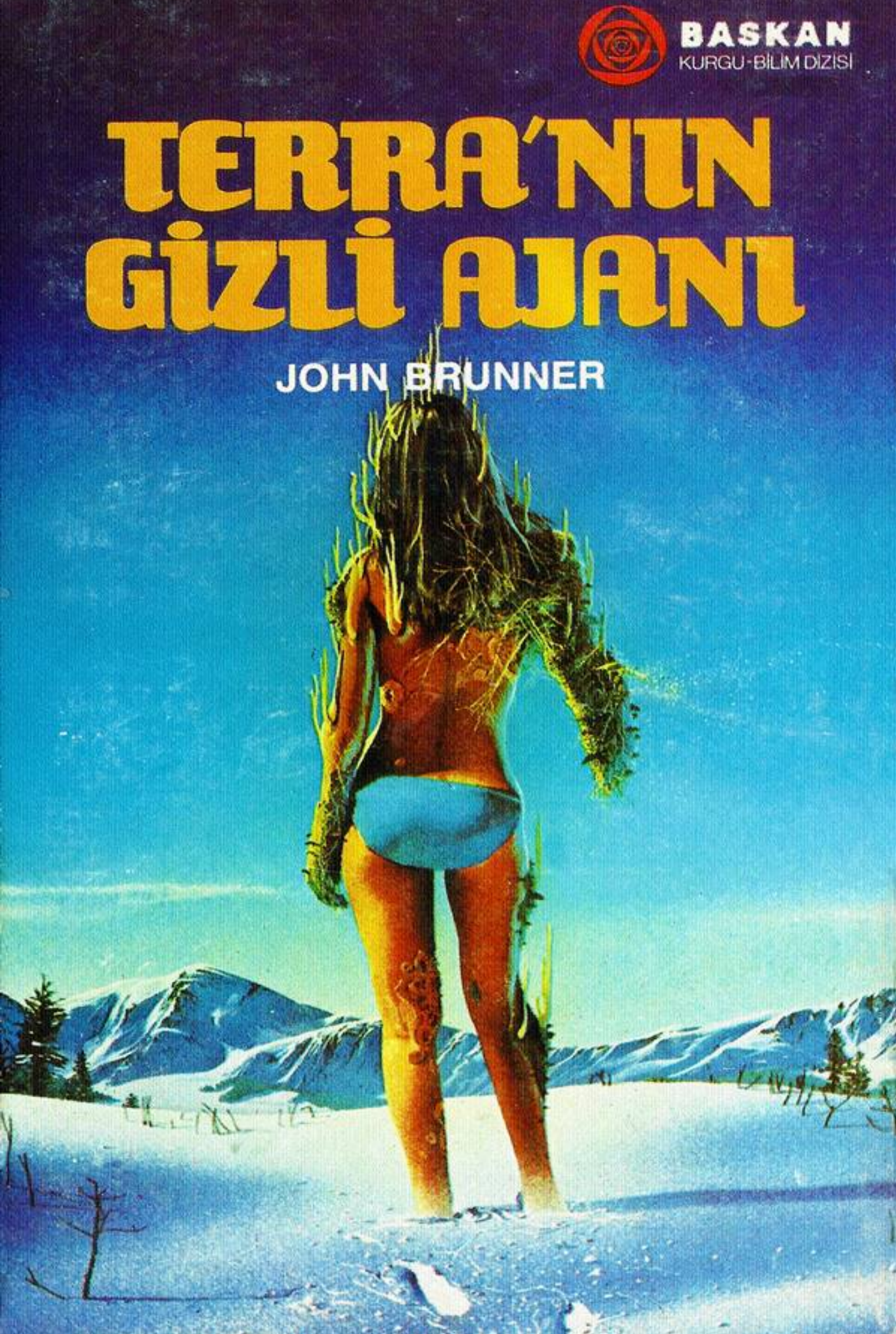

TERRA'NIN GİZLİ AJANI

JOHN BRUNNER

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **JOHN BRUNNER**
Çeviren : **O. TALÂT TAŞKIN**

Dizerkonca Matbaasında
Dizilip Basılmıştır.
Her hakkı mahfuzdur.
Baskan Yayınları A.Ş.
İstanbul — 1984

Birinci Bölüm

Bu yıl bahar erken gelmişti, fakat tepeler hâlâ buzlarla kaplıydı. Gece bastırıp da kervanlar konakladığında, insanlar çevreden topladıkları buzları kovalara doldurup ateşte eriterek su ihtiyaçlarını karşılayabiliyorlardı. Bunlardan kervancıbaşı tüccar Heron'u, bu güzergâhta yolculuk yapanlar arasında tanımayan hemen hemen yoktu. «Kral-avı»ndan bir gün önce Carrig kentine varmanın tüccarlar için önemi büyüktü. Çünkü erken gelen bahar tepedeki buzlarla birlikte, kent halkının keselerinin ağzını da çözebilirdi.

Kervan, bir önceki akşam, erken saatlerde Carrig arazisine girdiğinde, yüksek surlardan inmekte olan kış bekçileriyle karşılaşmıştı. Bu arada köylülerle de ayaküstü küçük çapta alışverişler yapılmış; yol yorgunu yük hayvanları da böylelikle biraz olsun dinlenme fırsatı bulabilmişlerdi. Soyguncuların Carrig arazisine giremediklerini bilmenin verdiği güvenle tüccarlar ve diğer kervan üyeleri, bu bölgede yol aldıkları sürece son derece rahattılar, gülüşüp konuşur ve şarkılar söylerlerdi.

Tüccar Heron'un da yüzünden mutluluk okunuyordu. İri yapılı, güleç yüzlü ve oldukça sokulgan bir adam olan tüccar Heron'u mesleğindeki en ateşli rakipleri bile severler, fakat onun ticari anlayışından hiç hoşlanmazlardı.

Heron'un düzenli olarak iş yaptığı dört kentin her birinde birer evi ve birer de karısı vardı. Ancak o, bunların hiçbirisinde doğru dürüst oturmuyordu. Geçen kışı, Carrig kentini sulayan ırmağın döküldüğü denizin ötesindeki ülkelerde ticaretle

geçirmiş ve bir ay kadar önce geri dönmüştü. Yüzündeki mutlu ifadeyi ensesine doğru kaydırdığı şapkası tamamlıyordu. Üzerindeki geniş pelerinin etekleri, sanki bir Çin tapınağının çatısı gibi çevresine yayılıyordu.

Düşünceli gözlerle kentin yüksek volkanik tepelerine bakan Heron, bu çok önemli ziyarette ne bulabileceğini hesaplamaya koyulmuştu.

Heron'un hemen ardından, güney bölgesinden kervana katılan iki adam geliyordu. Heron, yol boyunca onlarla dostluk kurmaya çalışmıştı. Güneylilerin Carrig'e giden kervana katılmaları alışılmış bir durumdu. Bunların çoğu tüccar ya da kendi yeteneklerinin kuzey kentlerinde değer bulduğunu duyarak kervana katılan sanatkârlardı. Kimi de para canlısı kişilerdi. Bazen sürgüne gönderilen suçlular ya da resmî görüşmelere giden görevlilerin de yer aldığı bu kervanlarda, hemen her zaman hattâ yazın en sıcak günlerinde bile bir iki de yolcu bulunurdu.

Heron'la birlikte yol alan bu iki güneyli, ilk andan beri onun dikkatini çekmekteydi. Bunlar alışılmış kervan yolcularının hiçbirine benzemiyorlardı. Geçtikleri yerler konusunda bilgili oluşları, kibirli davranışları, onların eğitim görmüş kişiler olduklarını akla getiriyordu. Görünüşe bakılırsa pek zengin değillerdi. Her birinin iki binek hayvanı vardı. Bir diğer hayvana da araç gereçlerini yüklemişlerdi. İkisinin de seyisi yoktu.

Birinin adı Belfeor, ötekinin Pargetty idi. Her iki ad da güneyde çok yaygın olarak kullanılanlardandı, durumu tartan Heron, bunların soylu bir ailenin, evden kaçan ve kendileri için daha iyi bir meslek aramak amacıyla maceraya atılan genç oğulları olduklarını düşünerek biraz rahatladı.

İki genç, gece ateşin çevresinde toplanılıp sohbete başlandığında, güney halkında ender görülen bir kuşkuculuk ve akılcılık göstererek; tanrıların kutsal hakları üzerine yapılan konuşmalara büyük bir ilgiyle katıldılar. Herron, kervan Carrig'e varasıya dek onların izini yitirmeyeceğini umuyordu.

Carrig kenti, bir ormanın yayılması gibi kendiliğinden gelişmişti. Kuzeyde kavis çizen Smoking Hills'in koruduğu kent arazisi çok verimliydi. Bundan ötürü büyük bir tarımsal üretim fazlası vardı.

Birkaç mil kadar ötede, durgun ve ulaşıma elverişli bir ırmak, batı yönünde akarak denize ulaşıyordu.

Kent, yerleşime elveren en yüksek noktalara kadar yayılmıştı. Kurutulmuş balık ve fıçılara basılmış et ticareti yaparak zamanla zenginleşen salcılar ve kayık yapımcıları bölgenin güçlü kişileri durumuna gelmişlerdi. Kazançlarının bir bölümünü ilk olarak ahşaptan, daha sonra kârgir malzemeden sağlam bir ırmak limanı yapmak ve ulaştırmada çalıştıracakları ücretlileri kiralamak için harcamışlardı.

Aynı dönemde güneydeki kentler de büyümeye başlamıştı. Böylece Smoking Hills'den geçen kuzey-güney yolunda tüccarlar ve kutsal yerleri ziyarete giden hacılar ile pek çok yük hayvanının oluşturduğu kervanlar çoğalmıştı. Bu kervanların Carrig'te bir mola vermelerini sağlamak için yollarını buraya çevirmek gerekiyordu. Bu amaçla Carrig hükümdarı, kentin birkaç mil ötesinde ırmak üzerine bir köprü yaptırmıştı. Böylece kervancıları ırmağı yürüyerek geçmekten kurtardığı gibi, kente uğramalarını da sağlamıştı.

Kuşaklar boyu değişen inançlarla kutsal yerler giderek önemini yitirmiş ye kervanlar seyrekleşmişti. Bugünlerde kuzeye; Carrig'e doğru ancak bir kervan geçmişti.

Carrig'in üzerinde yer aldığı tepenin doruğunda bir kale ve uzaktan bir kasırga bulutunu andıran bir tapınak vardı. Kale gri taştan yapılmıştı. Tapınağın yapımında kullanılan pembemsi kayalar, düztabanlı mavnalar tarafından ırmaktan yukarı yüzdürülerek getirilmişti. Fakat kentin kale ayağından ırmağa doğru serpilmiş büyük bölümü ahşaptandı. Aynı biçimde köprü de ahşaptan yapılmıştı. Bu nedenle kervanların bir defada on yük hayvanından fazlasını geçirmelerine izin verilmezdi. Gösterilen bu özene rağmen, yine de köprünün tahtaları ağır yük altında çatırdıyordu...

Kervanın başında bulunan tüccar Heron, bir mola vermek için hayvanın dizginini çekti. Koca kafalı hayvan homurdanarak durdu. Nöbetçi kulübesinden çıkan ve Heron'u tanıyan askerler ona doğru geldiler. Askerlerden biri, kervanın gelişini bildirmek üzere köprüyü geçerek kente doğru at koşturmaya başladı.

Gümrük görevlilerinin işi pek uzun sürmedi. Aslında Heron yılda dört kez olmak üzere, oniki yıldır bu yoldan geçiyordu. Bu nedenle görevliler onu yakından tanırlardı ve işi rahatlıkla yardımcılarına bırakabilerdi. Heron, eyerin üzerinde öne doğru eğilerek kıdemli subaya doğru seslendi.

- Eğer Sir Bavis Knole ile yapılacak toplantıya gün batımından önce yetişemezsek, kral-avına katılmamız için gerekli izni alamayacağız umarım beni anlayacaksınız. Benim ve korumam altında olanların geçmesine izin vermelisiniz.

— Elbette, dedi görevli. Denetim biter bitmez yola çıkabilirsiniz. Sizi fazla tutmayacağız.

— Candan teşekkürler, dedi Heron ve şapkasını hafifçe salladı. Bu arada görevlilere uygun bir armağan verilmesi için yardımcılarına işaret etti. Sonra Belfeor ile Pargetty'nin yanına döndü.

— Baharın ilk ayının ilk akşamı güneş battıktan sonraki bir hafta, dinsel nedenlerden ötürü ticaret yapılmaz, diye açıklamada bulundu. Sonra ilâve etti: Kentin korunmasında görev almazsak ve yurttaş olma hakkını kazanamazsak, halkın topluca bulunduğu yerlerde ticaret yapmamıza izin verilmez. Güvenlik görevlilerinin koruması altına da giremeyiz. Bu hakkı kazanabilmek için acele etmeli ve toplantıya katılmalıyız. Kral-avı sırasındaki hafta boyunca ise ticaret yapmamak büyük bir kayıp olur.

Belfeor ile arkadaşı Pargetty bir an birbirlerine bakıştılar. Sonra, onayladıklarını belirtmek için başlarım salladılar ve Heron'un ardından atlarını sürdüler.

Kısa bir süre gittikten sonra Belfeor, Heron'a dönerek:

— Dinsel nedenlerden söz ettiniz? diyerek söze başladı. Bu sırada Heron, Pargetty'nin ona uyarıcı bir bakış attığını fark etti, ancak nedenini bir türlü anlayamadı. Yâni, bu kral-avı politik bir sorun olmaktan Çok dinsel nedenlerle mi yapılıyor? diye sürdürdü Belfeor.

— Burada, Carrig'te iki neden de geçerli, diye karşılık verdi Heron. Aslına bakarsan gelenekleri oldukça gariptir.

—Bana göre insana ait olan hiçbir şey garip değildir, dedi Belfeor.

Heron dönüp ona baktı. Bu bir güneylinin kuramayacağı, oldukça yüksek kültür düzeyi gerektiren bir cümleydi. Hattâ Heron bile beceremezdi bunu. «Tamam, buldum!» dedi kendi kendine, «Belfeor ve arkadaşı eğitim görmeye gidiyor olmalılar!»

Heron umursamaz biçimde:

— Aslında ben gezgin bir adamım. Nerede gerekli olduğuma inanırsam oraya giderim. Gerçekte, bana da sizin düşünceniz doğru geliyor, diye konuştu.

Hep birlikte kente doğru ilerlemelerini sürdürdüler. Kentin çevresinde ayrıca bir iç duvar yoktu. Gelebilecek bir saldırıya karşı halkın saklanabileceği sığınaklar vardı. Sayıları yirmi kadar olan bu sığınaklar bugün için herkesi alamayacak durumdaydı. Halk şenliğe hazırlanıyordu. Evlerin ve işyerlerinin kapılarına, yalnızca bu yılki şenlikler için yapımına izin verilen klan sembolleri asılmıştı. Çoğu cadde köşelerinde ve büyük pazar yerinde olmak üzere bahis masaları kurulmuştu. Masaların arkasındaki kara tahtalarda, geçerli ihtimallerin tebeşirle yazılmış listesi vardı. Bu yıl her listenin başında aynı ad yer alıyordu: Saikmar, Carrie'nin oğlu, Twywit klanından.

On iki yıldır kral-avına katılan Heron, şimdiye kadar böylesine düşük bahis oranları ve oybirliğine rastlamamıştı.

Belfeor meraklı bir ses tonuyla:

— Çarpışanların başarısı üzerine bahse tutuşmuşlar. Doğrusu bu beni şaşırttı, dedi.

Heron sükûnetle cevapladı:

— Birçok kişi bunun saygısızlık olduğunu söylüyor. Fakat gördüğünüz gibi, on sekiz yıldız yasal

bir yönetimin olmadığı bir dönem yaşanıyor. Aslında kent Parradile klanı tarafından yönetiliyor, fakat onların kralla olan totem ilişkileri ava katılmalarında bazı engeller yaratıyor. Kimileri, halkın gözünde savaşan klanların durumunu sarsmak için bahis tutuşmanın kızıştırıldığını söylüyorlar.

Belfeor, Heron'un açıklamasını destekleyerek:

— Olabilir, dedi.

Bir hisarın ayağına geldiklerinde hayvanlarından indiler. Kervandaki tüm güneyliler de onları izlediler. Saraya ulaşan dolambaçlı yoldan çıktılar ve toplantıya katılabilmek umuduyla sabırla beklediler.

Sir Bavis Knole, günlerce kendisini rahatsız eden konuyu; Smoking Hills'deki en büyük volkanın tepesindeki «şey»i ortadan kaldırabileceği umuduyla memnun görünüyordu. On sekiz yıldır Carrig'in yöneticisi olmasına rağmen bir kral değil, yalnızca bir rahipti. Kral, sıcak mağaralarda rahat rahat uyuyordu. Ertesi gün savaşçılar, onu ürkütüp uyandırmaya gideceklerdi.

Bunu düşünürken, rahip cüppesinin içindeki vücudu heyecanla ürperiyordu. Sir Bavis bu zamana kadar bütün sorunların kolayca üstesinden gelebilmişti.

Şimdi önünde, yanardağın alışılmış püskürmelerinden daha büyük bir püskürmenin meydana geldiği sırada köylerini terk ederek kaçan altmış köylünün sorunu vardı. Köylüler toplantı salonunun önünde bekliyorlardı. Uzun zamandır su görmemiş bedenleri ve elbiseleriyle Smoking Hills›in kükürtlü kokusunu da beraberinde getirmişlerdi. Bütün aileleri temsilen seçilen iki üç aileydi bekleşenler.

Sir Bavis onların davasına çabucak baktı. Tüccar Heron gibi çok zengin ve güçlü biri ise çarçabuk geçiştirilecek türden değildi. Sir Bavis ona bir saatini ayırmak zorunda kaldı. Zamanın bir bölümünü de kendisine gelen armağanları kabul etmekle geçirdi.

Sonuçta, geleneğe göre, tüccar Heron'un koruması altında güneyden gelen ve geçici yurttaşlık hakkını kazanmak için bekleyenlere sıra geldi. Görevliler bu amaçla bekleyenlerin bir listesini yaptılar.

Başvuranların arasında iki kişi Sir Bavis'in dikkatini çekti. Bunlar tüccar Heron'un arkasında saygılı biçimde duruyorlardı. Tüccar Heron'un da onlardan saygıyla söz ettiğini fark etti.

Heron onları takdim etmeyi düşünmedi. Çünkü yurttaşlık hakları belgesini alıncaya kadar onlar resmen yok kabul edilirlerdi. Gelenek böyleydi. Sir Bavis, bu iki kişi adlarını listeye yazdırırlarken kulak verdi. Esmer olanının adının Belfeor, kumral ve zayıf olanının adının da Pargertty olduğunu öğrendi.

Onlar ayrılırlarken, Sir Bavis, Belfeor'un kendisine, sanki sırlarını öğrenmek istermişçesine derin derin baktığını fark etti. Bu düşüncesini saçma bulmakla birlikte, yine de biraz olsun rahatı kaçtı.

Toplantı salonunun büyük kapıları kapandı ve uşaklar derhal o akşamki toplantı için gerekli olan sıraları taşımaya başladılar. Bunları çeşitli klanlar için gruplar halinde dizdiler ve duvarlardaki pirinç askılara asılı meşalelerin artıkların alarak, yerlerine yenilerini taktılar. Sir Bavis büyük tahtının üzerinde hiç kıpırdamadan onları izledi.

Ve yarını düşünmeye daldı...

Birden göğsünde, yerini tam kestiremediği bir ağrı duydu. Sanki kılıç batırılmış gibi şiddetli bir sızıydı bu. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Salon kararmaya başlamıştı. Boğulmakta olan bir adamın çırpınışları gibi kollarını sallayarak yeniden dünyaya dönmeye çalıştı.

Çevresine boş boş bakmıyordu. Hiç kimse ona dikkat etmemiş gibiydi. Dış görünüşüyle Sir Bavis olduğundan da yapılı görünüyordu. Kuvvetliydi de. Oysa şimdi tanrının eli gövdesine girmiş ve onun kalbinin üzerine kapanmıştı.

Parradile klanının şefi Sir Bavis Knole, Carrig'te on sekiz yıldır hüküm sürüyordu. Bütün bu süre İçinde hiç kimse «kral»ı öldürememişti. Her geçen yıl kral daha da büyümüş, güçlenmiş ve ustalaşmıştı.

On sekiz yıl boyunca kazandıklarını düşünen Sir Bavis, kendi becerisi olduğu kadar, tanrıların lütfunun da bunda payı olduğu sonucuna varıyordu. Yöneticiliğinin sona erdiği şu sıralarda bunların üzerinde durmak artık anlamsızdı.

Ağrının dindiğini, kalp atışlarının normale döndüğünü hissetti.

— Tanrım! Umarım kehanetler yanlış çıkmaz. Bu yıl, kral-avı düzgün gider. Twywit klanından Saikmar'ın kralı öldürebileceğini söylüyorlar. Dilerim bunu başarsın ve bu sahte, maskeli eğlence de son bulsun.

Sir Bavis kendi kendine mırıldandıktan sonra ayağa kalktı ve heybetli bir yürüyüşle salonu terk etti.

İkinci Bölüm

Heron yanında güneyli yabancılar olduğu halde yavaş yavaş kentin kalabalık sokaklarından geçti.

Pazar yerine geldiklerinde, kervanın gümrükten henüz geçtiğini ve yorgun yardımcılarının yük hayvanlarını gruplandırmaya çalıştıklarını gördü. Ayrıca geceleri değerli malları beklemek üzere anlaşma yapmış olduğu bekçilerin de bir düzene sokulmasına çalışıyorlardı. Yol giderini alan bekçilerin bir bölümü yakındaki tavernalara kaçamak yapmak için can atıyorlardı.

Ertesi gün kurulacak olan pazarda en iyi satış yerlerini kapmak isteyen tüccarlar ise, pazar yerinin yanında yatacak yer aramak peşindeydiler, dolaşamayacak kadar yorgun olanlar, nerede olursa olsun hemen uzanabilecekleri bir yatağa razıydılar.

Heron atından indi ve kalabalığın ortasına doğru yürüdü Birtakım buyruklar verip, bağırıp çağırdıktan sonra, Belfeor ile Pargetty'nin yanına geldi. Gayet memnun görünüyordu.

— Evet, beyler!, dedi. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Belfeor karşılık verdi:

— Uyuyabileceğimiz bir yer bulmayı!

— Sanırım kentte boş yatak kalmamıştır. Pazar yerine yakın bir yerde boş yatak bulma şansınız ise hiç yok. Zaten bizden önce komşu köylerden baharın ilk ürünlerini satmak için gelenler ve ayrıca gördüğünüz gibi kral-avına gelen pek çok kişi var. Bana bakın! Burada bir evim var. Küçük

fakat rahattır. Aynı odada kalmaya razıysanız, bana şeref vermiş olursunuz.

Bir an için Pargetty'nin bu öneriyi geri çevireceğini sandı, fakat Belfeor hemen gülümseyerek, arkadaşının konuşmasına fırsat vermeden atıldı:

— Bu şeref bize ait, dedi. Biz de sizin arkadaşlığınızdan memnunuz.

Pargetty söze girmek istediyse de, Belfeor onun sözünü kesti:

— İşimizin aksayacağını mı düşünüyorsun? Seni endişelendiren bu mu? diye sordu.

Pargetty başını salladı. Heron dikkatle onları izliyor, bir yandan da düşünüyordu: «Demek işleri varmış! Daha Önce hiç bundan söz etmediler!»

Heron, ne tür bir işleri olabileceğini merak ediyordu.

— Bu akşam kral-avıyla ilgili olarak herhangi bir faaliyet olacak mı? diye soran Belfeor, pazar yerinden uzaklaşan Heron'u izlemekteydi.

— Evet, bildiğim kadarıyla akşam yıldızı çıktığında Sir Bavis, kral-avı mevsiminin açıldığını duyuracak. Sonra bütün klanların katıldığı bir toplantı yapılacak. Her klandan seçilen birer savaşçı açıklanacak. Sonra bunlar takdis edilecekler ve gün doğuncaya kadar geceyi seyredecekler. Ayrıca soylular kalede büyük bir eğlence düzenleyecek. Sabah olduğunda kralı uyandırmak üzere onun inine gidecekler. Kimi zaman onun kış uykusunu geçirdiği mağarayı bulmanın bir iki gün aldığı söylenir. Neyse, bulduktan sonra, Smoking Hills'in üzerindeki sıcak havanın yükselen akıntılarında uçuşa geçen savaşçılar, onu öldürünceye kadar — ki bu kral on sekiz yıldır dayanıyor— ya da bütün planörler düşünceye kadar çarpışacaklar. Anlatılanlara göre kimi ustaca savaşçılar üç gün üç gece

yukarıda kalarak, kral yorgun düşünceye kadar savaşmışlar ve hatta ona bir de ok isabet ettirmişler. Fakat bu yıllarca önce olmuş.

— Kralı öldüren ne yapar?

— O günden, yâni öldürdüğü günden gelecek yıla kadar ülkeyi yönetir. Şimdi iki yasal yönetim dönemi arasındaki geçici dönem yasaları altındayız. Parradile klanı şu an yönetimi sürdürüyor. Diğer bütün klanlar kralı öldürmek üzere birlikte saldırıya geçebilirler. Fakat Parradile-klanı kralı öldürme avına katılamaz. Kralı öldüren kişi ve onun klanı yönetimi devralır. Bir önceki yıl kralı öldüren, aradan bir yıl geçtikten sonra, yeniden ava katılabilir. Çoğunlukla da böyle olur. Öldürülen eski kralın yerine gelen yeni kral daha genç ve güçsüz olur. Fakat şimdiki kral on sekiz yıllık bir tecrübeye sahip ve şimdiye kadar görülenlerin en kuvvetlisi olduğu söyleniyor.

— Onu gördün mü? diye sordu Belfeor.

— Uzaktan, dedi Heron. Ona fazla yaklaşmak istemedim doğrusu...

Eve vardıklarında Heron, hizmetçilerini Belfeor ve Pargetty ile ilgilenmek üzere görevlendirdi. Fakat yarım saat kadar sonra, yıkanıp temiz elbiselerini giymiş olarak döndüğünde, görevlendirdiği hizmetçileri görerek şaşırdı. Nedenini sordu.

Hizmetçilerden biri açıkladı: “— Konuklarınız, efendim, rahat bir yolculuk yaptıklarını, hiçbir şeye ihtiyaçları olmadığım ve onları yalnız bırakmamızı istediler. Sonra da yanlarında getirdikleri bir kutu ile odaya kapandılar.

Birden Heron’un aklına bir düşünce takıldı. Ayağa kalktı, hizmetçileri kenara iterek, kendi

odasıyla konuklara verdiği oda arasındaki koridora yöneldi. Döşemenin gevşemiş tahtalarına basmaktan sakınarak, sessizce ilerlemeye başladı.

Uşaklardan birinin onu şaşkınlıkla izlediğinden habersiz, duvardaki ince çatlağa gözünü dayadı. Odanın penceresi batıya bakıyordu ve odaya sızan güneş ışıkları bu esrarlı konukların üzerine düşerek onları aydınlatıyordu. Taşıdıkları kutuyu gayet iyi görebiliyordu. Onun ne olduğunu anlamakta güçlük çekmedi. Çünkü aynısından kendisinin de vardı.

Bu bir uzay haberleşme aracıydı.

Çevresine bakındı ve kapının tam karşısına geçti. Uşaklarına da kendisini izlemelerini emretti. Bir şey düşünecek ya da önlem alacak zamanı yoktu. Çok hızlı davranmalıydı. Derin bir soluk aldı, ayakları üzerinde yaylandı ve ileriye doğru fırlayarak olanca ağırlığı ve hızıyla kapıya yüklendi.

Ahşap kapı böyle bir darbeye dayanacak yapıda olmadığından çatırtıyla yere indi ve Heron, şaşırmış iki güneylinin bakışları arasında kendini odanın ortasında buldu. Güneylilermiş! Allah kahretsin! Bunların, bu gezegenin dışından kişiler olduğuna en küçük bir kuşkusu kalmamıştı.

Bu gezegene gönderildiğinden beri üç ayda bir yolladığı raporların dışında galaktik dili çok az kullanıyordu. Fakat bu onun ana diliydi. Panik ve şaşkınlık içinde ağzından bu dilde kelimeler döküldü:

— Siz kimsiniz? Burada ne yapıyorsunuz?

Haberleşme cihazını kontrol etmekte olan Pargetty yıldırım çarpmışa döndü. Fakat Belfeor, sanki hazırlanmış ve bu durumu çoktandır bekliyormuş gibi gayet sakin bir biçimde ilerledi ve vericinin bulunduğu masanın üzerinde duran başka

bir cihazı aldı. Bu eski tip, fakat iş gören bir enerji silahıydı.

Silahı ateşledi ve Heron olduğu yere düştü. Ölmüştü. Olayı gören uşaklar çığlıklar atarak kaçıştılar ve evin dışına fırladılar.

***

Taş duvarlı odada, oda hizmetçileri tarafından tören için hazırlanan Sir Bavis, sinirlerinin yatışması için bir harpist çağırdı.

Gösterişli bir reverans yapan harpist, hangi şarkıyı çalmasını emrettiğini sordu.

Sir Bavis:

— Red Sloin'in baladını söyle, dedi.

Harpist bir reverans daha yaptıktan sonra yerine oturdu. Uzun siyah saçlarını geriye doğru taramıştı. Tenor sesiyle şarkıyı söylemeye başladı:

«Şan ve şerefin şarkısıdır bu
Carrig kentine şöhret getiren
İlk Parradile klanı...-»

— Dur! diye bağırdı Sir Bavis. Bunu değil! Aslını söyle! Sesi sinirden titriyordu. Terlemeye başladı.

Harpist de çok şaşırmıştı. Kekeleyerek:

Fakat, eskisi... demeye çalışırken Sir Bavis onu durdurdu:

— Evet, eskisini dedim! diye haykırdı.

Harpist boyun eğdi ve şarkıya baştan başladı:

«Şanlı bir kahramanın şarkısıdır bu
Carrig kentine gelen Red Sloin'in
Bir yabancının ve güçlü bir adamın şarkısı...»

Şarkıyı dinleyen Sir Bavis garip bir hoşnutluk içindeydi.

Red Sloin'in baladı oldukça eski bir şarkıydı Ne zaman bestelendiğini hiç kimse bilmiyordu. İlk geçici dönemin nasıl olduğunu anlatıyordu. O zamanlar, şimdiki sekiz klanın yerine dokuz klan varmış ve adı Graat olan dokuzuncu klanın şefi hain bir düzenbaz imiş. Herkes bu adamdan nefret edermiş. Fakat bu adamın oğlu o zamanın en yetenekli pilotuymuş ve ilkbahar yaklaştığında, - kralı öldürebilecek tek kişinin bu delikanlı olduğu konusunda hemen herkes görüş birliğindeymiş. Oysa onun klanı yönetimi ele geçirdiği takdirde, hain babası kenti haydutlara satmayı planlıyormuş.

İşte tam bu sırada güneyden güçlü kuvvetli bir yabancı kente gelmiş. Adı Red Sloin olan bu adam, kral-avı öncesindeki toplantıda söz alıp konuşmuş. Aslında bir klan elemanı olmadığım, fakat diğerleriyle birlikte ava katılmak istediğini söylemiş. Hiç kimse ona şans tanımadığından, katılmasında bir sakınca görmemişler.

Oysa av, hiç de beklendiği gibi sonuçlanmamış. Red Sloin okunu kralın boynuna saplamayı başarmış, fakat kralla birlikte bir krater boşluğuna yuvarlanmış. Red Sloin'in ölümü iktidarın Parradile klanı şefine geçmesine yol açmış. Şefin ilk işi de, hain Graat klanını son kişisine kadar ortadan kaldırmak olmuş. Ardından, kenti daha önceden kuşatmış olan haydutlar defedilmiş ve barış sağlanmış.

Sir Bavis'in yönetimde bulunduğu on sekiz yıl boyunca harpistler, bu şarkıyı her çalıp söylediklerinde Red Sloin'le ilgili bölümleri gittikçe azaltmış, yerine Parradile klanını öven sözcükleri getirmişler. Fakat şarkının aslı hâlâ bilinmekteymiş.

Harpist şarkının sonuna yaklaştığında odanın kapısı açıldı ve Sir Bavis'in oğlu Abrus hızla içeriye daldı:

— Saygıyla selamlarım baba, dedi ve hafif bir reverans yaptı. Babasının cevabını beklemesi gerekirken, o sözünü sürdürdü: Bugün ya da yarın ne yapılması gerektiğini bilmek isterim.

— Neyi? diye sordu Sir Bavis, delikanlıyı aşağıdan yukarıya soğuk bakışlarla süzerek. Kimi zaman, bu kara çehreli, somurtkan ve incelikten yoksun vahşi yüzlü gencin kendi oğlu olamayacağını düşünerek karısının sadakatinden kuşkuya düşüyordu. Oysa herkesin gözünde Sir Bavis bir kalenin direkleri kadar kuvvetli ve bir kalenin taşları kadar sertti. Ve biliyordu ki asıl kuvveti zekâsındadır. Soyunun, kuşaktan kuşağa nasıl olup da böylesine bozulduğunu düşündü.

Hiçbir şey anlamamış olan Ambrus babasına bakmayı sürdürüyordu. Dayanamadı:

— Yarın ne yapılması konusunda konuşuyorum baba! dedi.

Sir Bavis yüksek arkalıklı koltuğuna yaslandı ve gayet sakin bir sesle:

— Anlat bana Ambrus, dedi. Bahisçiler yarın için en çok kime şans tanıyorlar?

Geç de olsa delikanlı durumu kavradı ve toparlandı, Sir Bavis birkaç söz daha ederek konuyu değiştirmeye çalıştı. Böyle yapmak; zorundaydı; çünkü çevrede uşaklar vardı. Ancak bir budala, uşaklarının ağzının sıkı olmadığını düşünmeyebilirdi. Bu nedenle onların yanında sırları açığa vurmamak gerekirdi.

— Ne dersin, dedi. Saikmar'a; Twywit klanından Carrie'nin oğlu Saikmar'a şans tanıyorlar mı?

— Evet, tanıyorlar, dedi Ambrus heyecanını gizlemeye çalışarak. Onun, kırk yıldan bu yana rastlanan en akıllı kişi olduğu söyleniyor.

— O halde, hafta sonundan önce biz bu kalede yeni bir klanın yönetime geldiğini görebileceğiz desene, dedi Sir Bavis sakin bir tavırla. Fakat bunu söylerken de, Ambrus'un yüzünün kıskançlık duygularıyla her zamankinden daha çok karardığını farketti.

— Madem ki ona bu kadar yüksek şans... derken, durdu. Göğsüne yine aynı ağrı saplanmıştı. Gözlerini kapadı.

Yıllardan beri, her yıl yinelenen bir olay ve bir konuşma vardı. Konuşma, bitişik odada kilitli bir sandıkta bekletilen porselen bir kavanozla ilgiliydi. Kavanozun içinde çeşitli mantar ve otlardan yapılmış bir maya bulunuyordu. Yirmi damlası en dayanıklı insanı bile sarhoş edip sızdırırdı. Sir Bavis yıllardan beri her kral-avının öncesinde en şanslı savaşçı ya da savaşçılara, şans dileme kadehi göndermiş ve içine de bu mayadan karıştırmıştı.

Bu yıl, ne zaman aynı şeyi yapmayı düşünse, kalbi sıkışıyordu. Gözlerini açtı ve çevresindeki hizmetçilere baktı:

— İşiniz bitti mi? dedi.

Korkuyla başlarını salladılar. Sir Bavis'in gözlerinde, nedenini anlayamadıkları bir hiddet vardı.

— O halde çıkın!

Hizmetçiler, hırsız bir evcil hayvan ürkekliğiyle adeta sürünerek salondan çıktılar. Yalnız Ambrus kaldı. Sir Bavis ayağa kalktı ve çevresine bakınarak konuşmaya başladı:

— Saikmar'a şans kadehi göndermeyeceğiz, diye bağladı cümlesini.

Ambrus ileri doğru bir adım attı ve telaşla:

— Fakat baba! Bu...

— Sus! diye tersledi Sir Bavis. Ambrus zıpkın yemiş gibi durdu. Sir Bavis kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya başladı:

— Bak oğlum, belki sana tanrılara saygılı olmayı öğrettim. Ah! Ne yazık ki kendim buna uymadım. Tersine şeytana uydum ve olayları tanrıların istediği gibi değil de, kendi istediğim biçimde yönlendirdim. Şimdi anlıyorum ki bunların hepsi yanlış şeylerdi. Kendimizin çıkarına göre değil, tanrıların isteğine göre davranmalıyız. Uzun yıllar başarılı olduk, ama kendi yeteneğimiz sayesinde değil, tanrıların hilelerimize göz yummasıyla... Ve artık sonuna geldik.

Aslında sözlerinden daha derin olan duygularını açıklayamıyordu. Bu ölüm duygusuydu, hattâ ölüm duygusunun da ötesinde, Smoking Hills'te azap çekme duygusuydu. Yalnızca şunları söyleyebildi:

— On sekiz yıl, kralı tahminimizden de öte güçlendirdi. Belki yıllar boyu yarışçılara şans kadehi yollamakla krala yardım ettim, güçlenmesini sağladım. Fakat artık bunun sonu gelmeli ve kaderimizi ona, onun gücüne ve aklına terk etmeliyiz.

Bir şey söylemese bile Ambrus'un gözlerinden isyan okunuyordu. Ambrus sanki şöyle diyordu: «Fakat bu kadın kılıklı Saikmar, Parradile klanını yönetimden nasıl alabilir! Bu korkunç birşey olur!»

Sir Bavis:

— Eğer kralı öldürmeyi başarırsa, bu onun hakkıdır, dedi yavaşça.

— Olmamalı! diye Ambrus ayağını yere vurdu. Oh, niye sanki diğerlerinin yokluğunda hüküm

sürmesine izin verilen Parradile klanında doğdum?

— Aç gözlüsün! diye çıkıştı Sir Bavis. Gücü kıskanıyorsun! Seninle utanç duyuyorum. Birçok insanın yeniden dünyaya geldiğinde senin küçük gördüğün bu klandan doğmak için, dua ettiklerini ve bunu bir şeref saydıklarını bilmiyor musun?

— Evet! Senin için konuşmak kolay! diye sızlandı Ambrus. Senin on sekiz yıl boyunca büyük bir hazla oturduğun bu koltuğu benden koparıp almana dayanabileceğimi mi sanıyorsun?

Sir Bavis:

— Bu konuşman ve davranışların, senin bu makam için hiç de uygun olmadığını gösteriyor, dedi.

Bir an için Ambrus, hiçbir şey söyleyemedi. Gözlerini kısmıştı. Alçak bir masanın kenarına doğru ilerledi, yumruğunu masaya dayayarak öne doğru eğildi ve şöyle dedi:

— Demek böyle düşünüyorsun. Senin yanıldığını nasıl kanıtlayabilirim? Silahımı alıp yarın kralı öldürmeye giderek mi? En iyisi bu cılız Saikmar'ı yataklara düşürmek!

Duyduğu hiddetle gerilen Sir Bavis'in tüm eski gücü geri gelmişti. Hızla oğlunun yanına gitti, kulağını parmaklarıyla kavradı ve delikanlı acıdan iki büklüm oluncaya kadar kıvırdı. On iki yaşından beri Ambrus'a bunu yapmıyordu.

— Defol git! diye haykırdı. Git ve bir daha benimle ya da bir başkasıyla konuşmadan önce ağzını temizle! Git ve günahlarını affettirmeye çalış!

Sonunda söylediklerinin ağırlığını farkeden Ambrus' un kızgınlığı korkuya dönüştü ve babasına karşı gelmek için hiçbir harekette bulunmadı. Ağzı kıpırdıyor, fakat bir tek söz söyleyemiyordu.

Sendeleyerek geri döndü ve çıktı gitti. Sir Bavis duyduklarından şoke olmuştu. Öz oğlu, kralın klanının bir üyesi olduğu halde, krala karşı gelmekten söz edebiliyordu! Bunun, bir kişinin kardeşini ya da babasını öldürmekten söz etmesinden ne farkı vardı?

Bir süre daha, kendini toparlayabilmek için orada öylece kaldı. Az sonra yardımcı rahip gelerek, güneşin yakında batacağını söyledi. Sir Bavis doğruldu, Ambrus'la yaptığı tartışmayı kimsenin işitmemiş olmasını ümit ederek asasını aldı. Yardımcı rahibin gözlerinde herhangi bir belirti yoktu. Bunu iyiye yordu, demek duyulmamıştı.

En yüksek gözetleme kulesinin tepesindeki sipere giden döner merdivenleri çıkmaya başladı. Uzaktan, toplantıya katılmak üzere gelmiş olan ve güneşin batışını izleyen soyluların sesleri geliyordu. Merdiven sahanlığına vardığında, gelenek gereği orada bulunması gereken herkesin yerinde olduğunu gördü: Cüppeli rahip yardımcıları, uşaklar, bilginler, klanın sembolünü gururla taşıyan akrabaları ve iki kanatlı Parradile' nin sembolü. Başı yukarıda yoluna devam eden Sir Bavis, yanlarından geçerken herkesi selamladı.

Yürüyüşün sonunda batıdaki mazgallı kale burçlarına geldi. Uzakta batan güneş ve Smoking Hills kızıl bir silüet çiziyordu. Aslında volkandan yükselen sıcak hava, güneşin kızıl yuvarlaklığını bozuyordu. O yönden esen rüzgâr insanın burnuna yanık ve kükürt kokusu getiriyordu.

Ama, yanık kokusu oradan değil, daha yakından geliyordu. Kente doğru baktığında, uzakta bir evden dumanlar yükseldiğini gördü. Neyse ki ev ırmağa pek uzak değildi. Böylece komşu evler yan-

gından korunabilirdi. Çıkan dumanların yoğunluğuna bakılırsa, yanan evi kurtarmak pek kolay görünmüyordu.

Yakınında bulunan en genç uşaklardan birini çağırdı ve yanmakta olan evi işaret ederek:

— O keskin gözlerinle bak bakalım kimin evi yanıyor? dedi.

Genç uşak dikkatle baktıktan sonra bir an durakladı.

— Tüccar Heron'un evi olsa gerek, dedi kuşkuyla. Fakat çok duman var, emin olamıyorum.

Sir Bavis. düşünceli düşünceli başını salladı. Uşak herhalde yanılıyordu, çünkü Heron çok dikkatli bir adamdı.

O sırada akşam yıldızının yavaş yavaş gökte belirmeye başladığını gördü. Söylemesi gereken geleneksel sözler dışında her şeyi unuttu, asasını kaldırdı ve yıldızı işaret ederek:

— Yasalar gereği yarın kral öldürülecektir! dedi.

Üçüncü Bölüm

TWYWIT klanından Corrie'nin oğlu Saikmar, sanki bir düşte imişcesine ilerledi ve toplantı salonundaki yerini aldı. Sanki damarlarındaki kan, yüksek kayalardan düşen bir çağlayan gibi akıyordu. Kendini, davranışlarını kontrol edemeyen bir sarhoşa benzetiyor; hareketlerini sanki uzaktan seyrediyormuş gibi hissediyordu. Bu sarhoşluk falan değildi, aşırı sevinç durumuna son derece yaklaşmış olmanın verdiği bir duyguydu.

Yakınları; annesi, babasının ölümünden sonra ona göz kulak olan amcası, kız kardeşi, halaları, kuzenleri, hepsi onunla gurur duyuyorlardı. Yerine giderken, ön sırada oturan yakınlarının önünden geçtiği sırada, hepsi onun omzunu sıvazladılar ve onu cesaretlendirecek sözler söylediler. Fakat o kendisiyle gururlanmıyordu. Sevinci gururundan üstün geliyordu. Aslında tüm varlığıyla salonda değildi. Varlığının bir yanıyla o, Smoking Hills'in üzerinde hafif planörüyle uçmaktaydı.

Salondaki hemen bütün gözlerin kendi üzerinde olduğunu farkettiğinde bunu pek önemsemedi. Ona bakan gözler, uzun boylu bir genç görüyordu. Birkaç yıl öncesine kadar hiç kimse onun bir savaşçı olacağına inanmazdı. O zamanlar, gününü dans ederek, ders çalışarak, ağaçlara tırmanarak geçiren ufacık bir çocuktu. Şimdi on sekiz yaşındaydı ve planör kullanmayı öğrenmişti.

Geçmişte bir kaza sonucu bacağı kırılan ve iyileşmesine rağmen bir bacağı kısa kalan, bu yüzden de yürürken hafif topallayan amcası, aynı zamanda klan şefi Sir Malan Corrie Saikmar'ın bir

yanında, annesi ise öte yanında oturuyordu. Annesi bir kraliçe kadar mağrur ve ilerleyen yaşına karşılık gösterişli bir kadındı.

Çok geçmeden Sir. Bavis, yardımcı rahipler. uşaklar ve diğer maiyetindekiler kürsünün ardındaki kapıdan sırayla girmeye başladılar. Saikmarın gözleri siyah sakalın çevrelediği yüze takıldı. Söylentiler doğru olabilir miydi? Bu en soylu, en kutsal klanın değerli şefinin, kralı öldürmesinler diye her yıl savaşçılara uyuşturucu bir şeyler içirdiği doğru olabilir miydi? Hayır, bu çok kötü bir söylentiydi! Tanrılara dua edildiği şu sırada, sanki bir sevgi çanı gibi çınlayan bu sesin sahibi böyle bir şeyi yapamazdı.

Dualar bittikten sonra, sıra, krala karşı savaşacakların başvurusuna geldi. Saikmar kalp atışlarının hızlandığını hissetti, Görevlilere adını yazdırmak üzere ayağa kalkan rakiplerinin ilkine dönüp baktı. Kuşkusuz savaşçılar haftalar öncesinden seçilmişti. Fakat formalite gereği, görevlilerin onların sesini duyması ve adlarını kaydetmesi gerekiyordu.

Raporlarda yer alan eski geleneklere göre, geçmişte formaliteler bu kadar katı değilmiş. Savaşçıların sayısı her klandan bir kişi olarak sınırlandırılmadığı gibi, Carrig eyaleti dışından kişilerin de krala karşı savaşmalarına izin verilirmiş. Örneğin ünlü şarkının ünlü kahramanı Red Sloin böyle katılmış. Saikmar, konuşma sırasının kendisine gelmesini beklerken, bu şarkının birkaç satırını hatırladı.

O sırada amcası onu dürterek ayağa kalkmasını söyledi. Zaman zaman alay konusu olan tiz sesini alabildiğine kalınlaştırmaya çalışarak;

adını, klanını ve kralı avlamaktaki amacını söyledi.

Yerine oturduğunda yine av üstüne düşlere daldı. Son savaşçının adı da kaydedildikten sonra yeniden gerçekler dünyasına döndü. O anda salonun büyük kapılarından biri açıldı. Fakat sönmekte olan meşaleleri değiştirmeye gelen uşaklar olabileceği düşüncesiyle hiç kimse dönüp bakmadı. O sırada gür bir sesin haykırışı duyuldu.

- Ben de varım! Ben de krala karşı savaşmak istiyorum!

Herkes şaşkınlık içinde -en çok şaşıran da Sir Bavis idi, salonun arkasına dönüp baktı. Sesin sahibi otuz yaşlarında, esmer çehreli biriydi ve ayakta duruyordu. Güneyli giysileri içindeki bu adam bir elini kemerine sokmuş, toplantıdakileri sanki düşmanca bakışlarla süzerek öylece duruyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra, soyluların kızgınlığı gürültüye dönüştü ve Sir Bavis borazancıya, gürültüyü bastırması için borazan çalmasını emreti. Sessizlik sağlandıktan sonra yabancıya dönerek:

- Sen kimsin? Nerelisin? diye sordu.

- Adım Belfeor'dur, dedi davetsiz konuk. Güneyliyim. Sakın bana krala karşı savaşma hakkımın olmadığını söylemeye kalkmayın. Çünkü Red Sloin'e de böyle izin verilmişti. Başkaca bir isteğim yok.

Son birbuçuk saat içinde olanları düşündü Belfeor.

Etkili bir giriş yapmıştı. Kötü bir tesadüf eseri bir galaktik ajana rastlamış, üstelik de kendilerini onun evinde bulmuşlardı. Taş çatlasa bu gezegende ancak bir düzine böyle ajan bulunurdu.

Aslında Pargetty başlangıçta biraz paniğe kapıldı.

Bu da Heron'un -ya da gerçek adı ne ise- kuşkulansına neden oldu. Onun aptalca saldırısı ve galaktik dilinde konuşması, konuklarının gezegen dışından geldiklerini sezdiğini gösteriyordu. Bunu göz önüne alarak kılıklarını iyice değiştirdiler. Daha da önemlisi Heron, onların varlığını üstlerine iletecek zamanı bulamamıştı.

Aslında yitirilen pek bir şey yoktu. Fakat çabuk davranmalıydılar. Haberleşme aracını kaptıkları gibi odayı terk etmişlerdi,

- Evi yakalım! demişti Belfeor, Pargettv'e. Aslında biraz şansımız var. Onlar en azından yarına kadar hizmetçilerin delirmiş olduklarını düşünecekler. Yarından sonra da zaten biz iktidara oturmuş olacağız

Pargetty solgun yüzüyle baktı, başını salladı ve gömleğinin altından enerji silahını çıkardı. Koridorun öbür ucuna geçti ve silahını ateşledi. Sonra merdivenlerden inerek, evin arkasındaki bahçeye geçtiler. Pencerelerden içeri birkaç kez daha ateş ederek işlerini tamamladılar.

- Bu onları epey meşgul edecektir, diyen Belfeor vahşice sırıttı. Şimdi kentte kaybolmaya bakmalıyız.

- Kaledeki toplantı ne zaman başlayacak? diye sordu Pargetty.

- Akşam yıldızı çıkar çıkmaz başlayacak. Gemiden kesin bir zaman kontrolü istedim.

- Bazı işlerin ters gittiği kuşkusuna kapılırlar mı dersin?

- Hiç kuşkun olmasın. Şimdi sen vericiyi uygun bir yere yerleştirip çalıştır ve her şeyi onlara anlat. Ancak paniğe kapılmalarına yer vermeden

ikna etmelisin. Çok dikkatli biçimde, Heron'un hiç kimseye herhangi bir bilgi iletemediğini ve planlanan yerden daha öteye gitmeye gerek olmadığını açıkla. Belki de Heron, kendi işini gizlemek için kervanı bir kılıf olarak kullanıyordu. Bu demektir ki, Carrig'de sürekli bir ajan olamaz. Heron'un başına gelenlerle ilgili haberler ise, ancak kulaktan kulağa yayılarak, bu gezegendeki başka ajana ulaşabilir. Bu da mevzilenmemiz için bize aylarca zaman kazandırır.

Pargetty kuşkulu bir sesle:

- Umarım yanılmıyoruzdur, dedi.

- Bu riski göze almak zorundayız. Şimdi biraz hareketlenelim. Seni bu gece göreceğim. Yo, hayır, göremeyeceğim. Eğer beni kabul ederlerse, gerçi kabul etmemeleri için de herhangi bir neden yok, o zaman diğer savaşçılar gibi bütün gece gökyüzünü seyretmek ve kalan zamanda da törenlerde bulunmak zorundayım. Sen o zaman kendi işine bak. Kralı öldürdüğüm zaman yukarıyla bağlantı kuracağım. Düşünmeden herhangi bir şey yapma!

Ondan sonra kaleye girmekten başka yapılacak iş kalmıyordu. Bunu sağlamak için de bir hikâye uydurdu. Kapıdaki nöbetçilere, Saikmar'a uğur versin diye güneyden tılsımlı bir biblo getirdiğini söyledi. Hemen hepsi Saikmar üzerine bahse girmiş olan nöbetçiler geçmesine izin verdiler. Çünkü bütün uğurların Saikmar'a verilmesini istiyorlardı.

Eğer ona Red Sloin hakkında verilen ipucu doğruysa, oynadığı büyük oyun mutlak başarıya ulaşacaktı.

Salonda tartışma devam ettiği sürece Saikmar bu yeni gelen adamı uzun uzun inceledi. Yaşlı görünüyordu. Daha doğrusu bir savaşçı olarak yaşlı sayılırdı. Oldukça iri yapılıydı da. Böyle bir adamı, Smoking Hills' in püsküren bacaları arasında bir planörü kullanırken düşünemiyordu. Üstelik bir de Red Sloin'i örnek gösteriyordu. O bile planörüyle krala saldırdığında kendisini kurtaramamıştı. Kralı devirmeyi nasıl ümit edebilirdi? Saikrrıar gerçekte kendisinin de şansının az olduğunu düşündü. Fakat on beş yaşından beri, kış aylarının en kötü günleri dışında her gün çalışarak bu güne hazırlanmıştı.

Üstelik bu Belfeor›da, ölmeyi arzulayan bir adam havası da yoktu.

O sırada Saikmar'ın arkasında bir kıpırdanma oldu. Geçen yıl Twywit klanı adına ava katılan ve kralın planörünün sol kanadının çarpmasıyla planörü parçalanan, bir gözüyle bir kolunu kaybedip güçlükle hayatını kurtaran Luchan ayağa kalktı ve parmağıyla kürsüdeki Sir Bavis'i işaret ederek:

- Siz yapıyorsunuz, diye bağırdı. Yönetimi Parradile klanının elinde tutmak için sizinkilerin kurduğu bir düzen bu!..

Birden salonda bir gürültü koptu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Gittikçe artan gürültü Saikmar'ın kafasında bir yumruk gibi patladı. Sessizliği sağlamak için ayağa kalktı. Neler söyleyeceğini önceden planlamadı, ama sözcükler kendiliğinden ağzından dökülmeye başladı. Şöyle bağırıyordu: '

- Hiçbirinizde duygu denen şeyin 'zerresi bile yok mu? Bu Belfeor denilen adam hiç baktınız mı? Onun bir planörü uçurup uçuramayacağını hiç merak etmediniz mi? Onun krala karşı şansının olup olmadığını hiç düşündünüz mü?

Saikmar haklıydı. Bunu hiç düşünmemişlerdi. Şimdi onu daha dikkatle incelemeye başladılar. Saikmar sözlerini sürdürdü:

- Siz Sir Bavis, sizin tanrıların iradesini değiştirmek için bazı kirli oyunlarınız olduğundan söz ediliyor. Bu iş için böyle birini seçer miydiniz? Eğer onu buraya getiren nedenin ne olduğu konusunda bir fikriniz yoksa ve o buraya yalnızca iktidar şansı için bir kumar oynamaya geldiyse, bırakalım oynasın! Eğer kendini Red Sloin ile kıyaslıyorsa, bırakalım kıyaslasın! Eğer Red Sloin gibi iyi bir adamsa, bunu kendisi kanıtlayacaktır. Yok, eğer değilse, korkunç ölümle tanışacaktır. Ben ona, boynunu kırmaya hoş geldin diyorum ...

Söylediği sözlere kendisi şaşıran Saikmar, derin bir soluk alıp yerine oturdu.

O sırada salonun sol yanından kuşkulu bir ses yükseldi:

- Ama bu geleneklere aykırı.

Kendini toparlamış ve salon üzerindeki otoritesini sağlamış olan Sir Bavis sakin sakin konuştu:

- Belki geleneklere aykırı. Ama yasalara değil.

Corrie'nin oğlu Saikmar güzel söyledi. Bu son anda ortaya çıkan Belfeor'u ben daha önce de gördüm. Bugün tüccar Heron ile birlikte yurttaşlık hakları belgesi almak için gelmişti. Bunun dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Bütün bu tartışmalar boyunca Belfeor hiç ağzını açmadı. Elini kemerine sokarak aldığı o ilk duruşunu hiç bozmamıştı. Derken söz aldı.

- O halde kabul edildim mi? diye sordu. Sir Bavis isteksizce:

- Benim ve burada bulunanların muhalefetine karşın, yasalara uygun olduğu için kabul edildiniz, dedi. - Güzel! diye karşılık veren Belfeor, çevresine göz gezdirerek konuşmasını sürdürdü:

- Bundan böyle dostlarım, artık burada hayatıyla kumar oynayan biri olarak bulunmuyorum. Kim bilir, belki de bir iki gün sonra alay edecek bir başkasını bulursunuz! ...

Adamın kendine olan sarsılmaz güveni Saikmar'ı endişelendirmeye başlamıştı. «Yok canım! Bu sonradan çıkma adamın başarılı olabileceğini düşünmek bile çok saçma... » diye geçirdi aklından.

Dördüncü Bölüm

BU adam yalnızca aklını kaçırmış değil, aynı zamanda inançsızın da biriydi. Kesinlikle başaramazdı. Büyük tapınağın loş şapelinde, Saikmar'ın kafası hala Belfeor'un saatler önce söylediği sözlerle doluydu. Her savaşçının şapelde bulunan klanının sembolü ve tanrı heykeli önünde durarak geceyi uyanık geçirmesi gelenekti. Hiçbir klanın üyesi olmayanlar ise, rahibin onlara gösterdiği yerde durmak zorundadırlar.

Belfeor bu durumla karşılaştığında, o zamana kadar tapınakta duyulmamış neşeli bir ses tonuyla:

- Benim için dertlenmeyin, bana göre her yer rahattır, dedi.

Taştan yapılmış sert koltuğunda oturan Saikmar arkasına yaslanarak çevredeki tanrı heykellerine ve Twywit sembolüne bakmaya başladı. Eğer Belfeor avda ölürse bu onun yararına olacaktı. Fakat ya ölmezse!..

Bu düşünceyi derhal kafasından kovdu ve klanının hayvanı olan Twywit'i düşünmeye başladı. Birkaç yıl önce büyük bir veba salgını, Twywit eyaletindeki çiftçileri kırıp geçirmişti.

'Twywit ile yani yırtıcı bir canavarla aynı soyadı almak iyi bir şey mi acaba? Saikmar bunu hiç düşünmemişti. Önce rüzgâr ve hız tanrısı Maige'nin heykeline baktı, sonra da bakışlarını Twywit sembolüne çevirdi ve sonuncusunda hiçbir anlam bulamadı. Red Sloin baladında anlatıldığına göre, eskiden bir Graat klanı varmış. Düşününce bu da

Saikmar'a saçma geldi. Çünkü Graat bir yük ve binek hayvanıdır ve çok yararlıdır.

Oysa diğer klanların totemleri Twywit, Parradile vd. hepsi vahşi hayvanlardır, yani avlanabilirler...

Acaba o klan onu totemi olarak seçtiği dönemlerde Graat yırtıcı bir hayvan mıydı? Bu garip ve yeni bir düşünceydi. Olabilirdi.

Saikmar hafifçe ürperdi. Bu ürperiş tapınağın serinliğinden gelmiyordu. Aklına takılan düşüncelerdi onu ürperten. Dünyada ne kadar çok şey değişiyordu! Planör kanatlarındaki gelişmeler, güneyden gelen etkilenmeler, yeni moda giyimler ve anlayıştaki değişiklikler. Fakat hiçbirini tam olarak kavrayamıyordu.

Graat'ın bir zamanlar gerçekten vahşi bir hayvan olduğu doğruysa, o zaman Carrig'in çevresi de bomboş demekti! Yok, bu kadarı da fazlaydı. Saçmalıyordu.

Diyelim ki Belfeor kralı öldürdü! Klanı olmadığına göre ne yapacak? Var olan klanlardan kendine uygun birini seçip ona mı girecek? Yoksa kendi için yeni bir klan mı yaratacak? Eğer böyle düşünüyorsa, klan hayvanı olarak acaba neyi seçecek?

Saikmar bu düşüncelerinden ötürü kendi kendine öfkelendi. Belfeor'un başarılı olabileceğini düşünmenin bile saçmalık olduğunun farkındaydı. Bunun yerine daha değişik şeyler düşünmeye çalıştı. Geçmişte değişmiş olan pek çok şeyin gelecekte nasıl yeniden değişebileceğini düşünmeye başladı. Saikmar, dünyada insanın varlığının nasıl başladığını hep öğrendiği eski hikâyelerden anlamaya çalışırdı. Bu hikâyeler arasında ufak tefek

değişiklikler olmakla birlikte, temelde hepsi aynı noktada birleşiyordu.

Çok eskiden insanlar tanrılar gibiymiş, fakat bundan daha temiz bir dünyada yaşarlarmış ve tabiat üzerinde korkunç etkileri varmış. Bu yüzden zamanla kibirli olmuşlar. Bunu gören tanrılar, güneşin her zamankinden yüz kat daha kuvvetli parlamasını ve alev saçmasını sağlamışlar. Bunun üzerine kibirli insanların çoğu yanıp yok olmuş, yalnız birkaç kişi kurtulmayı başarabilmiş. Bunlar bir kayıkla büyük bir okyanusun -bilginler bunun batı okyanusu olabileceğini söylerler- geçerek, buzlu ve ıssız bir kuzey toprağına giderek oraya yerleşmişler. Daha sonra onlara verimli topraklara gitme izni verildiğinde, bunun yalnızca bir kereye mahsus af olduğu ve bir daha tanrılara karşı gelirlerse tümden yok edilecekleri konusunda uyarılmışlar.

Kral-avı geleneğinin, insanların ne kadar kolay suç işleyen bir yaratık olduklarını göstermek için tanrılarca düzenlenen ve her yıl yinelenen bir gelenek olduğunu söylerler. Öte yandan diğer ülkelere bakıldığında, bunun yalnızca Carrig'te türetilen, Carrig'e yönetici olacak kişinin en becerikli ve en zeki kişi olması için sürdürülen bir gelenek olduğu söylenebilir.

Ne yandan bakarsanız bakınız, görünen gerçek tekdir; bu Carrig'In geleneğidir ve bunun için her yıl birçok insan ölmektedir.

Belfeor gibi saygısız bir yabancının, bu kutsal toprakları hantal ayaklarıyla çiğnemesi pek uygun kaçmıyordu. Saikmar Twywit sembolünün diğer yanındaki heykele baktı. Bu; pençeler, oklar, sivri dişler ve kılıçlar gibi tüm keskin şeylerin tanrısı

Oric'in heykeliydi. Saikmar ona, Belfeor'un silahlarını köreltmesi ve böylece kralı yaralayamaması için yakardı.

Klanların her biri için ayrı birer planör alanı vardı. Twywit klanınınki kente en yakın olan alandı. Bu nedenle Saikmar'a eşlik edecek olanlar, diğerlerinden tam bir saat sonra yola çıkmakta bir sakınca görmediler. Çünkü krala karşı yenik düşme riskleri hemen hiç yoktu. Volkanik tepeler arasında yeşil bir düzlüğe geldiklerinde vakit öğleyi bulmuştu. Herhangi bir hareket olup olmadığını anlamak için çevreye göz gezdirdiler. Saikmar, buraların kendi klanına ait olan bölgeden daha iyi olduğunu biliyordu. Yüzlerce kez uçarak buralara gelmişti ve çevresinde tüten her krater onun eski bir arkadaşı gibiydi. Ayakta durmuş çevreye bakarken ve yardımcılarının planörü uçuşa hazırlayışlarını izlerken ürperdiğini hissetti.

- Korkuyor musun? diye sordu Luchan. Harekâtın ilk kalkış bölümünde, eski bir savaşçı olması sıfatıyla yanında bulunmakta ısrar eden bu adam olmasa Saikmar daha mutlu olacaktı. Çünkü Luchan'ın olmayan kolu ve görmeyen tek gözü, kralın bir savaşçı üzerindeki olumsuz etkisini sürekli hatırlatıyordu.

- Biraz, diye cevap verdi Saikmar.

- Sir Bavis sana hiçbir şey vermedi, değil mi?

- Hayır, hiçbir şey vermedi! dedi Saikmar. Hem neden versin ki?

Luchan hafif bir gülümsemeyle:

- Tahmin etmiştim, dedi. Peki, sen ne düşünüyordun?

- Şu Belfeor denen yabancıyı. Sanki beni tehdit ediyormuş gibi bir duygu var içimde.

- Neden? diye sordu Luchan gülerek. Böyle gülünç ve aptal bir adamda tehdit edici ne olabilir ki? Bir kere bu yarışmaya neyle katılacak? Planörü var mı? Onu kullanabilecek kadar ustamı? Daha önce Smoking Hills'e gidip oraları tanımış mı? Öyle görünüyor ki, çekinmemiz için herhangi bir neden yok. «Sarı bayrak sallanıyor. Kral bulundu!»

Bunun üzerine harekete hazırlanan Saikmar'ın omuzunu sıvazlayan amcası ona iyi dileklerde bulundu. Yardımcıları planördeki ağırlıkları gözden geçirdiler ve Saikmar'ın güvenlik kemerini bağladılar. Yanına da, ağırlıkları boşluğa bırakabilmesi için ipleri keseceği bir bıçak bıraktılar. Saikmar kontrol kolunu kavradı ve planörü havalandırmak için gerekli ayarı yaptı. Buna göre, düzlüğün kıyısına kadar gidecek, oradan en yakın kratere doğru uçuşa geçecekti. Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra Saikmar, ona sonsuz gibi gelen kısa bir an için bekledi. Sonra ağırlıkları bıraktılar ve planör havalandı.

Herkesin gözü kralın üstündeydi. Yalnız Saikmar ona henüz bakamamıştı; planörünü kraldan' yüz feet (30,5 m.) yukarıya çıkaracak rüzgârı ayarlamakla meşguldü. Bu yüksekliğe eriştikten sonra krala baktı. Birden soluğu tıkandı. Smoking Hills üzerinde ne kadar çok uçmuş olursa olsun, kral Parradile ile aynı havayı ilk kez paylaşıyor olmak onu çok heyecanlandırmıştı.

Mağarasından çıkar çıkmaz yeri tespit edilen kralın kuyruğu, bir işaret direği gibi havaya dikilmişti. Siyah, mavi ve altın sarısı renklerden oluşan bu hayvan güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Kanatları dalgalı bir yağ yüzeyini andırıyordu. Hiçbir kral, bugüne dek bu denli uzun yaşamamış ve böyle büyük boyutlara ulaşmamıştı.

Bu yırtıcı yaratığın gerçek boyutlarını gören Saikmar, az daha planörünün kontrolünü kaybediyordu. Kralın gövdesi, omuzlarından kuyruk köküne kadar beş insan uzunluğuna eşitti. Buna bir de uzun bir kuyruk ile uzun bir boyun ekleniyordu. Hafif kavisli boynunun ucunda çekiç biçiminde garip bir baş duruyordu. Bu baş, sürekli olarak havada dolaşan düşmanlarım tarıyordu. Esner gibi bir hareketten sonra on sekiz metre uzunluğundaki kanatlarını açarak havalandı. Bir süre yükseldikten sonra, bir volkanın tepesine doğru alçaldı.

Saikmar henüz ne olup bittiğini tam olarak kavrayamadan, kral onun hizasına gelmişti bile.

Kimilerinin dediğine göre kral Parradile bu inişi insanlardan öğrenmişti. Fakat Saikmar bu düşünceyi saçma buluyordu ve uçan hiçbir yaratığın Smoking Hills'in içine giremeyeceğine ve doğanın sırlarını keşfedemeyeceğine inanıyordu. Oysa şimdi, kralın sıcak havaya doğru gidişini şaşkınlıkla izliyor ve onun akıllı bir yaratık olabileceğini düşünüyordu.

Kralın yavaş hareketlerini gören Saikmar, ilk saldırının zamanı geldi diye düşündü. Kralın çevresinde bir çember çizdikten sonra biraz daha yükselmeyi ve böylelikle diğer savaşçıları da gözlemeyi kararlaştırdı.

Belirli bir yüksekliğe eriştiğinde bütün planörleri görebiliyordu. Her biri bir klana ait olan bu planörler, o klanın rengine göre boyanmıştı. Kendininki, bir Twywit'in yüzü gibi sarımtrak kahverengindeydi. Ötekiler; yeşil, kırmızı, gri, kareli ya da çizgiliydi.

O zamana dek hiçbir planörün rengi beyaza boyanmamıştı.

Saikmar, tam bu sırada, beyaz bir planör gördü.

Hızla yükselerek kralın tam karşısına çıkan beyaz planör, gökyüzünü aydınlığından daha parlak ışık gibi bir şeyi hayvana doğru püskürttü. Hemen ardından kral -bu göklerin soylusu, akıllı ve ulu yaratık- sanki rüzgâra kapılmış bir dal, devrilen bir ağaç gibi çaresiz ve ağır bir edayla tam altındaki volkana doğru düşmeye başladı.

Belfeor; ansızın ortaya çıkan yabancı, güneyden gelen davetsiz misafir ve inançsız adam Belfeor, Carrig'in yasal efendisi, sahibi, egemeni oldu.

Beşinci Bölüm

İNSAN hayatıyla ödenen borcun değeri, her zaman için en yüksek değerdir. Fakat şartlar güçleştikçe ödüllendirmeler de artar. Devletin diğer servislerinde çalıştığınızda bire dört, bire altı ya da bire yedi esasına göre kazançlar sağlarsınız. Galaktika müfrezesinde ise, bire on ölçeğinin de üzerinde ödeme yapılır. Daha açık söylemek gerekirse, müfrezede harcadığınız her yıla karşılık hayatınıza, sağlıklı ve gençlik dolu bir on yıl daha eklenecek demektir.

Fakat en az hizmet yılı on sene olarak belirlenmiştir ve sözleşme buna göre yapılır. Eğer on yılı tamamlamadan işten vazgeçer ya da atılırsanız, bu şansınızı tümüyle yitirmiş olursunuz. Ayrıca bu tür ömür uzatan işlerde de artık bir daha çalışamazsınız.

'Maddalena Santos komutan dairesinin bekleme odasında otururken, bir yandan da bu gerçeği düşünüyordu. Birden korkuya kapıldı. Yirmi beş yaşında genç bir kızdı. Hayatın ne demek olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı; hayatın iki katına çıkmasının ne demek olduğunu da çok iyi idrak edebiliyordu. Böyle bir şansı kaçırdığını öğrenip çok korkmuştu.

Bu havasız dünyada -aslında bütün müfrezeler aynı esasa dayanıyordu, böylece hiperfotonik gemiler uzaydan çıkarken, uzayaltı yüzeyden pek ayrılmıyorlardı- o zamana kadar hiç üşümemiş olan Maddalena şimdi titriyordu. Komutanın odasına çağrılmasının birkaç nedeni olabilirdi: Özellikle tayfa değiştirmek ya da onarım için bir uzay

gemisi yanaştığında ve buradan Dünya'ya gitmeye hazırlandığında çağırılırdı. Bu, Dünya'ya ya da geldikleri yere dönecek olanların kullandıkları yoldu. Fakat çoğu Dünya'dan gelmemişti.

Ancak, ortada bir sorun vardı.

Maddalena, oturduğu koltuğun kollarını sıkıca tuttu. Dudakları sessizce kıpırdıyordu: «Onu demek istememiştim!»

Birçok kişi demek istemediği şeyleri sık sık yapmıştır.

Geçmişine dönüp baktığında; Dünya'nın en ünlü üniversitelerinden geldiğini, diplomaları ve dereceleriyle gurur duyduğunu ve birlikte çalışmaya başladığı bu müfreze elemanlarına karşı kibirli ve kendini beğenmiş tavırlar takındığını hatırladı. Hiçbir zaman onları müfreze elemanı olarak görmemişti. Sorun da buradan kaynaklanıyordu. Göz alıcı, cazip bir idealden, katı ve acımasız gerçeklere dönmek pek kolay değildi elbet. Bilinçaltında çalışma arkadaşlarını küçümsediğini, kendini Dünya'nın bilgili bir ürünü sayarken, onları kaba sömürgeciler olarak gördüğünü fark etti.

Şurası kesindi ki, Dünya, işlerin en düzenli ve iyi biçimde yapıldığı yerdi. Maddalena Dünya›yı tanıyordu. Onun kendini üstün görmesine neden olan nokta da buydu.

Çevresinde neden sevilmediğini anlaması için bir yıl gibi bir zamanın geçmesi gerekmişti. Yakınındaki kimi kişiler, ondan hoşlanmamanın da ötesinde, nefret ediyorlardı. Nitekim bundan altı ay kadar öncesinde bu sevgisizlik ve nefretin nedenini anlamıştı. Geçmişte yaptıklarını düşündükçe utançtan yüzü kızarıyordu. Her şeyden yakınmıştı. Sesinin her yükselişini hatırladığında,

bunun bir yakınma, hep yakınma olduğunu düşündü! Yüzlerce kez, yüzlerce şeyden yakınmıştı! «Burada neden vantilatör yok! Burası neden böyle! Dünya›da asla insanın canı sıkılmaz. Her zaman yeni ve heyecanlı bir şeyler olur»

Canı sıkkın olmadığı zamanlar da yakınacak bir şeyler bulurdu. Yemekleri, vantilatör akımının kokusunu ya da onu hiç ilgilendirmeyen pek çok şeyi yakınma konusu yapmıştı.

Kendini el aynasında incelemeye başladı. Yüzü kızardı. Belki de bu yüzü ve vücudu çok sevmişti. Ama uygarlaşmış bir gezegenden iki parsek uzaklıktaki bu müfrezede bir vücut, aklı bir yerden bir başka yere taşıyan bir araçtan başka anlam ifade etmez. Akıl, insanın evrene karşı tek silahıdır. Bunun dışında gövde, önemli bir bölüm değil, yalnızca bir primdir.

Kuşkusuz değerli primlerdir bunlar. Başını hafifçe bir yana doğru eğdi, kızarıklığı kaybolmuştu. Gözleri iri ve koyu renkliydi. Uzun kirpikleri ok gibi ve uçları kıvrımlıydı. Parlak siyah saçları kısa kesilmişti. O ise bundan yakınıyordu. Oysa bir inçten (2,5 cm.) uzun saçlar uzay başlıkları için tehlikeliydi. Fakat bu kısa saçlar, onun oval yüzünü güzelliğini daha bir ortaya çıkarmıştı. Kolejden tanıdığı, atom çağı öncesi sanatları bölümünde okuyan bir öğrenci, onu Brancusi'nin bir başka biçimine benzetmişti. Omuzları yuvarlak, beli inceydi. Bacakları boyuna oranla biraz daha uzundu ki bu da ona dal gibi narin bir görünüm veriyordu.

Birden bu narin görünümünden çok fazla usanmış olduğunu fark etti. Belki de kendiyle ilgili olarak aşırı şartlanmıştı. Bu zarif yaratığın, bu kaba sömürgecilerle bir arada bulunamayacak kadar ayrıcalıklı olduğunu düşünmüştü.

O an adının anons edildiğini duydu: «Aday Santos, komutanın ofisine gelin lütfen!»

Zembereğinden boşanmış gibi ayağa fırladı. «Aday» diye düşündü. İşte bu hoş değildi. Bir yıllık bir görevden sonra adaylıktan kurtulup teğmen rütbesine yükseleceğini beklemişti.

Kumandanın kapısından olabildiğince soğukkanlı girmesine rağmen, adını söylerken sesinin titrediğini fark etti. Komutan Brzeska buna dikkat etmedi. Gayet doğal biçimde, oturması için ona yer gösterdi. Gösterilen yere otururken, bir yandan da düşünüyordu: «Bu iyi işte, en azından yalnız değilim. Bu belki de iyiye işarettir.»

Komutanın arkasında oturmakta olan adamı tanıyordu. Bu, uzun ömür tedavilerine yetişemediği için vaktinden önce saçları ağarmış, yorgun yüzlü adam, karakoldan bir gün önce gelen gemiden inmişti, bir güvenlik görevlisiydi. Maddalena'nın umut dolu ilk tepkisi, kısa sürede endişeye dönüştü.

Acaba Brzeska ona işten atıldığını bir yabancının yanında mı söyleyecekti?

Güvenlik görevlisi onu yukarıdan aşağıya süzdüğü sırada bir sessizlik oldu. Sonunda adam kumandana döndü ve bir kaşını cevap beklercesine kaldırdı. Brzeska başını salladı ve söze girdi.

- Santos, bu güvenlik şefi Binbaşı Langenschmidt, Maddalena alışılmış selamı verdi ve Brzeska'nın sözünü sürdürmesini bekledi.

- Evet, Santos, dedi Brzeska sonunda. Sana söylemem gerekenleri burada, Binbaşı Langenschmidt'in önünde söyleyeceğim. Çünkü onun da duyması gereken şeyler bunlar. Sana nasıl söyleyeceğimi doğrusu kestiremiyorum. Burada, benim ya da bir başkasının yönetiminde çalışan herkes

arasında, şimdiye kadar en çok nefret toplayan kişi olduğunu sana söylemek zorundayım. Bunu biliyor musun?

Maddalena tüm gücünü toplayarak:

- Bir süredir biliyorum. Bunu gidermek için de elimden geleni yapıyorum, dedi.

- Bunu duyduğuma sevindim, dedi Brzeska kınayan bir ifadeyle. Şimdiye kadar başarılarla ilgilenmedim. Şuna bak! Önündeki masadan aldığı bir raporu ona uzattı.

Maddalena çekinerek aldı ve okudu:

«Onun, kendinden daha deneyimli elemanlarla ortak çalışmaya yanaşmamaktaki ısrarı ve kendini beğenmişliği göz önüne alınırsa, aday Santos bu meslek için hiç uygun görülmemektedir.»

Uzun süre gözü kâğıttaki sözcüklere takılı kaldı. Tamam, şimdi onu geri ver, dedi Brzeska. Raporu aldı, avucunda buruşturarak çöpe attı ve arkasına yaslandı.

-Müfreze görevine ilk sırada seçilmenize şaşırdığımdan dolayı sık sık sizle ilgili dokümanları alıp inceledim. Gördüm ki yabancı dil konusunda oldukça yeteneklisiniz. Kolejdeyken önde gelen faaliyetlerinizden biri de tiyatro oyunları düzenlemek ve oynamakmış, değil mi?

Maddalena başıyla onayladı. Kendinde konuşacak gücü bulamıyordu.

- Hımm! Belki de sizin sorununuzun önemli bir bölümü, kendinizi bu düzen içindeki gerçek yerinizden daha yukarılarda dramatize etmenizden kaynaklanıyor. Belki de ileride size yeteneğinizi ortaya koyabileceğiniz görevler verilecektir. Şu sıra ortaya çıkan bir eksikliğimizi sizinle gidermeyi düşündüğümüz için size verilecek ceza bir süre ertelendi. Daha sonra Langenschmidt' e döndü ve:

- Anlat ona Gus, dedi.

Binbaşı bir an durakladı, ardından:

- Bu sektörde karakolun temel görevinin ne olduğunu bilirsiniz, diye söze girdi.

- Evet, Zerdüşt'ten kaçan göçmenlerin yerini haritada belirlemek değil mi? Aynı zamanda daha önce hiç galaktik daireye getirilmemiş olan Dünya'daki tüm ajanları toplamak değil mi?

- Doğru. Dünya'daki en önemli ajanlarımızdan birinden yaklaşık iki yıldır hiç haber alamadık. Diğer ajanlarımızdan bize ulaşan raporlara göre ölmüş, ama nasıl öldüğünü kimse bilmiyor. Aslında bu pek de önemli değil. Geri kalmış bir dünyada olaylar kuşaklar boyu pek değişmiyor. Fakat ajanımızın da yer aldığı bölgede birtakım garip şeyler oluyor. Bir patlamaya yol açabilecek teknolojik ilerlemeler ya da kültürel gelişmeler olabilir. Bütün bildiğimiz üçüncü elden ya da daha ilgisiz yerlerden gelen saçma sapan bilgiler. Bu gezegende yeni ve sürekli bir ajan için, onu gizleyecek koşulları yaratmamız en az bir iki yıl alır. Bu da oldukça gecikmemize yol açar. Bu sorunu komutana açtım, ona öneriler getirdim ve anlaşmaya vardık.

- Buna göre Santos, diye araya girdi kumandan. Sen benim rahatlıkla görevlendirebileceğim tek elemansın. Sana bir seçenek sunuyorum. Burada bizim kaba insanlarımızla çalışmaya zorlanmak senin duyarlı ruhunu incitti, bunu biliyorum. Fakat bu gideceğin gezegendeki insanlar yalnız kaba değil, aynı zamanda yıkanmıyorlar da. Uygar da değiller. Bütün bunları göz önüne alıp düşün. Görevi kabul etmeyebilirsin.

Brzeska'nın iğneleyici sözleri Maddalena'yı ürpertti, elinin ayağının çözüldüğünü hissetti.

- Yalnız, dedi Brzeska. Eğer görevi kabul etmezsen, biraz önce yırttığım raporu aynı cümlelerle yeniden yazacağım. Ama bu kez çöpe atmayıp, Dünya'ya, tabii ki seninle birlikte göndereceğim. Ve sen de, bir yüzyıllık ödemeden olacaksın.

- Sürekli olarak mı? diye mırıldandı Maddalena.

Konuşacak hali kalmamıştı.

-Korkarım ki öyle!..

Kumandan konuşurken Langenschmidt hayretle ona bakakalmıştı. Kuşkuyla konuşmaya başladı:

- Pavel, aday Santos hakkında oldukça sert sözler kullandın. Bunun için yeterli nedenin olduğunu kabul ediyorum. Fakat düzeni bu biçimde sağlıyorsan, pek doğru bir yol olduğunu sanmıyorum. Bakalım Santos bu görevi başarabilecek mi?

Maddalena derin bir soluk aldı ve:

- Binbaşım, diye söze başladı. Bir buçuk yıl önce buraya geldiğimde kendimle biraz gururlandım. Çünkü Dünyalıydım ve her şeyi biliyordum. Bu davranışımın aptalca olduğunu şimdi anlamış bulunuyorum. Bu hatamı düzeltmek için her şansı denemek isterim. Yapabileceğimden de fazlasını yapmaya çalışacağımdan emin olabilirsiniz. Benim müfreze servisine geçmemi sağlayanların hepsinin birden yanıldığını sanmıyorum. Bunun böyle olmadığını ispatlamak istiyorum. Eğer yararlı olabileceğim bir görev varsa, bu ister uzayda, ister bir başka gezegende, nerede olursa olsun, ben hazırım.

- Santos, yine kendini dramatize ediyorsun, dedi Brzeska. Tiyatrolarda başoyuncu hastalandığında yeri bir başka oyuncuyla doldurulur. Ve o

oyuncu, bu göz alıcı görevi yerine getirirken de büyük bir haz duyar. Sen böyle göz alıcı bir görev için seçilmedin, anlıyorsun değil mi? Geçici bir görev bu! Görevin gösterilen yere gitmek ve orada ne olup bittiğini öğrenmek, hepsi bu kadar. Senin bu gezegeni terk ettiğinden yalnızca birkaç kişinin haberi olacak. Ün kazanmaya gitmiyorsun, cazip bir iş de değil üstelik. Anlaşıldı mı?

- Anladım, dedi Maddalena. Görevi dramatize etmiyorum. Daha farklı bir şey düşünüyorum.

- İyi. Bu görevin sana kazandıracağı tek şey, senin kendini kabul ettirmen olacaktır. Tamam mı? Gus, Santos artık senin emrinde.

Langenschmidt ayağa kalktı ve Maddalena'ya dönerek:

- Benimle gel Santos, dedi. Hemen başlamalıyız.

Altıncı Bölüm

KİMİ durumlarda, Gus Langenschrnidt, Brzeska'dan ya da gezegene bağlı kalmak durumunda olan diğer kumandanlardan daha iyi durumlarda olduğunu düşünüyordu. Örneğin, onların çok dikkat gerektirecek işleri yapabilecek personel bulmaları güçtür. Onların personelinin ancak yarısı gereken dikkati gösterebilir. Bir güvenlik kruvazörünün içinde ise tüm personel dikkatli çalışmak zorundadır. Eğer böyle davranmazlarsa, tek bir on yıllık iş turu onları çıldırtmaya yetebilir.

Langenschrnidt, şu bakımdan da kumandandan iyi durumdadır: Görevi gereği sürekli bir yerde kalmamakta, on ya da on iki gezegenle ilişkili olarak çalışmak zorundadır. Bu nedenle, sürekli olarak bunları dolaşıp durur.

Yalnız bir açıdan kumandanın durumu Langenschmidt' den daha iyidir. Bu da; eğer işler gerçekten kötü giderse, işte o zaman bütün sorumluluk Brzeska'nın olacak ve gerekirse bütün görevlileri galaktik bölümde toplayabilecektir.

Maddalena'ya, geçici olarak kendisine ayrılmış olan ofisine girmesini söyledi, ardından kendi de girip bir koltuğa oturdu:

- Oturunuz, dedi yavaşça. Kız çok sinirli görünüyordu.

Langenschmidt:

- Güvenlik merkezimizin çalışması, görevli ajanlarımız ve uzayın bu uzak noktasında çalışan tüm personelimiz hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu.

Maddalena şaşırmıştı:

— Şey, sanırım...

— Beylik sözleri hatırlamaya çalışıp alelade cevaplar vermek için kendini zorlama. İş hakkında ne düşünüyorsan onu rahatlıkla söyle.

Maddalena dudaklarını ısırdı. Bir süre sessiz kaldı. Ardından kendini toparlayıp, gözlerini karşısındakinin gözlerine dikerek söze başladı:

— Buraya ilk geldiğimde bir çamurun çevresindeki bozuşmayla neden bu kadar ilgileniliyor diye çok düşündüm. Ancak sonra bu düşüncem ortadan kalktı. Hem... sanırım ben... onun yerine gitmeye henüz hak kazanmadım.

«Bu oldukça onurlu bir cevaba benziyor» diye aklından geçirdi Langenschmidt. Tahmin ettiğinden de çok memnun olmuştu,

— Evet, baştan başlayalım, diye söze girdi. Başından beri benim beyazlayan saçlarıma bakıyorsun. Yüzünden, «eğer saçları beyazlaşacak kadar yaşlı ise, şimdiye kadar birkaç yüzyıl ekstra hayat kazanmış demektir. O halde neden buradan ayrılmıyor?» diye kendi kendine sorduğunu okuyorum. Evet, uzun zamandan beri buradayım ve istesem ayrılabilirim. Fakat ekstra bir ya da iki yüzyıllık bir hayatı daha iyi kullanabileceğim bir başka yer bilmiyorum. Aslında sen benim görev alanımı tanımıyorsun. Bu nedenle bana hak vermiyor olabilirsin. Öncelikle sana bunu anlatmalıyım.

Bir düğmeye dokundu, oda karardı ve duvarlardan birinde yerel sistemlerin ışıklı bir kabartma haritası belirdi. Eline bir ışıklı çubuk aldı ve haritanın üzerinde gezdirerek konuşmaya başladı:

— Şu gördüğün, içinde canlı yaşayan bir sistemdir. Şurada bulut biçiminde izlediğin altı şekil-

den oluşur. Bu görülenlerin de ötesinde bir iki gezegen daha var. Son kontrollerimizde oralarda da hayat olduğunu saptadık. Fakat şimdi bir salgın hastalık bütün nüfusu silip götürmüş olabilir. Bu konuda yeni bir bilgi elde edemedik. Bu kalabalık dünyaların, uygarlaşmış gezegenlere en yakın yerlerde olmak yerine, neden buralarda gruplaştıklarını düşünebiliyor musun? Sence burası ne olabilir?

Maddalena olabildiğince sakin biçimde:

— Zerdüşt, diye cevap verdi.

— Kesinlikle doğru. Gökyüzünün alev gibi olduğu ve denizlerin novadan ötürü kaynadığı bir sırada, yedi- buçuk yüzyıl önce, pek çok mültecinin bulunduğu gemiler Zerdüşt'ten hareket ederek bu gezegenler sistemine geldiler. Onlar o sırada panik içinde ve kendilerini kurtarmaktan başka hiçbir şey düşünmüyorlardı. Sonunda yeni gezegenlerine vardıklarında ellerinde hiçbir şeyleri kalmamıştı. Aslında düşünürsek, üç bin gemiyle iki buçuk milyon insanı oradan uzaklaştırabilmenin çok büyük bir başarı olduğunu görürüz. Başlangıçta Zerdüşt'ten güneş yakınındaki Baucis Alfa'ya bir avuç insanın gittiğinden kuşkumuz yoktu. Fakat yüz yirmi yıl kadar önce, buna benzer pek çok geminin yaşanılır gezegenlere ulaşmış olduğunu öğrendik.

Langenschmidt bir süre sustuktan sonra devam etti:

— Zerdüşt'ten kaçan mültecilerin işgal ettiği dünyaları keşfetmeye başladığımız zaman, bunlardan kimilerinin henüz insanlık aşamasına ulaşmamış yabani yaratıklarla dolu olduğunu gördük. Çocukluktaki beslenme yetersizliğinden gelişemediklerini düşündük. Fakat bir başkasının da ilginç uygarlıklar geliştirdiğine tanık olduk. Elbette çok

ileri teknolojiler geliştirmek için yeterli zamanları olmadı. Ama oraya gelenlerin arasında bulunan bir maden mühendisi demir filizinden rafine çelik yapımına geçebilir. Daha da ileri giderek bir sarı pastadan, yâni uranyum filizinden, bir atom reaktörü de geliştirmiş olabilirler.

Maddalena bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru hareket etti, ama sonra tekrar yerine oturdu.

—Evet, işte bizim merkezimizin ve ajanlarımızın görevleri bu uygarlıkları izlemektir, dedi Langenschmidt. Biraz geç de olsa, her şeyi bilmediğimizi öğrenmiş bulunuyoruz. Bu ayrı dünyalardan herhangi birinin toplumu, bizim bilmediğimiz bir şeyi bulmuş olabilir. Örneğin biz elektronik alanında çok ileriye gitmişken, onlar biyokimyada gelişmiş olabilirler. Biz şimdilik yalnızca izlemek istiyoruz.

Maddalena'nın içinde bir isyan duygusu belirdi. Evet, şimdiye kadar ona birtakım şeyler öğretilmişti, fakat şu anda söylenenler ona oldukça farklı geldi. Hayatından çok işini düşünen biriyle çalışmak zorunda olduğunu görüyordu.

—Biz iki nedenden dolayı gözlemimizi sürdürmek durumundayız, dedi Langenschmidt. Birincisi; onların kültürleri hakkında edineceğimiz veriler, bize insanların sosyal evrimi üzerine bilgi sağlayacak. Bu göçmenler dünyasını bir yüzyıl izlemek suretiyle, gezegenler tarihi üzerine bir milyon yıldır yaptığımız çalışmalarda elde ettiğimizden daha çok bilgi elde ettik. Yeni buluşlar yaptık. İkincisi, Güvenlik Merkezi bu işle uğraşan tek kuruluş değil.

—Esir Dünyası, dedi Maddalena.

— Doğru. Bunu sana biri mi söyledi, yoksa kendin mi düşünüp buldun?

—Galiba biri söyledi.

— Önemli değil. Bunu biliyor olman bile yeterli. Çok iyi! Tabii ki, Esir Dünyası bir panik sırasında Zerdüşt'ten kaçanların sömürgeleştirdiği gezegenlerden biri değil. Tersine, orada yaşayanlar kendi dünyalarından zorla koparılarak bu sömürge dünyasına getirildiler. Zaten bu gezegene Esir Dünyası adını takmamızın nedeni de bu. Bu insanların buraya getirilmesindeki amaç, gezegenin ağır metal kaynaklarını işletmek için işçiye ihtiyaçları olmasıydı. Bu 220 yıl kadar böyle sürdü ve Güvenlik Merkezi kuruluncaya dek buradan epey yararlandılar. Şimdi sana sözünü ettiğim ve çeşitli bölgelerinde beş ajanımız bulunan bu gezegeni etraflıca tanıtayım.

Ayağa kalkarak haritaya yaklaştı ve ışıklı çubuğuyla, merkezden yirmi beş parsek kadar uzaklıktaki bir güneşi gösterdi.

— ZMG, yâni Zerdüşt Mülteci Gezegeni, numara on dört, dedi. Toplam nüfusu, çevredeki küçük adalar hariç olmak üzere iki milyondan biraz fazla. Sadece bir gemi ve içindeki sekiz yüz kadar insanla buraya iltica etmişler, iklim çok elverişli. A sınıfı, yâni birinci sınıf bir gezegen, insanlar kimi bitkileri ve hayvan etlerini yiyerek besleniyorlar. Gezegende en büyük yerleşme merkezi Carrig adlı kent. Carrig, kuzey-güney arasındaki önemli bir ticaret yolunun kavşağında. Bu kent, aynı zamanda, bizim ajanımızın öldürüldüğü ya da öldüğü yer.

—Carrig kentine bu kadar önem vermeniz, ajanımızın öldürüldüğü yer olmasından mı kaynaklanıyor? diye sordu Maddalena.

— Hayır, dedi Langeschmidt. Eğer devlet her yöndeki kıyıları kontrol edebilecek güce erişirse, Carrig bu büyük kıtanın başkenti olabilecek konumdadır. Başlangıçta burada küçük savaşlar oldu. Fakat artık savaşlar olmuyor. En önemli nokta şu: Gezegen 14, oluşumunun ileri evrelerinde jeolojik başkalaşımlar geçiriyor. Halen önemli sayılabilecek kıtasal sürüklenmeler var. Carrig'in kuzeyinde kutup okyanusu yer alıyor. Burada bir fay bölgesi ve buna bağlı olarak da volkanik aktivite oluşturan jeolojik bir basınç sistemi var. Kısacası, bölge halkı nükleer teknik geliştirmeyi başarabilirse, Carrig en büyük nükleer yakıt kaynağı olmanın eşiğindedir.

—Esirdünyası, diye mırıldandı Maddalena yeniden.

— Evet, öyle. Bazı vicdansızlar birtakım düzenbazlık yapmaya kalkarsa, elinin altında büyük bir güç bulmuş olacak.

Maddalena şaşkınlıkla sordu:

— Fakat birilerinin bunu gerçekten yapmayı düşünmeleri için herhangi bir neden...?

— Aslında bir neden yok. Daha doğrusu öyle görünüyor. Carrig toplumu klan-totem temeline göre biçimlenmiştir. Birbirine rakip yedi klan vardır. Ayrıca bir de, sözde politikanın üstünde olan ve bir çeşit rahibe ait kast biçiminde bir klan daha vardır. Her yıl tekrarlanan bir çarpışmayla, planörlü savaşçılar, Parradile dedikleri ve krallığı temsil ettiğine inandıkları kutsal bilinen bir hayvanla fantastik bir düelloya girerler. Bu düelloyu kazananın klanı hükümet olur. Yâni yönetimi ele alır ve vergileri toplar.

— İyi ama, bunlar o gezegenin kendi iç sorunları!..

— Söylentiye göre, son zamanlarda buraya gelen bir yabancı, bu yarışmaya katılmış ve kazanmış. Ancak onun ışıklı bir silah kullandığı söyleniyor. Carrig'in çok yakınında bulunan ajanımız Slee, birilerinin barut icat etmiş olabileceğinden kuşkulandığını rapor etti. Çünkü bu volkanik bölgede bol miktarda kükürt, sodyum nitrat ve potasyum nitrat yatakları var. Bunlar da bir patlayıcı yapımı için yeterli. Zamanla bombaların, daha kötüsü, roketatar füzelerin nasıl yapıldığını bulursa bu yabancı, Carriglileri'i uzayda yeni yerler fethetme macerasına itebilir.

— Siz de benim gidip, bunun gerçek olup olmadığını öğrenmemi istiyorsunuz, değil mi?

— Evet, dedi Langenschmidt. Sana bol şanslar dilerim. Unutma ki, önemli bir göreve gidiyorsun.

İnsanların alışkanlıklarının değişmesi oldukça güçtür. Maddalena da, üstlendiği yeni görevin gerektirdiği bilgi ve davranışları öğrenmek için yoğun bir çalışmaya girdi. Bu çalışmanın uzun zaman alacağını biliyordu. Zaten tek işi de yeni göreve hazırlanmaktı. Bir keresinde Langenschmidt ona neden müfrezede görev almak istediğini sorduğunda, «ömrümü uzatmak için cevabını vermişti. Bu cevap üzerine Langenschmidt «şu anki hayatta bir amacın olmadığına göre, sağlayacağın ek hayatın ne önemi var» dediğinde pek utanmıştı. Langenschmidt›in verdiği bilgiler ışığında bütün gücüyle çalışıyor ve Gezegen 14›te konuşulan dili, yaşayış biçimlerini ve hattâ yerler bir olmasından önce Zerdüşt›te konuşulan dili, yâni Pers dilini de öğrenmek için büyük bir çaba gösteriyordu.

Langenschmidt tam üç kez Gezegen 14'e gitmişti.

İkisi, verici cihazlarını bozan ajanlara yeni cihazlar götürmek için, diğeri ise uzman olmayan bölgesel bir ajandan daha ayrıntılı bilgiye sahip olan bir sosyal analiz öğrencisi ile görüşmek içindi. Bundan dolayı, Gezegen 14 hakkında en iyi eğitimi görmüş elemanından daha çok bilgiye sahipti.

Maddalena dil öğrenme yeteneğiyle âdeta gurur duyuyordu. Bunda, etimoloji konusunda temel bilgisinin sağlam oluşunun payı büyüktü. Yine de üç ayrı dili ve her birindeki dört ya da beş lehçeyi öğrenmek zor oluyordu.

Bir keresinde, Langenschmidt'in kruvazörüyle Gezegen 14'e bir tanıma gezisi yaptı. Hepsi Dünya doğumlu olmayan gemi tayfaları bu ekstra işten pek hoşlanmışa benzemiyorlardı. Yine de yeni göreve atanan bir ajana davranılabilecek en nazik ölçülerde davrandılar.

Maddalena zamanının çoğunu Gezegen 14 toplumu hakkında bilgi edinmek ve öğrendiği dilleri daha da geliştirmek için harcıyordu. Langenschmidt onun her derdine koşuyor, her konuda aydınlatıyordu. Benzer pek çok geri toplumda olduğu gibi, Carrig'te de erkeklerin üstün durumda olduğuna, kadınların durumlarının pek iyi olmadığına işaret ediyordu. Ajan bile olsa, bir kadın için durumun ne kadar güç olabileceğini açıkça anlatıyordu. Bununla birlikte şunu da ekliyordu: Her şeye rağmen, her zaman için bir kadının bir erkeği etkisi altına alabileceği çok güçlü bir silahı vardır. Vücudu...

Maddalena orada kendini kamufle edebilmenin en uygun yollarından birinin, oradaki klan şeflerinden birinin metresi olmakla sağlanabileceğini düşündü. Gezegen 14 nüfusunun önde gelen özel-

liklerinden biri temizliğe pek önem vermeyişleriydi. Maddalena'yı da en çok bu nokta düşündürüyordu. Slee'nin raporlarına göre; Carrig'in güneyindeki bir ilde, geyşa sistemiyle eski Yunanlılar'ın metres sisteminin karışımı bir sistem vardı. Zenginler ve onların maiyetleri için yetiştirilen pek çok fahişe vardı. Bunlar yalnız sevişme yetenekleri ile değil, dans etme, şarkı söyleme, kısacası efendilerini eğlendirecek her tür hünerleriyle de tanınırlardı.

Bu iş, bir galaktika ajanını gözlerden gizlemek için ideal bir işti. Böylece, diğer fahişe kızlar yardımıyla epeyce bilgiyi toplayıp rapor edebilme imkânı olacaktı. Slee'ye göre, fahişe temin ederek kendini gizleyen bir erkek ajan bile vardı.

Son zamanlarda Carrig'te de fahişe tutmak modası alıp yürümüştü. Maddalena'nın, Slee'nin kızı rolünde bu işin içine girmemesi için bir sebep yoktu. Ayrıca, fahişe ticareti yapan ajanın Carrig ile fazla bir ilişkisi olmadığından, Maddalena'nın bir yabancı olduğunun anlaşılması tehlikesi olmayacaktır. Maddalena, kendini bu işin psikolojik yönüne de hazırlaması gerektiğini düşündü ve psikolojik hazırlık bantlarıyla çalışmaya koyuldu.

Yeni kamufle kıyafetiyle kamarasındaki aynada kendini seyreden Maddalena, «en güzeli saçlarım.» dedi kendi kendine. Görev biçimi kesin olarak saptandıktan sonra, saçaltı derisine konsantre trikolen enjekte edilerek saçlarının uzaması sağlanmıştı. Şimdi omuzlarına kadar dökülen saçları vardı ve topuz yapılarak üstüne dantel bir aksesuar geçirilmişti.

Aynı dantelden bir korsaj tüm vücudunu sıkıca sarıyordu. Onun üstünde sarı ve yeşil dantel-

lerle süslü siyah bir tunik vardı. Bu kıyafeti kukuletalı bir pelerin ve ayaklarındaki kırmızı çizmeler tamamlıyordu.

Aynanın önünde dönerek boydan boya kendini süzdü. Ardından yanında götüreceği sandığı gözden geçirdi. Bu, üzerine Gezegen 14'te kullanılan motiflerin işlenmiş olduğu bir sandıktı. ZMG 14'ün kuzey tropik bölgelerinden getirilmiş keresteden yapılmıştı. İçinde beş altı kostüm daha vardı. Ayrıca makyaj malzemeleri, özel bir bölmeye gizlenmiş verici, dikiş kutusu görünümünde bir ilâç kutusu ile şifalı otlardan yapılmış bir merhemin bulunduğu kutu vardı.

Ayrıca bir düzine geleneksel şarkıyı sevilen kırk tonda çalabilen bir müzik aleti yerleştirilmişti. Fahişelerin patronları için övgü dolu dörtlükler yazması âdeti dikkate alınarak bir defter ve kalem de unutulmamıştı. En önemlisi, içinde pek çok değerli mücevher varmış gibi görünen, aslında tam olarak doldurulmuş bir enerji silahını gizleyen mücevher kutusuydu.

Başaramaması için hiçbir neden yoktu! Bundan ne kadar emin olursa olsun, içindeki korkuyu yine de yenememişti.

Telefon eden Langenschmidt, kruvazörün kaptan köprüsüne gelmesini istiyordu. Üzerindeki kıyafetle gitti. İçeri girdiğinde vericilerin teyp bantlarını sarmakta olan Langenschmidt başını kaldırıp ona baktı.

— Tam gerektiği gibi olmuşsun, dedi. Gezegene inmeye pek fazla zamanımız kalmadı. Bu kaset, seni gizleyecek kişi olan Slee'den geldi. Bir izle bakalım.

Kaseti yerine taktı. Ekranda Maddalena'nınkine benzer kostüm giymiş olan Slee'nin görüntüsü belirdi. Konuşmaya başladı:

— Bazı önemli şeyler oldu. Belfeor adlı bir yabancının gelip Carrig'e yönetici olduğu söyleniyor. Bu adam kralı bir ışıklı ok ile öldürmüş. Ben bunun ilkel bir barutlu roket olduğundan kuşkulanmıştım. Fakat Heron'un hizmetçilerinden biri ki bu sahibinin ölümünden beri aklını kaybettiği gerekçesiyle bir akıl hastanesinde tutulmuş, Heron'u öldüren kişinin Belfeor olduğunu söyledi. Bu iş için de aynı ışıklı oku kullanmış. Anladığım kadarıyla Heron, Belfeor'un plânlarının ne olduğunu öğrenmişti. Belfeor da bunu öğrenince evine gidip onu öldürmüş olmalı. Ancak bunların hiçbiri kesin değil. Carrig'e hemen bir ajan göndermeli ve bunların doğru olup olmadığı, eğer doğru değilse gerçeğin ne olduğunu bulup çıkarmasını sağlamalıyız.

Langenschmidt teypi kapattı ve Maddalena'ya dönerek:

— Sana gerçekten büyük ihtiyaç olduğunu görüyorsun, dedi. Senin gezegene inmeden bu bandı görmem istedim. Evet, hazır mısın? Yakında varıyoruz.

Maddalena başıyla onayladı. Heyecandan boğazı kurumuştu. Langenschmidt konuşmasını sürdürdü:

— O halde yerine otur. Eşyalarını da yanına al. Seni gezegene bizzat ben indireceğim.

Birkaç dakika sonra, kendilerini ZGM 14'e indirecek mekik gibi sivri uçlu bir botun içindeydiler. Langenschmidt başlığını taktı ve son kontrol-

leri yaptı. Maddalena artık onun sesini duyamıyordu. Özel uzay başlığını ve elbisesini giymeden yola çıkmak son derece tehlikeliydi.

Kontroller tamamlandı. Bot pilotu hiperfotonik sürücüyü çalıştırdı. Bir dakika kadar geçmemişti ki pilotun sesi duyuldu. Sesi şaşkınlıktan titriyor gibiydi.

— Çok garip!.. ZGM 14'ün çevresinde bir gemi var! dedi.

Maddalena dondu kaldı. Langenschmidt bağırdı:

— Bir gemi mi? Nasıl bir gemi bu?

Devam edemedi. Büyük bir metalin parçalanışını andıran bir ses duyuldu. Ve Maddalena'nın kendini kaybetmeden önce düşündüğü son şey ölümdü!

Yedinci Bölüm

CORIE'nin oğlu Saikmar, meteliksiz göçmen, tapınağın ışıltılı uzun koridorlarından geçerek giriş bölümüne geldi. Dikkatle yürüyordu. Kapıya yaklaştığında, tapınağın dini törenlerini yöneten yaşlı rahibe Nyloo ile karşılaştı. Yanında yedi sekiz yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Bu çocuk, dini bir ziyaret sırasında doğum yapmış bir hacınındı ve sunu olarak tapmakta bırakılmıştı. Yuvarlak gözlü ve akıllı bakışlıydı. Onun durumundaki çocuklar Saikmar'a her zaman üzüntü verirdi.

Yaşlı rahibe, oldukça değişik, eski bir lehçe ile:

— Dışarıya mı gidiyorsun Saikmar; Corie'nin oğlu? dedi. Soğuklar bastırdı. Kar yağışları yakında başlar. Bu da bizleri evlerimize kapayacak.

Merdivenleri inip de son basamağa geldiğinde sertçe dönen Saikmar:

— Ben dışarda soğuktan donsam kime ne? Alt tarafı gereksiz bir boğazdan kurtulmuş olursunuz! dedi.

Rahibenin sabit bakışları üzerinde kaldı. Çok yaşlıydı. Kafasındaki deri ki hemen hemen bütün saçları dökülmüş gibiydi, parşömen kâğıdı gibi kuru ve çatlaktı.

— Bizden bu kadar şikâyetçi olduğunu bilmiyorduk, dedi. Bu yaz tapınağa az yiyecek geldi diye seni suçlayan mı oldu? Sandığımızdan da çok yersiz, yurtsuz, kimsesiz insan barındı burada. Senin gibi adaletsizlik ve zulümden kaçan çok insana bağrımızı açtık. Yaz aylarında bereketli ülkelerden

gönderilen yiyeceklerle kışları karnımızı doyurabiliyorduk. Evet, bu yaz Carrig'den hiçbir şey gelmedi. Ama bundan dolayı biz seni suçlamıyoruz ki! Yaşlı ve güçsüz olanlar buna dayanamayabilir belki, ama genç ve güçlüler gelecek yazı görebilirler.

Sözünü bitirdiğinde yanında duran çocuk iri gözerini kadına çevirerek:

— Bu kış ölecek misin, nineciğim? diye sordu.

Yıpranmış pelerinini sırtına geçiren Saikmar, kendini hızla dışarıya attı.

İlk kar taneleri yüzüne çarpmaya başlamıştı. Tapınağın çevresindeki kayalıkları tırmanmaya koyuldu. Bu kayalıklara tırmanmak ve yüksekçe bir tepeye oturup kenti seyretmek onun günlük alışkanlıklarından biri olmuştu. Şu an oldukça net görünen kent, pek yakında karlar altında kalarak gözlerden silinecekti.

Böylece bakınıp dururken, Belfeor ve günahkâr dostlarının nasıl da bir klan gibi Carrig'i yönetme hakkını elde ettiklerini düşündü. Aslında, onun ve yakınlarının güneyden geldikleri söyleniyordu. Oysa bunların bazıları güney dilini bilmiyorlardı. Üstelik kadınları da erkekleri kadar küstah ve kendini beğenmiş kişilerdi. İlk önceleri bunların yönetimine itiraz edildi. Fakat sahip oldukları sihirli güçleriyle karşı koymaları bastırdılar. Halkı çok ağır işlerde görevlendirdikleri yetmiyormuş gibi, çoğunu da öldürmüşlerdi. Saikmar, Sir Bavis Knole'nin nasıl delirdiğini hatırladı. Anlatıldığına göre Sir Bavis, başlangıçta gayet namuslu biçimde Belfeor'un ülkeyi yasal olarak yönetme hakkını kazandığını söylemiş ve bu durumu kabullenmişti. Fakat oğlu Ambrus Belfeor'a hizmet etmeye başlayıp da kendi klanını bıraktığında,

buna dayanamayan Sir Bavis delirmiş ve tapınağın en yüksek kulesinden kendini aşağı atarak ölmüştü.

Bütün bunları birer birer hatırlayan Saikmar ürperdi ve pelerinine biraz daha sıkıca sarındı. Yakında gece bastıracaktı ve buralarda bu mevsim altı ay gece olurdu. «Karanlık! Yalnızlık!» diye düşündü. Dışarıdaki rüzgârın uğultusuna, tapınaktaki rahibelerin ilahileri karışıyordu. Güneşin yeniden doğması için dua ediyorlardı.

Saikmar'ın yakınları; annesi, amcası ve kuzenleri, Belfeor'a karşı girişilen son direniş de başarısızlığa uğrayınca ve bunun ardından da Saikmar'ın öldürülmesi kararı çıkınca, onun kuzey tapınağına giderek gizlenmesini öğütlemişlerdi. Tapınak eskiden beri bu gibi kaçakları korurmuş. Tapınak çevresi son derece kurak ve verimsiz olduğundan, geçimlerini hacı kervanlarının getirdikleri armağanlarla sağlarlarmış.

Geçen yaz birkaç hacı kervanı gelmişti. Saikmar onlardan Carrig hakkında bilgi almıştı. Gelen haberer çok kötüydü. Artık kervanlar, kuzeye giderken Carrig'den geçmiyorlardı.

Saikmar aşağılara doğru baktı. Oturduğu tepenin önünde 60 ayaklık (18,29 m.) bir uçurum vardı. Bir adım atıverse bütün bu dertlerden kurtulacaktı. Buysa, tapınakta gördüğü düşkün ve karamsar insanlar gibi olmaktan çok daha iyiydi. Bunun sonu yok Saikmar, Corrie'nin oğlu!

Evet! Bütün kışı burada, bu rahip ve rahibelerle geçirmek, onların karamsarlığına kapılıp yaşamaktansa! Bir adım...

Omuzlarını dikleştirdi, ayağa kalktı, gözlerini çevresinde gezdirdi. Kararmakta olan gökyüzünün

alacasında, hayatında ilk kez, tanrıların ona gönderdiği bir işareti okudu...

İleride ortalığı tozutarak dönen bir yaratık gördü. Bugüne kadar olmadık bir şeydi bu. Koyu mavi, yeşil ve altın renklerinin göz alıcılığında genç bir Parradile idi gördüğü.

Soğuktan değil ama korkudan titreyen Saikmar, genç Parradile'nin tepesine geldiğinde durakladığını, pek hareket etmeden durduğunu ve ardından dalış yaptığını gördü. Bulunduğu kayalıklara doğru yaklaşan hayvan, ani bir hareketle kanat çırparak hızlandı ve gözden kayboldu.

Saikmar o gece heyecandan pek uyuyamadı. Ertesi sabah erkenden kalktı ve tapınaktan ayrıldı. Parradile'yi gördüğünden beri, artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Oraya gidecek, kendini onun ve tanrıların merhametine terkedecekti. Onu buralarda görmek, Belfeor'un kutsal Parradile'ye karşı saygısızlığının akıl almaz ölçülere ulaştığını ve onları Smoking Hills'den kovduğunu anlatmaya yetti.

Saikmar bir gün önce onu gördüğü yere gitti. Bir süre aradıktan sonra saklandığı mağarayı buldu. Dün akşam yemeğinde ve sabah kahvaltısında kendisine verilenleri yemeyen Saikmar, bunları bir torbaya doldurmuş, Parradile'ye vermek üzere götürüyordu.

Mağaraya ulaşmak oldukça güçtü. Saikmar buzlu tepeleri tırmanmak zorundaydı. Geçtiği yerlerdeki birçok mağaranın, dün geceki dondan ötürü buzlarla kaplı olduğunu görünce üzüntüye kapıldı. Smoking Hills'in sıcak mağaralarına alışkın olan bir Parradile, buralarda bir kış boyunca nasıl barınabilirdi?

Hayvanın yaşamasına yardımcı olmalıydı. Ama nasıl? Bir an rahibelere gidip, kendisini öldüreceğini, bu durumda ona verilecek yiyeceklerin Parradile'ye verilmesini istemeyi düşündü. Fakat bu düşünceden hemen vazgeçti. Ona yine gülebilirlerdi. Tapınakta Parradile'yi barındıracak bir yer de yoktu. Tapınaktakiler için o, güneyden gelmiş bir garip yaratıktı.

O an aklına bir başka düşünce geldi. Bulabildiği kadar çok yiyecek getirip orada kalmak. Fakat bu da bir hafta, çok çok on gün sürerdi. Çünkü çok geçmeden tapınağın kapısı bir kar duvarı ile örtülürdü. Bahara kadar hiç kimse dışarı çıkamazdı.

Ne yapmalıydı?

Sonunda Parradile'nin girdiği mağaraya geldi. Mağaranın girişinde durdu ve çevreye baktı. İçerisi karanlıktı. Daha doğrusu karın beyazlığı gözlerini kamaştırmıştı ve mağaranın içi ona karanlık gelmişti. Gözleri karanlığa alışıncaya kadar öylece durdu.

Kısa süre sonra yanında getirdiği torbadan bir avuç yiyecek alarak, eli önde mağaranın içine doğru ilerledi.

Beş adım kadar gitmişti ki mağaranın boş olduğunu gördü.

Çok şaşırdı! Oysa onun orada olduğunu seziyordu. Nereye gitmişti bu yaratık?

Mağaranın içindeki bir tünelden daha ötelere gitmiş olabilir miydi?

Üzüntüyle gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Yarı kör bir durumda yeniden mağaranın önüne geldi. Bir kayanın dibine oturup sırtını dayadı ve

başını elleri arasına aldı. Öyle dalıp gitmişti ki, yüzünde bir esinti duyuncaya kadar Parradile›nin kanat çırpışlarını fark etmedi.

Başını yukarı kaldırdığında Parradile'yi karşısında gördü. Keskin gözleriyle ona bakıyordu. Yarı açık durumdaki kırmızı ağzında Saikmar'ın yabancısı olmadığı bir şey vardı.

Bir top kumaş! Carrig'in doğusundaki ülkelerde yaşayan insanların graat kılından dokudukları bir top kumaş!

Parradile, ağzındaki kumaş topunu yere bıraktı ve Saikmar'ı koklamaya başladı. Saikmar, onun her iki ayağına ham graat kıllarının dolanmış olduğunu ve hareketini engellediğini gördü. Kumaş topunu mağaraya koyduktan sonra hayvanın ayağını kıllardan kurtardı.

Bu işe akıl sır erdiremeyen Saikmar, «herhalde kendine kış için yuva yapıyor» diye düşündü. Fakat bir Parradile'nin kendine yuva yaptığı bugüne kadar işitilmiş şey değildi.

Saikmar'ın bıraktığı yiyecekleri bulan Parradile, yeri diliyle ıslatarak onları yuttu. Bunun üzerine Saikmar, torbadan biraz daha yiyecek çıkararak aynı yere bıraktı. Bunları da yiyen Parradile ağzını açtı ve Saikmar daha bir miktar yiyeceği avuçlarak, bu büyük ve kan kırmızısı ağzın içine bıraktı.

Karnı doyan Parradile, bir kaya çıkıntısının üstüne çıkarak güneye doğru kanat açtı.

Saikmar gülmeye başladı, soğuk havanın ciğerlerinde ürpertici etkisini duyasıya kadar güldü.

Ertesi gün yeniden mağaraya geldiğinde, Parradile'nin çalıntı yün, graat kılı, samanlar ve hayvan derisi gibi bol miktarda malzemeyle mağaranın yarısını doldurduğunu gördü. Onu fark eden

Parradile dikkatlice baktı ve bu kez verdiği yiyecekleri yemedi. Karnının tok olduğunu anlatmak istercesine ağzını açıp kapıyordu.

Saikmar bir süre daha onun yanında kaldı. Onu memleketiyle arasındaki tek bağ olarak görüyordu. Torbasındaki yiyecekleri çıkardı, mademki Parradile istemiyordu, o da bir güzel karnını doyururdu.

Sonraki günlerde Saikmar, her gün buraya gelmeye ve kalabildiği kadar uzun kalmaya başladı. Bu durum, tapınağın kapısına kardan bir duvar örülünceye dek böylece sürdü gitti. Son ziyaretinde Saikmar, mağaraya ulaşamayacağı düşüncesiyle çok korktu. Gece başlayan tipi bütün şiddetiyle sürüyordu. Tipinin bir ara duraklamasını fırsat bildi ve dışarı fırlayarak arkadaşının yanına ulaştı.

Parradile sanki Saikmar'ı bekliyor gibiydi. Onu sıcak bir homurtuyla selâmladıktan sonra, yumuşak yatağının üzerinde bir yanına döndü.

Büyük sol kanadının altında uyuyan biri vardı!

Sekizinci Bölüm

MADDALENA, kendini koca bir kar yığıntısına gömülü olarak bulduğu zamana kadar neler olup bittiğini tam olarak hatırlamıyordu. Bir süre geçirdiği şokun etkisinde kaldı. Yavaş yavaş kendini toparladı, bölük pörçük görüntüleri birleştirerek ne olduğunu çıkarmaya çalıştı.

Çakan şimşekler... Langenschmidt›in kontrol tablosuyla mücadele edişi... Çok geçmeden ikinci bir çarpışma oldu. Geriye dönüp baktığında, geminin gövdesinde derin bir çatlak gördü. Çatlağın bir kenarı, dıştaki havanın etkisiyle erimekteydi.

Maddalena, çatlaktan bir rüzgâr gibi keskin sesler çıkararak giren havaya rağmen Gus Langenschmidt' in kesin emirlerini bir makine düzeniyle yerine getiriyordu. Langenschmidt geminin hızını yeteri kadar azalttığından, onun emri üzerine çatlaktaki açıklıktan, uzay boşluğu kadar karanlık bir geceye bıraktı kendini. Bulutlar ve yıldızların altında, beyaz bir kış manzarası üzerinde ölüme gider gibiydi.

Önce elbisesine monte edilmiş hava frenini, ardından mini-jetleri, kontrol eden irtifa-kompüterini çalıştırdı. Toprağın altına gömüldüğünde, üzerindeki reaktif kütle tükenmişti. Neyse ki karların içine gömülmüştü ve bu yüzden bir yeri incinmemişti.

Yaklaşık bir saat kadar orada öylece yatmıştı. Üzerindeki koruyucu elbiseye rağmen hissettiği soğuğun etkisiyle kendine gelmişti. Hâlâ olan bi-

tenleri tam olarak hatırlayamıyordu. Kesinlikle bildiği tek şey, yabancı bir gezegende tek başına olduğuydu.

Langenschmidt'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki kurtulmuştu, belki de...

Soğuk ve geçirdiği şok onu iyice sersemletmişti. Bu kar yığınından nasıl kurtulacağını düşünüp çare bulması için uzunca bir sürenin geçmesi gerekti. Üstelik giderek yumuşak karların içine gömülüyordu. Yüzme hareketleriyle daha derine çökmeyi önleyebileceğini düşündü. Böylece yüz yarda (91,5 m.) kadar gittikten sonra bir kayaya ulaştı. Ayağa kalkarak çevresine bakındı. Gördüğü kadarıyla, canlıların yaşayabileceğini hayal etmenin çok güç olduğu bir dünyaydı. Her taraf ıssızdı.

Yıldızlara bakarak gezegenin kuzeyinde bulunduğunu çıkardı. Elbisesindeki jiroskoplu pusulayı çalıştırdı. Aldığı bilgilerle, geçmişte göçmenleri getiren gemi, kuzey kutbuna yakın bir yer olan bu bölgede kazaya uğramıştı. O halde güneye doğru yönelirse, insanların yerleştiği bir yerle karşılaşması olasılığı yüksekti.

Yola çıkmak için sabahı beklemeye karar verdi. Fakat o anda kutup yazı olan bir gezegene geldiğini, bu bölgede kutupsal gecenin yeni başladığını ve altı ay süreceğini hatırladı. O takdirde sabahı beklemek demek, altı ay beklemek demekti.

Bir yandan yürüyor, bir yandan da insanların yaşadığı bir yere rastlarsa ne yapması gerektiğini düşünüyordu. İlk yapacağı şeyin, üzerindeki elbiseleri yırtıp atmak olması gerektiğini hatırladı. Böylece başka bir gezegenden geldiği anlaşılmayacaktı. Ardından burada oluşunun nedeniyle ilgili bir hikâye uydurmalıydı. Ama ne? Haydutlar tarafından kaçırıldığımı söylesem? Tüccar Heron, bu

tür haydutların onun kervanına bir iki kez saldırdığını rapor etmişti. Ya haydutların bulunduğu bölge buradan çok uzaktaysa? Bunun üzerine bir başka yalan uydurmaya karar verdi.

Yorulup yürüyüşü yavaşladıkça, beyninin de buna ayak uydurduğunu hissediyordu. Patlayan şiddetli fırtına yol almasına engel oluyordu. Durmaksızın uçuşan karlar, uzay başlığına yapışarak çevreyi görmesini engelliyordu. Başlığın içinde bir silecek vardı, ama hipnotik çalışıyordu.

O kadar uzun süredir yürüyordu ki, dayanılmaz ölçüde yere uzanıp uyuma isteği duyuyor, ancak iradesi buna engel oluyordu. Rüzgâr daha da şiddetlenmişti Yürümede güçlük çekmesinin yalnızca rüzgârdan değil, tırmandığı dik yokuştan da ileri geldiğini fark etti.

Tepeye ulaşabilmek için daha birkaç yardayı aşması gerekiyordu.

«Tepeye çıktığımda bir köy göreceğim» diye mırıldanmaya başladı kendi kendine. «İnsanlar göreceğim Belki de bir ateşten yükselen dumanlar bile göreceğim Kim bilir, belki de biri gelip beni alacak ve yolumu bulmama yardım edecek. Kimbilir?..»

O sırada tepesindeki bir hareket dikkatini çekti. Başını kaldırıp baktığında, yüzüne çarpan ve görüşünü engelleyen kar kümesi arasında, büyük ve kanatlı bir yaratığın dönüp durmakta olduğunu gördü. Olduğu yerde kalakaldı.

Çölde kaybolmuş, susuzluktan ölmekte olan birinin tepesinde dolaşan akbabalar hakkında okuduğu şeyleri hatırladı. İşte, şimdi de kendisine aynı şey olacaktı. Başının üstünde dönüp duran bu yaratık onun düşüp ölmesini bekliyordu; O zaman, üzerine atılacak, ve!..

Kendini hızla bir kayanın tepesine attı.

Yüzüne çarpan karların arasından seçebildiği kadarıyla, az da olsa bulutlar arasından süzülen güneş ışıklarını görüyordu. Tırmanmakta olduğu yüksek tepenin güney yüzü yatay güneş ışıklarını alabiliyordu, tepenin diğer yanına geçtiğinde bu ışıkları da bulamayacaktı. İlerlerken bir mağaranın ağzıyla karşılaştı. Fakat aynı anda o yaratığı yeniden gördü. Kar yığıntısının üzerinde güneş ışığının ölgün huzmesiyle parıldayan kubbemsi bir şey çarptı gözüne. Tepesi, esen rüzgârla karlardan temizlenmişti. Metalik bir parıltısı vardı. Uzay aracının krom alaşımından yapılmış kalın: bir parçasıydı bu.

Birdenbire heyecanlanan Maddalena ümitle:

— Gus! Gus! diye bağırmaya başladı. Uzun süre hiç cevap alamayınca sustu. Yeniden baktığında bir şey göremedi. Yorgunluktan düş görmeye mi başlamıştı?

Umutsuzlukla olduğu yere çöküp, bir süre öylece kaldı. Ne yapacağını bilemez durumdaydı artık. Nereye nasıl gidecekti? Bir türlü kestiremiyordu.

Tepesinde uçuşan akbabaya benzer o iri kuşu yeniden gördü. Kımıldayacak hali yoktu. Bitkin bir sesle yardım istercesine mırıldanıyordu. Kollarını iki yana açmış, karlar üzerinde boylu boyunca yatıyordu. O an hayvanın üstüne doğru geldiğini, pençeleriyle onu kollarından kavradığını hissetti. Yerden hızla yükselmeye başlamıştı. Ölüme mi gidiyordu? Kuşkusuz öyleydi. Yardım istemenin, çırpınmanın hiçbir anlamı yoktu. Güçlü bir hayvandı. Birçok mağarayı geçtiklerini gördü. Derken büyükçe bir mağaranın ağzına kondular. Hay-van onu yavaşça yere bıraktıktan sonra ağzıyla dürtmeye başladı.

Bunun üzerine Maddalena ister istemez mağaranın içine girmek zorunda kaldı.

Mağaranın içinde yuvaya benzer bir şey vardı. Yere yumuşak şeyler serilmişti. Bir köşeye sinen Maddalena, her an hayvanın üzerine saldırıp kendisini parçalamasını bekliyordu.

Hayret! Hayvan onu yavaşça iterek yumuşak yuvaya yatmasını sağladı. Kızın üstünü bu yumuşak malzemelerle örtmeye başladı. Bunun için yarı açık duran kanatlarını kullanıyordu. Maddalena'yı rahat ettirmek ister gibi bir hali vardı.

Yorgunluktan artık kımıldayamayacak durumda olan Maddalena, bu yumuşak yatakta kısa süre sonra uykuya daldı. Ne kadar uyuduğunu bilemiyordu. Saatler sonra uyandığında, mağaranın ağzında durmuş kendisine bakan genç, zayıf bir adam gördü. Yüzü soğuktan kızarmıştı. Ağzı ise şaşkınlıktan bir karış açılmıştı.

Saikmar ilk önce kızın ölü olduğunu ve Parradile'nin onu bir örnek olarak göstermeye çalıştığını düşünerek dehşete düştü. Kızın üstündeki kıyafet de son derece garipti. Ağır metalik bir kılıfı andıran tulumunun üzerinde kalın kemerler vardı. Ayrıca kızın başında da bir uzay şapkası bulunuyordu. Çok geçmeden kızın canlı olduğunu anladı. Uyanmış ona bakıyordu. Konuşmaya başladıklarında kızın sesinin kısık olduğunu farketti. Onun bilmediği dilde bir şeyler söyledi. Sonra öksürerek kendini toparladı ve Carrig dilinde konuşmaya başladı.

— Kimsiniz? Beni bu mağaraya getiren bu yaratık da neyin nesi? diye sordu.

Saikmar bir an için bakakaldı. Uzay başlığının önündeki transparan bölüme gözleri takılmıştı. Sonra konuşmaya başladı:

— Adım Saikmar. Carrig'teki Twywit klanından Corrie'nin oğluyum ve burada tapmakta kalıyorum. Bu yaratık soylu bir hayvandır. Bir Parradile.

Maddalena düşünceli düşünceli başını salladı. Arkasında, Parradile'nin sanki onu korumak istermişçesine açılmış kanadı öylece durmaktaydı.

—Ya sen kimsin? diye sordu Saikmar merakla.

Kız çaresizlikle başını salladı:

— Ben... Ben... diye kekeledi.

— Sana ne oldu? Buraya nasıl geldin?

— Ben... Tam olarak hatırlayamıyorum... bayılmışım.

Saikmar ona büyük bir ilgiyle bakıyordu. Görünen oydu ki, Parradile kızı rahatlıkla öldürebileceği halde kılına bile dokunmamıştı. Adeta onu koruyordu. Yoksa onu karlardan mı kurtarmıştı? Eğer böyleyse, bu kez de başka soruların cevabını bulmak gerekti. Bu kız neden bu kadar garip giyinmişti? Yoksa Parradile yumuşak malzemeler toplamak için gittiği güneyden ya da daha uzaklardan mı getirmişti onu? Şimdiye kadar hiç böyle bir şey işitmemiş, görmemişti. Eskiden, Parradile'lerin çocukları ve graat yavrularını kaçırdıkları, insanları öldürdüklerine dair çok masal dinlemişti. Ama böyle yetişkin birini kaçırdığını, hiç, ama hiç işitmemişti.

Kız, tedirgin bir halde. Önce dizlerinin üstüne oturdu, sonra da ayağa kalktı. Başını, mağaranın tavanına değmesin diye eğmesine bakılırsa Saikmar kadar uzundu boyu.

— Seni tapınağa götürüp, yiyecek ve sıcak bir yer sağlamalıyım. Hareket edebilecek misin? diye sordu Saikmar.

— Dermansızım, ama gayret edeceğim, dedi kız. Dışarıda hâlâ tipi sürüyor mu?

— Evet, tipi var, fakat çok şiddetli sayılmaz. Acele etmeliyiz neredeyse gece bastıracak.

Yavaş hareketlerle Parradile'nin kanatları altından çıktı ve mağaranın ağzına geldi. Aşağıya baktığında, uzakta tapınağın parıldayan siluetini gördü.

— Gideceğimiz yer orası mı? diye sordu.

— Evet dedi Saikmar. Biraz zor olacak ama burada da kalamazsın. İkimizin gidebileceği bir başka yer de yok buralarda. Ben senin önünden gidip, nereye basıp nereye basmaman gerektiğini göstereceğim.

Kız cevap vermedi. Fakat kayanın üzerine çıkıp gidecekleri yeri inceledi. Ortalığı kaplayan ölgün ışık yine de çevreyi görmeye yetiyordu.

Saikmar, kızla birlikte aşağıya nasıl ineceklerinin hesabını yaparken, arkasından Parradile'nin homurtusunu duydu. Birden Saikmar'ı paçasından kavrayan hayvan, hızla havalandı. Kuşun pençesinde bir oyuncak bebek gibi yol alan Saikmar hiçbir şey düşünemiyordu. Bir süre uçtuktan. Sonra Parradile onu tapınağın kapısına bıraktı ve uçup gitti. Karların üzerine diz üstü çökmüş olan Saikmar ardından bakıp kaldı.

Çok geçmemişti ki Parradile, aynı biçimde kızı da getirip bırakmıştı. Bir süre bekleyen hayvan, geniş kanatlarını çırparak sıcak yuvasına doğru süzüldü.

Parradile'nin bu davranışından şaşkına düşen Saikmar'ın boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Çok duygulandı. Ardından bir süre sevgiyle baktı. Sonra kapının kapanabileceğini düşünerek toparlandı. Kızın kalkmasına yardım etti ve bir tek söz etmeksizin yürümeye başladılar.

Dokuzuncu Bölüm

KAR duvarını henüz bitirmişlerdi. Mültecilerin önemli görevlerinden biri de buydu. Duvarın temeli için kardan büyük ve iyice sıkıştırılmış topaklar yapıyorlardı. Sonra bu topakları kapının önüne dizip üzerine kar yığıyor ve sıkıştırıyorlardı. Daha da sertleşen duvar hem dayanıklı oluyor hem de soğuğu geçirmiyordu. Saikmar ve Maddalena yaklaştıklarında durdular. Elleri soğuktan donmuş gibiydi. Kulakları ve burunları sert soğuktan kızarmıştı. Duvar yapımında çalışanların da durumları aynıydı. Üstelik bir bölümünün üzerinde doğru dürüst bir elbise de yoktu. Şanslı olup bir battaniye bulabilenler, bu battaniyeleri panço gibi vücutlarına sarmışlardı.

Saikmar, hiç kimseden herhangi bir emir almamasına rağmen duvar yapımında görev alması gerektiğini çok iyi biliyordu. Duvarcıların onu selâmlarken takındıkları tavrı hiç beğenmedi. Kızı kolundan tutarak, kapının henüz örülmemiş son gediğine doğru yaklaştı. Orada durup, donuk gözlerle kendilerine bakan yaşlı rahibe Nyloo ile karşılaştılar.

— Bu kış iki boğazı besleyebilmemiz olanaksız, dedi yaşlı rahibe. Bir yandan da Saikmar ve Maddalena'yı süzüyordu.

— Kadınların da bu tapınağa sığınma hakları var, diye karşılık verdi Saikmar. Aslında kızın evli ya da nişanlı olup olmadığını bilmiyordu. Fakat bu çıplak kutup bölgesinde kızı götürebileceği başka bir yer de bilmiyordu.

— Evet, dedi rahibe. Bu bir kadın mı yâni? Herhalde soğuk kış gecelerinde yatağını ısıtması için bir dişi şeytan gelsin diye büyü yaptın. Öyle mi?

Saikmar'ın yüzünü sinirden ateş basmıştı.

— Ben büyüden falan anlamam. Büyü yapmak, sizin adetiniz, benim değil!..

— Öyle mi? dedi yaşlı kadın kuru bir sesle. Hayret doğrusu. Büyü yapmadan bunu nasıl başardın peki? Nasıl oldu da bu kadın çıktı geldi? Anlatır mısın lütfen?

Saikmar:

— Burada yetmiş mülteci kalıyor. Bir kişi fazla olsa ne fark eder?

Nyloo soğuk bir sesle:

— Çok şey fark eder, diye karşılık verdi.

Bu sırada kar duvarını ören mülteciler de işlerini bırakmışlar ve Saikmar'ın çevresinde toplanmaya başlamışlardı.

Bunlardan ikisi burada büyütülen çocukların babalarıydı. Tapınakta doğan çocuklar burada kalıyor, anne ve babaları tapınakta olsa dahi çocuklar yine görevlilerce bakılırlardı.

Onlardan biri kıza yaklaşarak, omuzundan tutup hızla geri çevirdi:

— Bu kadın nereden geliyor? diye sordu. Bizim kentlerimiz, burada bakılmamıza karşılık kervanlarla hediyeler gönderiyor. Onun kenti de böyle bir şey yapıyor mu?

Diğer adam:

— Doğru söylüyor, diyerek arkadaşına arka çıktı. Orada bulunanlar, bu iki adamı onaylayan sesler çıkararak, Saikmar'la genç kızın çevresinde oluşturdukları çemberi gitgide daraltıyorlardı.

— Evet, doğru söylüyor, dedi Nyloo. Bu kadının kentinden buraya yardım gelmiyorsa biz ona neden bakalım, Saikmar. Eğer bu, senin söylediğin gibi büyüyle gelmiş bir dişi şeytan değilse neden kendisi konuşmuyor? Onun yerine hep sen konuşuyorsun.

— Güney illerinden bir kent olan Dayomar'dan geldim, dedi genç kız yüksek sesle. Bunu söylerken Nyloo' nun gözlerinin içine bakıyordu.

— Dayomar mı? dedi adamlardan biri. Sonra rahibeye dönerek:

Ne diyorsun? diye ekledi.

Nyloo yavaş sesle cevap verdi:

— Evet. Dayomar'dan bize pek çok şey gönderdiler. Bu durumda onun da aramıza sığınma hakkı var.

Bunun üzerine rahatlayan Saikmar:

— O halde bırak da geçelim, rahibe, dedi.

— O kadar da çabuk değil, diye itiraz eden bir erkek sesi yükseldi. Dayomar'dan geldiğini söylüyor. Ben buraya gelmeden önce bir süre orada bulunmuştum. Ne orada, ne de güneyde herhangi bir yerde bu kadının üzerindeki gibi elbiselerin giyildiğine rastlamadım.

Bunun üzerine çevredekiler hep bir ağızdan bağırmaya başladılar:

— İçeri almayın onu! İkisi de geldikleri yere gitsinler;

Nyloo eliyle işaret edip gürültüyü kestikten sonra kıza döndü:

— Dayomar'dan buraya nasıl geldin? diye sordu.

Kısa bir duraklamadan sonra kız:

— Ben... ben... bilemiyorum!.. diye kekeledi.

— Onu Parradile'nin yuvasında buldum, diye söze girdi Saikmar. Onu fırtınadan kurtarıp mağarasına getirmiş.

— Çok güzel bir masal uydurdun doğrusu! dedi kızgın sesli adam. Ben bunların her ikisinin de içeri alınmamalarında ısrar ediyorum.

Nyloo düşüncesini değiştirmiş gibi görünüyordu. Gözlerini kızdan çevirmeden kuru ve kemikli ellerini kaldırdı, işaret parmağını Saikmar'a uzatarak:

— Yemin eder misin? dedi. Carrig'teki klanının, tanrılarının, Parradile ve Twywit adına yemin eder misin?

— Elbette, seve seve! diye cevap verdi Saikmar.

Rahibe Nyloo, genç kızın yanına kadar gidip parmağıyla elbisesine dokunduktan sonra bir adım geri çekildi:

— Bu bir işaret, dedi. Onun anlamını öğreninceye kadar seni buraya, tapınağa kabul ediyoruz. Yalnız, seni uyarıyorum! Eğer bu anlatılanların gerçek olmadığını tespit edersek ve Saikmar yalan yere yemin etmişse; o zaman her ikinizi de dışarı atarak ölüme terk edeceğiz. Bunu iyi bilin!..

Sonra geri çekilerek başıyla işaret etti:

— Girin bakalım.

Aslında Maddalena nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Bir ara gözüne ilişen parlak metal tümsek, Langenschmidt'e seslenmesi hem doğru hem de yanlıştı. Uzay aracının krom alaşımlı gövdesini gördüğü doğruydu. Ancak bunun kendi bindiği araç olduğunu sanmakla yanılmıştı. Bu, mistik bir inanışla eskiden beri kutsal bir yer olarak olduğu gibi korunan, Zerdüşt'ten sekiz yüz mülteci getirmiş olan gemiydi. Buranın halkı onu tapınak ya da güvenlik sığınağı olarak adlandırmıştı. Saikmar'ın

ve diğer mültecilerin içinde kaldığı tapınak işte buydu.

Maddalena, Saikmar'la birlikte kapıdan içeri girerken, geminin karaya inişi sırasında çarpmadan dolayı eğrilmiş olduğunu gördü. Girdikleri kapı görünüşe göre eski sistem güvenlik kilidi olan bir kapıydı. Ya ilk çarpmanın etkisiyle ya da asırlardan beri üstüne yüklenen ağırlığın etkisiyle olacak, güvenlik kilidinin kapanması imkânsız duruma gelmişti. Bu nedenle önüne ve çevresine rüzgâr geçirmesin diye kar duvarı örüyorlardı.

İçeride, paslanmayı önlemek amacıyla metal üzerine plastik kaplanmış yüzeyler göze çarpıyordu. Yıllar boyu üzerinde yürünmüş olmanın sonucu zemindeki plastik kaplama yer yer açılmıştı. Uzun süre kapalı kalmanın etkisiyle de ağır bir kokusu vardı. Maddalena hafiften ürperdi.

Saikmar onun omuzlarından tutarak yürümesine yardımcı oluyordu. Bir bölmeden geçtikten sonra, beş on yaşlarında yarım düzine kadar çocuğun yuvarlak, plastik bir şeyle oyun oynadıkları bir yere geldiler. Çocukların arasından geçtikten sonra sola döndüler.

Aşağıda, çarpma sonucu açılmış yarıklar görünüyordu. Bu yarıklar siyah renkli bir maddeyle sıvanmıştı. Geçitin iki yanında, —tayfaların bölmeleri olsa gerek— beşer metrelik aralıklarla kapılar sıralanıyordu.

Geçidin sonuna geldiklerinde Saikmar soldaki bir kapının önünde durdu. Maddalena bu kapının diğerlerinden daha sıkı kapanmış olduğunu gördü. Saikmar kemerinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı ve genç kıza içeri girmesini işaret etti.

Maddalena kendini dört ranzalı bir kamarada buldu. Ranzaların üstünde elbiseler, battaniyeler, büyük elyazması kitaplar ve silâha benzer birtakım şeyler yığılıydı. Kamaranın konumuna bakan Maddalena, Saikmar'ın diğerlerine göre daha önemli biri olabileceğini düşündü.

Maddalena bir an başından geçenleri düşünerek üzüntüye kapıldı. Yanında ne silâhı, ne tıbbî malzemeleri, ne de diğer araçları vardı. Üzerindekilerden başka giyecek hiçbir şeyi de yoktu. Üstelik durumunu yukarıya iletme imkânından da mahrumdu. Duruma bakılırsa, altı ay kadar daha bu imkânı bulamayacaktı.

Ne kötü şans! diye aklından geçirdi. Giysilerinin bir uzay elbisesi olduğunu anlayıp onu düşman bileceklerini sanarak çok korkmuştu. Maddalena müfrezeye haber salmanın çok güç olduğunu, bu süre içinde dışarıdan gelenlerin gezegene yayılıp, müfrezenin yerini tespit edebileceklerini ve kendi egemenliklerini kurmak için diğer uygarlıkları yok etmeye kalkabileceklerini düşündü. Bu düşünceyle dehşete kapıldı. Ne yapıp edip müfrezeyle bağlantı kurmalı, durumu onlara rapor etmeliydi. Her zaman kendisine verilen görevlerden yakınmış, bunların yeteneklerine uygun işler olmadığını düşünmüştü. İşte şimdi çok önemli bir durumla karşı karşıyaydı. Bütün gücünü ve aklını kullanarak bu kötü durumdan çıkabilmeliydi. Bu tümüyle ona, daha doğrusu onun varlığına bağlıydı.

Kamarada ranzalardan başka hiçbir mobilya yoktu. Tıbbi malzemeler vardı, ama bunların çok eski olduğu belliydi. Saikmar, ranzalardan birinin üstünü Maddalena için boşalttı. Üzerine bir battaniye örttü ve oturabileceğini söyledi.

Maddalena kendini yatağa bıraktı ve başlığını dik-katlice çıkardı. Saikmar ilgiyle onu izliyordu, fakat bakışlarından hiçbir düşmanlık okunmuyordu. Saikmar ona Carrig'ten geldiğini söylediğinde, Maddalena hiç dikkat etmemişti. Fakat şimdi çok iyi hatırlıyordu. Eğer Saikmar onun uzaydan gelmiş olduğunu anlasaydı ve Carrig'e sonradan gelip yönetimi ele geçirenlerin de uzaydan geldiklerini bilmiş olsaydı, kendisine hiç de dostça davranmazdı. Söze onun başlamasını beklemeye karar verdi.

Onuncu Bölüm

SAIKMAR'ın zihni son olaylarla meşguldü: Nyloo' nun işareti ve yemini, kızın buraya gelişindeki gariplikler, üzerindeki acayip elbiseler, Parradile'nin onu ve kendisini kayalıklardan alıp buraya getirişi ve diğer sorular bir film şeridi gibi birer birer gözünün önünden geçiyordu.

Derin bir iç geçirişten sonra:

— Sen bir insan mısın, yoksa seni tanrılar mı buraya gönderdi? diye ani bir soru yöneltti.

Kız cevap vermeden önce bir süre durdu, iyi rol yapabilmesi ve hiç açık vermemesi için, kendisinin nereden geldiğini bilmediğine inandırması gerekiyordu. Sonunda:

— Gördüğün gibi bir insanım, dedi. Fakat bana çok garip şeyler oldu!

— Dayomar'dan geldiğini söylüyorsun. Adın ne?

— Melisma; Vull ile Mazia'nın kızı. Fakat annem ve babam yaşamıyor. Bunu söylerken güneylilere özgü bir işaret yaptı.

— Peki, güneyden buraya nasıl geldin?

Kız cevap vermeden önce yine durakladı. Uygun bir yalan mı bulması, yoksa bazı alışılmadık olaylarla karşılaştığını mı anlatması gerektiğini düşünüyordu. İkinciyi daha uygun buldu:

— Pek iyi hatırlayamıyorum. Belki de beni Parradile getirdi. Öyle sanıyorum ki beni o getirdi.

Saikmar, ancak böylesi garip bir macerayla onun buraya gelmiş olabileceğine inanıyordu. Çünkü bu yaz Carrig'in kuzeyinden hiçbir kervan

geçmemişti. Birden bütün vücudu heyecanla titredi ve bir an için gözlerini yumdu. Bu ziyaretçiyi tanrıların gönderdiğinden emindi, ama nedenini çözememişti. Onun doğrudan kendisi için gönderildiğine inanıyordu. Eğer Nyloo bunu engellemeye kalkışırsa, rahibe olduğuna bakmaksızın onun ihtiyar kafasını omuzlarından koparıp alabilirdi.

Maddalena düşünceli bir tavırla:

— Burası, kuzeydeki tapınak mı oluyor? diye sordu.

— Evet.

— Burada sen ne yapıyorsun?

— Buraya sığınmak zorundayım, dedi Saikmar üzüntüyle. Carrigli soylulardanım. Bizim kentte her yıl yöneticiyi belirlemek için kral-avı düzenlenir. Bu yıl ben de bu yarışmaya katıldım. Fakat güneyden gelen birtakım yabancılar kullandıkları garip silâhlarla benim başarmamı engellediler. Eğer buraya kaçıp sığınmasaydım, beni öldüreceklerdi. Bu yabancılar, kentteki bazı hainlerle birleştiler. Bunların arasında Knole'nin oğlu Ambrus da var. Ellerindeki sihirli ışıkla, kendilerine karşı gelen herkesi yakıp kavurdular.

Maddalena çok şaşırmıştı:

— Fakat o halde sen... diye söze başladığında kapı birden açıldı ve onların tapınağa girmesini istemeyen adamlar da vardı.

— Burada hırsızların ve hiçbir işe yaramayan başıboşların bulunduğunu söylemeye geldim. Belki yaşlı bir kadını kandırabillirsin, ama bizi kandıramazsın. Bizimle hiçbir zaman buz kırmaya gelmedin. Üstelik bu yaz. Carrig'ten geçen bütün kervanları durdurup ellerindeki her şeyi almışlar. Buraya da uzun zamandır hiç yardım göndermi-

yorlar. Yiyeceğimiz çok az. Sizi besleyemeyiz. Hepimiz sizin tapınaktan atılmanıza karar verdik. Gidebilirseniz eğer, Carrig'e dönün!..

Adam pis pis sırıtıyordu. Arkasında duranlar da ellerini bıçaklarına atmış nefretle bakıyorlardı.

Kısa süren bir sessizlik oldu.

Saikmar'ın gözü kılıcına ilişti. Kılıç uzakta köşede duruyordu. Ona uzanmaya kalksa, mülteciler daha önce üzerine atlarlardı. Kamaraya ancak iki üç mülteci girebilmişti. Onları haklayabileceğini düşündü. Kılıçlı ya da kılıçsız. Denemeliydi.

— Yürüyün bakalım! dedi mültecilerin lideri durumundaki. Haydi dışarı!..

— Graddo! Onları bize gönder diye bir bağırtı duyuldu dışarıdan. Eğer kendiliklerinden gitmek istemezlerse, onları götürmenin yolunu biliriz!..

Bunun üzerine mültecilerin lideri Saikmar'a yaklaşıp, onu kollarından yakalamak istedi. O an ne olduğunu Saikmar pek fark edemedi. Olduğu yerde kalakalmıştı. Oysa Graddo boylu boyunca yerde yatıyor, bir ayağını onun göğsüne dayamış olan Melisma da öylece duruyordu. Bir başka mülteci atak yapmak istedi. Melisma'nın Graddo ile meşgul olduğunu gören Saikmar hızla adamın üstüne atılıp, sert bir yumrukla yere devirdi. Melisma ve Saikmar sırayla diğerlerini de haklamaya koyuldular. Saikmar, Melisma'nın olağanüstü bir teknikle dövüştüğünü görünce, onun doğaüstü bir insan olduğuna kendini iyice inandırdı.

Graddo hâlâ akıllanmamıştı. Ayağa kalktı ve bir kez daha saldırmayı denedi. Fakat Melisma buna fırsat vermedi. Ardından bir başka adamın bileğini kavrayarak, kolunu geriye doğru büktü. Adamın acıyla bağırmasından ürken diğer mülteciler oldukları yerde kaldılar.

O sırada koridordan emredici bir ses duyuldu ve bütün mülteciler geri çekildiler. Nyloo'nun geçmesi için yol verenler, utançla başlarını öne eğiyorlardı. Bir bölümü ise hâlâ homurdanmayı sürdürüyordu.

Yaşlı rahibe kamaranın kapısına geldi ve eğilip içeriye baktı. Yanında her zamanki küçük kız çocuğu vardı. Çocuğa dönerek:

— Saldırıyı Graddo'nun başlattığını söyledin, değil mi? diye sordu.

Çocuk başını salladı. İri gözleri Nyloo'nun yüzüne çevrilmişti.

Rahibe hiddetle:

— Graddo! diye haykırdı. Sen kâfirsin! Tapınak artık seni kabul etmiyor. Seni kışın karanlığına terketmek zorundayım. Bundan böyle adın da lanetlenmiştir.

Graddo'nun yüzü dehşetten bembeyaz kesildi, donup kaldı. Nyloo'nun arkasında duran mülteciler de bu sözleri işitince irkilmişlerdi.

Rahat bir soluk alan Saikmar, alnında biriken terleri sildi.

Melisma:

— Ona ne yapılacak? diye sordu rahibeye.

— Tapınaktan dışarıya atılacak. Ondan sonra da tanrılar ne isterse o olacak. Ölecek ya da yaşayacak!

— Hatırım için bunu yapmayın, dedi Melisma.

— Yapılacak, çünkü size saldırdı, diyerek kestirip attı Nyloo.

Burada hiç kimse adaleti yerine getirmek gibi bir görev üstlenemez. Yalnızca biz din görevlileri adaleti sağlarız. Karar değişmeyecektir. Graddo! Bu, senin adının son kez kullanılmasıdır. Lanetlisin. Defol!

Graddo bir robot gibi ayağa kalktı. Kamaranın kapışma ilerledi. O geçerken diğer mülteciler, sanki bulaşıcı bir mikrop taşıyormuşcasına sağa sola kaçıştılar. Çevreyi bir kez daha gözden geçiren Nyloo, yanındaki çocukla birlikte Graddo'nun peşinden yürüdü. Diğer mülteciler bu işten sıyrıldıkları için rahat bir soluk aldılar.

Melisma da onların arkasından gitmeye kalktı. Fakat Saikmar onu kolundan yakaladı:

— Bunu yapmayacaktın. Sen niye cezaya karşı çıkıyorsun? dedi.

Kız hiç cevap vermedi. Yalnızca başını sallamakla yetindi. İçeriye girdiler, Saikmar kapıyı kapattı. Arkasına döndüğünde Melisma'yı yatağına oturmuş, üstündeki tulumu çıkarmaya çalışırken gördü. Şaşırmıştı. Tulumun altından başka bir elbise çıkmıştı.

O sırada yemek gongu ve hemen ardından çocukların metal zemini döven ayak sesleri işitildi.

— Bu neydi? diye sordu genç kız.

— Yemek vaktini bildiren sinyal. Aç mısın?

Kız evet anlamında başını salladı.

— O halde gel benimle.

Maddalena-Melisma, koridorun kapıya yakın olan tarafında sıra olmuş yemek bekleyenleri gördü. Çoğu kadındı. Onu bu yeni ve şık elbiseleri içinde çok sağlıklı ve çekici buldukları dik bakışlarından belli oluyordu. Mülteci kadınların çoğu genç olmakla birlikte, üzüntü ve gıdasızlıktan erken çöküyorlardı.

— Gerçekten bu insanlar kim? diye alçak sesle sordu. Aynı alçak sesle açıkladı Saikmar:

— Burada barınma hakkı hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan kalma. Bu insanlar, benim gibi kendi kentlerinden kaçan fakat başka bir

yerde yaşama imkânı olmayan kimseler. Graddo'yu saymazsak, seninle birlikte altmış dokuz kişiyiz. Hiçbir geleceği, hattâ ümidi olmayan insanlar. Çocuklarına bırakabilecekleri şerefli hiçbir şeyleri yok. Zaten çocukları da çok küçükken kendilerinden alınıp rahiplere bırakılıyorlar. Yavaş yavaş anaları ve babaları unutturuluyor onlara ve tam bir dinsel eğitim görüyorlar. Anlayacağın gibi, rahibeler bakire olmak zorunda ve rahipler de çocuklara baba gibi davranıyorlar.

Melisma'nın şaşkınlığı yüzünden belli oluyordu. O sırada kuyruk ilerlemeye başladı. Saikmar yavaşça:

— Şu odada göreceksin, dedi.

Oda buhar içindeydi. Onun bir kantin olarak kullanıldığını fark edebildi. Metal bir tezgâhın arkasında duran şişman kişiler önlerinden geçen mültecilerin kâselerine karışık bir yemek koyuyorlar, yanına da siyah ekmek ve kurutulmuş balık veriyorlardı. Sırayı bozan ya da gürültü yapanlara da bağırıp çağırıyorlardı.

Maddalena kantinin yapımının yarım kaldığını gördü. Yemeğini alanlar doğru kamaralarına gidiyorlardı. Tezgâha yakından baktığında, esas yerinden sökülüp bir iki metre ileri götürülmüş olduğunu fark etti. Servis yapan rahiplerin arkasındaki büyük kazanlarda yemek kaynamaktaydı. Çıkan buharların etkisiyle tavan eğrilmiş ve yarıklar açılmıştı. Bu yarıklardan geçen borular ileride karanlıklara karışıyordu.

Kendi sırası geldiğinde, Saikmar'ı izleyerek, teneke bir kap içine türlü, ekmek ve balık aldı.

— Rahiplerin arkasında, orada duvarın arasında ne var? diye sordu.

— Bu büyü ile ilgilidir, dedi Saikmar. Bir sırdır. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, burasını kış ortasında bile ısıttı. Yine bu buhar sayesinde her zaman sıcak yemek ve çorba bulunuyor.

Evet, orada duvarın arkasındaki karanlık bölmede bir enerji kaynağı olabilir. Geminin ana jeneratörü olmadığı belli; çünkü yere indiğinde parçalanmıştır. Acaba bu odayı ısıtan, yemekleri kaynatmaya yetecek kadar sıcak buhar veren borular nereden geliyordu? Maddalena, bunu öğrenmek için şansını denemeye karar verdi.

Yemeklerini yemek üzere Saikmar ile birlikte kamaralarına döndüler. Yemek oldukça sıcaktı. Balık ise çok tuzluydu ve kokuyordu. Maddalena birazını yedikten sonra bıraktı.

— Neden diğer mülteciler benim gelmeme karşı çıktılar? diye sordu.

Saikmar, her yaz onlara yiyecek getiren kervanların bu yaz gelmediğini ve bunun, kervanların geçtiği Carrig yolunda engellendiğini öne sürdüklerini açıkladı. Kendisi bir Carrigli'ydi ve onlardan farklı olarak da soyluydu. Bütün bu nedenlerle ona düşman olmuşlardı.

Memleket hasretiyle yanan Saikmar, çok gerilere giderek ona Belfeor ve Pargetty'nin nasıl ortaya çıktığını, hain Ambrus'un ihanetini ve Carrig'i yönetme hakkını nasıl elde ettiklerini uzun uzun anlattı. Bu yönetime karşı çıkanların da nasıl Öldürüldüğünü teker teker saydı.

Maddalena bir yandan dinliyor, bir yandan da düşünüyordu. Belfeor'u, uzaydan gelip Carrig'in yönetimini ele geçiren bu yabancıyı düşünüyordu. Saikmar, bir yıldan bu yana memleketinden haber

alamadığını, ne olup bittiğini bilemediğini sözlerine ekledi.

Bunları dinleyen Maddalena Saikmar için üzüldü. Fakat en kötüsü kendi durumuydu. Bahara kadar, yâni altı ay burada kapalı kalacaktı. Eğer Nyloo onun yalan söylediğine karar verirse baharı da göremeyebilirdi.

On Birinci Bölüm

MADDALENA, zamanla çevrenin koşullarına uymaya başlamıştı. Kış boyunca tapınağın günlük hayatı, sanki duygularını, canlılıklarını yitirmiş insanların bir kış uykusuna dalmaları gibiydi.

Büyük yemek gongu günde iki kez çalıyordu. Bu da bütün mültecileri hayata döndüren ortak bir dürtü gibiydi. Günün ikinci yemeğinden hemen sonra tapınak - gemideki ışıklar, alacakaranlığı andıran bir sönüklüğe bürünüyordu. Ertesi günün ilk yemeğine yaklaşıldığında parlaklık artıyordu. Saikmar bunun gece-gündüz dönüşümü olduğunu söyleyince, Maddalena, yedi yüz yıldır işleyen bir ışık kaynağının varlığını düşündü.

Yakında, bu enerji kaynağının ne olduğunu anlayabileceğini umuyordu.

Saikmar ona, gezegenin tüm erkeklerinin kadınlara davrandığı gibi barbarca ve hor görerek değil, aksine son derece çekingen ve saygılı davranıyordu. Sonunda Maddalena, Saikmar'ın kendisinden korktuğunu anladı. Çünkü Maddalena'yı bir Parradile'nin koruması altında gördüğünden beri Saikmar, onun doğaüstü bir yaratık olduğuna inanmıştı.

Graddo'nun başına gelenler ve kızın bu olayda takındığı tavırlardan sonra, diğer mülteciler de ona, Saikmar'a karşı olduğu gibi çekingen davranıyorlardı.

Maddalena'nın, Saikmar'la enerji kaynağının üstüne konuşması pek mümkün değildi. Çünkü o, bu tür şeyleri büyülü sayıyor ve konuşmaktan ka-

çınıyordu. Rahip ya da rahibelerin de bilgi vereceklerini pek sanmıyordu. Çünkü onlar da, tapınağın sırlarını büyük bir kıskançlıkla koruma çabasındaydılar.

Ne yapması gerektiğini inceden inceye plânladı.

İlk önce, geminin bütün bölümlerini gezdirmesi için Saikmar'ı ikna etmeliydi. Tapınağın üçte ikisini henüz hiç görmemişti. Zaten mültecilerin kullanmasına izin verilen de kalan bölümdü. Bu bilinmeyen bölmelerden birini tapınak personeli, rahip ve rahibeler kullanıyordu.

Geminin son bölümü ise, inişte parçalanmış ve yıllardır hiç kullanılmadığından karlarla doldurmuştu.

Rahip ve rahibelerin kullandığı özel bölme ile, bu kullanılmayan bölümün arasında sınır teşkil eden kısımda enerji kaynağını aramaya karar verdi.

Tapınağa gelişinin üzerinden epey zaman geçmişti. Saikmar'ın loş kamarada uykuya daldığı bir sıra, ranzasından sürünerek indi, uzay başlığından çıkardığı baş lâmbasını el feneri olarak kullanmak için yanma aldı. Işığı ayarlanabilen bu lâmba onun için idealdi.

Sessizce kapıyı açtı, koridora süzüldü. Saikmar uyanmamıştı. Uzaktan bir çocuk ağlaması geliyordu. Onun dışında her şey sakindi.

Çevresini kolaçan edip kimsenin bulunmadığını görünce, mültecilere yemek verilen kantine doğru yollandı. Ortalıkta hâlâ yemek kokusu vardı. Bu koku Maddalena'nın iştahını kabarttı.

Kantinin kapısı kilitliydi. Açamayacağını anlayınca bir başka kapıya yöneldi. Bitişikteki kapı küçük bir zorlamayla açılıverdi. Buradan kantine geçiliyordu.

Kantinde gece nöbetçisi bulunmadığından emin olunca yavaşça ilerledi ve yemek verilen tezgâhın arkasına geçti. Yemeklerin kaynadığı büyük kazanları inceledi. Tahmin ettiği gibi ısıtma buharla ve borular sistemiyle yapılıyordu. Borular, duvarın arkasındaki karanlık bir bölmeden geliyordu. Duvardaki çatlakları incelediğinde, bunların, geminin yere ilk çarptığında meydana geldiği sonucuna vardı.

En büyük çatlaktan fenerini uzattı. Burası onun geçebileceği kadar genişti. Maddalena içeriye girmeye karar verdi.

İçeride kimse yoktu. Büyük bir dikkatle buhar borularını —şu anda soğuktular— aşarak karanlık bölmeye geçti. Elindeki fenerin yardımıyla oradaki cihazları sırayla incelemeye başladı. Bunların içinde hâlâ çalışan bir makine olabilirdi.

Odanın tam ortasında bir füzyon reaktörü vardı ve şu anda galaksinin herhangi bir yerinde kullanılanın dört katından daha büyüktü. Dışarıya doğru uzanan geniş bir boru karla dolmuştu. Makineyi çalıştırmak için karı eritip saf suya çevirmek yeterliydi. Buradan borularla geçen saf suyun bir bölümü buharlaşıyor ve tapınağı ısıtıyordu. Ayrıca odaya yerleştirilmiş küçük bir turbojenaratöre güç veriyor ve bununla da tapınak aydınlatılıyordu. Sağlanan buhar, kazanları kaynatmak için yeterliydi.

Acaba burada başka bir şey daha var mıydı? Maddalena fenerin ışığını genişletti ve çevresine

göz gezdirmeye başladı. Evet, odada başka makineler de vardı. Pek çoğu duvar kenarına itilmiş ve yüzyıllardan beri kullanılmadığından kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Gördüğü makinelerden birini tanıyıp çok heyecanlanmıştı. Makinenin tozlarını temizlemeye başladı. Eğer bağlantıyı sağlayabilirse, çalıştırabileceğini umuyordu.

Başka bir cihazın arkasına atılmış bir kablo buldu. Onu jeneratörün çıkışına bağladı ve düğmeye bastı. Bu, yaklaşık bin yıl önce Zerdüşt'te yapılmış bir yemek makinesiydi. İçinde kalsiyum, fosfor ve demir elementleri ile belli miktarda da, canlı maddenin dört elementi olan şeker, karbon dioksit, azot ve hidrojen vardı. Maddalena müfrezedeyken, bu makineden gıdanın nasıl elde edileceğini az da olsa öğrenmişti. Eğer başarırsa bu fevkalâde olacaktı.

Kablo bağlantısı tamamlandıktan sonra sıra çalıştırmaya geldi. Çalışırken gürültü yapabilirdi. Fakat o buna aldırmadı bile. O sırada kapıdan birinin girdiğini fark etti, hiç geri dönüp bakmadan âleti çalıştıracak düğmeye bastı. Döndü, baktı, yaşlı rahibe Nyloo'nun dehşetten büyümüş gözleriyle karşılaştı. Makine gürültüyle çalışmaktaydı.

Rahibe Maddalena'nın yanına yaklaştığında, kızın elindekileri görünce, hazırladığı hiddet dolu sözler ağzında dondu kaldı. Kızın elinde büyük kahverengi bir kek, ekmek ve bazı şeyler daha vardı.

Uzun bir şaşkınlıktan sonra Nyloo, yaşlı gövdesiyle diz çöktü ve başını yere doğru eğerek Maddalena'yı selâmladı.

On İkinci Bölüm

ARTIK Maddalena için yapılacak tek şey, bu makineyi çalıştırmasını nereden bildiği konusunda uygun bir yalan bulmaktı.

Buldu da. Çocukken anneannesinin evinde bazı belgeler bulduğunu ve bunları anneannesine okutup açıklattığını söyledi. Nyloo, yemek sorununun böylece çözümlenmesinden çok mutluydu. Sonunda dualarının kabul edildiğine inanıyordu. Tapınaktaki herkes Maddalena'nın gelişini bir mucize olarak değerlendirmeye başlamıştı.

Yemek, mültecilere tanrısal bir gıda gibi gelmişti. Çocuklar artık açlıktan ağlamıyorlardı. Tapınağın bütün havası değişmişti. Açlıktan bitkinleşmiş, asık suratların yerini, neşeli ve canlı yüzler almıştı.

Rahibeler Maddalena'ya ayrı bir değer vermeye başladılar. Ona özel bir kamara ayırdılar. Mülteciler de artık düşmanca bakmıyorlardı.

Maddalena'nın buluşundan hoşnut olmayan tek kişi Saikmar'dı. Günlerdir kızdan köşe bucak kaçıyor, onunla karşılaşmamak için kantine bile geç geliyordu. Maddalena ise bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Bu sorunu çözmek için kalktı, Saikmar'ın kamarasına gitti. Saikmar onu görür görmez suratını astı ve gayet soğuk bir sesle:

— Sana nasıl hizmet edebilirim, Melisma? diye sordu.

Maddalena'nın:

— Seninle biraz konuşabilir miyim? demesi üzerine, içeriye girmesi için geriye çekilerek yol açtı.

Maddalena daha önce kendisine ait olan ranzaya oturarak söze başladı:

— Saikmar, sana karşı bir suç mu işledim? Seni kızdırdım ya da darılttım mı? Uzun zamandır benden kaçıyorsun. Bunun nedenini bilmek isterim.

Saikmar bir süre durdu. Sonra bakışlarını genç kızdan kaçırarak:

— Hiçbir şey yok, dedi. Bana karşı bir suç falan da işlemedin. Aslında buradakileri ve beni açlıktan kurtardığın için minnettar olmalıyım. Ayrıca, buraya bir aç daha getirdiğim için bana kızanların karşısında rahatlamış oldum.

— Fakat tek başına yaşamak pek rahat olmasa gerek, dedi Maddalena. Senin gibi, bütün gün yalnız, düşünceli ve üzgün yaşamaktansa ve benden nefret ettiğini görmektense, karlar arasında ölmüş olmayı tercih ederim. Onlar bir kehanetin ya da bir mucizenin beni buraya getirdiğinden söz ediyorlar. Ben mucizelere pek inanmam. Bildiğim odur ki, sen benim burada tek arkadaşımsın. Yoksa bu arkadaşlığı bitirmek mi istiyorsun?

— Tapınaktaki tek insan ben değilim, dedi Saikmar.

— Diğer mülteciler benim de onlar gibi bir insan olduğuma inanmak istemiyorlar. Bana, sanki putmuşum gibi davranıyorlar. Onlarla konuşmaya kalksam korkuyla kaçışıyorlar. Burada böyle aptalca düşünmeyen tek kişi sensin.

— Dostluğun beni pek ilgilendirmiyor, dedi Saikmar soğukça bir sesle. Benim memleketime ve halkıma karşı bazı görevlerim var, hepsi bu!

O sırada kafasında çakan bir şimşekle Maddalena sorunu kavradı. Sorun burunun dibindeydi ve o, bunu görememişti. Parradile, Carrig'te kutsal

kabul edilen bir hayvandı ve Parradile ile ilgili olan her şey, Saikmar'a göre Carrig'le ilgiliydi. O, kızın gelişini kendisine sunulan bir kehanet olarak görüyordu. Nyloo, Maddalena'nın yemek makinesini çalıştırdığını söylediğinde, bu Saikmar'a büyük bir darbe olmuştu. Hattâ makineyi kırıp, mülteciler üzerindeki öncü etkisini tekrar sağlamayı düşünmüştü.

Maddalena kamaradan çıktı ve bir süre amaçsızca yürüdü. Sonunda girişe geldi. Her gün seçilen bir ya da iki çocuk burada, kardan örülen duvarın önünde nöbet tutarlardı. Maddalena tapınakta çocuklara çok sert davranıldığına inanıyordu. Yaklaştı ve o gün kimin nöbetçi olduğuna baktı.

Nyloo'nun genç arkadaşı olan küçük kız vardı. Adı Pettajem olan bu küçük kız, yaşından da olgun davranışlar içindeydi. Maddalena onun ağladığını farketti. Belki Nyloo bir dikkatsizliğinden dolayı onu cezalandırmıştır diye düşündü.

— Pettajem! Ne oldu? diye sordu.

Kız konuşamıyor, yalnızca iri gözleriyle Maddalena'ya bakıyordu. Maddalena, en iyisi karışmamak diye düşünüp uzaklaşmaya karar verdiği sırada garip sesler duydu. Ses kardan duvarın ardından geliyor gibiydi. Sanki birisi kendine duvardan yol açmak istiyordu.

Maddalena, Pettajem'e baktı. Eğer dışarıdaki vahşi bir yaratıksa önlem almak gerekirdi. Çocuğa dönüp:

— Nyloo'nun haberi var mı? diye sordu.

Küçük kız bir yandan ağlıyor, bir yandan da korku içinde mırıldanıyordu:

— Evet, Nyloo bunun, o ölen adamın ruhu olduğunu, daha sonra çekip gideceğini söyledi.

Maddalena sözü edilenin Graddo olduğunu anladı. Bu çok saçmaydı. Dışarıdan gelen ses, bir tırmalama sesiydi.

— Çevrede vahşi hayvanlar yaşar mı? diye Pettajem'e sordu.

Çocuk hayır anlamında başını salladı.

Bu bir insan olamaz mıydı? Aynı yere düşüp, yolunu kaybetmiş ve umutla buraya gelmiş Gus Langenschmidt olamaz mıydı? Bunun üzerine Maddalena, Pettajem'in çığlığına rağmen duvara yaklaştı ve üç kez vurdu.

Cevap olarak da üç vuruş sesi geldi. Dışarıda bir insan olduğu kesindi. Pettajem'e döndü ve:

— Koş Nyloo'ya, buradakinin bir ruh olmadığını söyle! dedi.

Çocuğun gidip gitmediğine bakmadan bıçağını çıkardı ve kar duvarını kazımaya başladı.

Çok geçmeden duvarda bir delik açıldı ve keskin kutup rüzgârı içeri dolmaya başladı. Fakat rüzgârın şiddetinden dışarıda hiçbir şey görülmüyordu. O sırada dışarıdaki canlı deliği hızla genişletiverdi.

Maddalena dondu kaldı. Ve kahkahalarla gülmeye başladı. Nyloo ve diğer görevlilerle birlikte mülteciler de koşarak yanına vardıklarında o hâlâ gülmekteydi. Saikmar da gelenler arasındaydı. Maddalena ona dönüp:

— İşte senin kehanetin. Bu yalnız senin için, başka kimse için olamaz, dedi.

Saikmar başını salladı ve sevinçle o da gülmeye başladı. Orada bulunan herkes bu kahkaha tufanına katılmamazlık edemedi. Gelen konuk, soğuktan büzülmüş, tir tir titreyen biriydi. Bu dost, Parradile'nin ta kendisiydi. Soğuklar dayanılmaz

duruma gelince, mağarasında ısınamayıp buraya sığınmaya gelmiş olmalıydı.

Gariptir ki, bu kez orada bulunanlar, Maddalena'nın tapınağa alınması sırasında yaptıkları gibi tartışmadan Parradile'yi içeriye alıverdiler. Çünkü bunun mucize olduğuna inanıyorlardı. Aslında vahşi olarak tanıdıkları bu hayvanın bu denli uysal olması da onlara cesaret vermişti. Onun da büyülenmiş olduğuna inanıyorlardı.

Hayvanı en çok tanıyan kişi olarak Saikmar, onun hakkında ayrıntılı bilgiler vermeye başladı. Maddalena da ona sorular yöneltiyor, bunları cevaplarken Saikmar'ın ne kadar mutlu olduğunu, sıkıntılarından sıyrıldığını görüyordu.

Saikmar:

— Bu Parradile'nin kendine yuva yaptığını görünce çok şaşırmıştım. Daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım doğrusu, diye anlatıyordu.

O sırada Maddalena'ya baktı. Parradile'nin arkasında durmuş onun başını okşuyordu. Birden kızın rengi soldu.

— Bir şey mi oldu? diye sordu Saikmar.

Ha-hayır, dedi Maddalena. Fakat bir yandan da Saikmar'ın anlattıklarını düşünüyordu. Eğer bu yaratık soğuk havalarda sıcaklık kaybına karşı ne yapılması gerektiğini biliyorsa, insandışı canlılar arasında üstün bir zekâya sahip demekti! Saikmar, Maddalena'ya, bu hayvanların kendilerini avlamaya gelenlerin kullandığı planörleri taklit ettiklerini anlatmıştı. Bu da onların akıllı olduklarının bir başka göstergesiydi.

Birdenbire Maddalena çevresindekilere emirler yağdırmaya başladı. Parradile'nin gelişiyle şaşkınlığa uğrayan insanlar da bu emirleri eksiksiz uyguluyorlardı.

Kantinin yakınında bir kamara vardı. Eskiden burası bir kiler olmalıydı. Fakat dış duvarı yarıldığı için uzun zamandır kullanılmıyordu. Bir sepet örgüsüyle bu yarığın örtülmesini ve çatlakları kapattıkları ziftimsi maddeyle de tutturulmasını istedi. Sonra, Nyloo' nun hizmetçilerinden birine, füzyon reaktörünün buhar çıkışlarından yeni bir boru çekerek bu kamaraya uzatmasını söyledi. Buna itirazlar olduysa da, Maddalena aklına koyduğunu yaptı.

Saikmar:

— Parradile'ler temiz hayvanlardır, dedi. Mağaralarını kirletmezler, yerini buna göre düzenlemeliyiz.

Maddalena buna çok sevindi:

— Bakalım bir Parradile de insanların dikkat ettikleri sağlık kurallarına uyacak mı, insan gibi yaşayabilecek mi? dedi.

Olağanüstü olaylara dayanamayacak kadar yaşlanmış olan rahibe Nyloo'yu, bir köşeye oturmuş ve sürekli aynı şeyleri tekrarlarken buldular:

— Mucize üstüne mucize, diyordu. Mucize üstüne mucize. Son günlerde mucizeden başka bir şey görmedim.

Saikmar soluk yüzü ve hayretten açılmış gözleriyle durmadan başını sallıyordu. Çok şaşırmıştı. Buluşundan dolayı Maddalena'ya hayranlıkla bakıyordu.

— O halde bu hayvan insanlara oldukça yakın bir yaratık, dedi.

— Birkaç saat içinde nasıl davranması gerektiğini öğrendi; Çocuklar bile ona yaklaşıp, çekinmeden başını okşar oldular; Acaba bizim, başlangıcını bile bilemediğimiz, çok uzun bir süreden beri avladığımız hayvanlar bunlar olabilir mi?

Saikmar'ın kamarasındaki eski ranzasına oturan Maddalena sakin bir tonda:

— Söyle bana Saikmar, senin halkın bu hayvanları insan eti yiyen vahşi hayvanları öldürür gibi avladılar mı?

Saikmar bir süre durduktan sonra:

— Hayır. Sanmıyorum. Daha doğrusu Carrig'te böyle olduğunu sanmıyorum. Bizde Parradile'nin farklı bir anlamı vardır. Kral-avı dinsel bir törendir. Biz her zaman, hattâ onu öldürürken bile hayranlık duyarız. O bizim için en soylu yaratıktır. Sanırım bu nedenle kral- avına ayrı bir önem veririz ve en yetenekli gençlerin katılmasını isteriz. Yâni sıradan bir iş olarak görmeyiz. Amaç yalnızca onu öldürmek değil, saygı göstermeyi de bilmektir.

Maddalena:

— Yâni siz Parradile'yi, sizi tehdit ettiği için değil, onun soyluluğu öldüren kişiye geçsin diye mi avlıyorsunuz?

Saikmar umutsuzca baktı. Bir anlık duraklayıştan sonra:

— Evet, evet. Bu doğru olabilir. Burada rahip ve rahibeler için olduğu gibi, Carrig'de de öncelik hakkı Parradile klanına aittir. Bu nedenle bu konular hakkında bilgim sınırlı.

— Parradiler hiç insanları tehdit ettiler mi?

— Evet. Smoking Hills'deki inlerinde yaşayan Parradileler, türlerinin en büyük örnekleri. Bunlar okyanuslar aşarak batıya da giderlermiş. Balıkçı kayıklarının üzerinde uçar, sonra da ufukta kaybolurlarmış. Bir ya da iki kez kayıklara saldırmışlar. Ayrıca kış aylarında güneye giden türleri de vardır. Ancak Carrig'e pek yaklaşmazlar. Kral Parradile, Smoking Hills' teki hakları konusunda çok kıskançtır. Bunlar evcil graatlara saldırırlar. Bir de

çocukları çaldıkları söylenir! Parradileler'in kalabalık oldukları yerde öldürürler.

Maddalena bir soru daha sordu:

— Fakat bu Parradileler'in çok miktarda yiyeceğe ihtiyacı olmalı. Bunu sağlamak için neden insanlara saldırmıyorlar? Onları engelleyen ne olabilir?

— Neden saldırsınlar? İstedikleri çiftliğe gidip, buldukları her şeyi yiyebilirler. Ayrıca, Carrig'e bir kervan geldiğinde, taşıdığı bütün yiyeceklerin yirmide birini volkanların arasındaki kutsal masaya bırakırlar. Bu çok eski bir gelenektir ve ayrıca...

Saikmar durdu. Gözleri parlamıştı. Maddalena ona doğru eğilip heyecanla:

— Evet Saikmar? Evet?

— Anlatacağım, dedi Saikmar yavaşça. Verilenlerle doymazlarsa, o zaman açlıklarını vahşi hayvan ve bitkilerle gideriyorlar. Her şeyi yiyebiliyorlar yâni.

Maddalena onun sözünü tamamladı:

— Bir başka deyişle, insan ve Parradileler sanki ortak çalışıyor gibiler. Parradile ve insanın anlaşmaması için bir sebep var mı?

— Ne?

— Parradile, seni ve beni yuvasından buraya indirmekle bize yardım etti. Biz de ona sıcak bir yer ve yiyecek vererek yardım ettik. Gördüğümüz gibi bu hayvan, zekâ yönünden insana çok yakın olabilen bir yaratık. O halde neden duyguları da gelişkin olmasın? Neden onu tamamen ehlileştirmeyelim? Böylece, bahar geldiğinde, belki de bizi güneye, Carrig'e taşıyacaktır.

Saikmar gözlerini kapadı ve bir süre öylece kaldı.

Böyle bir düşünce ona pek uygun gelmedi. Kısaca,

— Hayır! dedi.

Maddalena ısrarla:

— Neden hayır? diye sordu.

— Hayır! dedi Saikmar yeniden. Parradile kutsal bir hayvandır. Onu bir çeşit uçan graat durumuna getirmek, saygınlığını zedelemek olur.

Kral-avına çıkmadan önce düşündükleri aklına gelince sustu. «Red Sloin baladında, totemi graat olan eski bir klandan söz ediliyordu ve Saikmar, bu evcil hayvanın nasıl olup da totem seçildiğine şaşırmıştı. Belki de o eski günlerde graat da vahşi bir hayvandı. Oysa bugün sıradan bir yük hayvanıydı. Parradile'nin de bu duruma gelmesini istemiyordu. Bu nedenle hayır demişti.

— Belfeor, Parradile'nin saygınlığını azaltmadı mı? Sen değil miydin, Parradileler'in bu arktik bölgede bulunmalarının tek nedeninin, Belfeor ve adamlarının onları Smoking Hills'den kovduklarından dolayı olabileceğini söyleyen? Niçin Parradileler ve insanlar ellerinden alınmış, çalınmış olan haklarını geri almak için birbirlerine yardım etmesinler?

Saikmar birden:

— Evet! dedi heyecanla. Olabilir, hem de çok iyi olur. Fakat bir Parradile yetmez ki!...

Maddalena yapılması gerekeni çarçabuk kavradı. Ayağa kalktı.

— Dinle, Saikmar! dedi. Ben, Carrig'i Belfeor'dan geri almak için bir tek Parradile'nin bile bize yetebileceğine inanıyorum. Bunun için de bir yol biliyorum.

On Üçüncü Bölüm

BİR güney kenti olan Dayomar'a kış mevsimi, Carrig'de olduğu gibi kar ve fırtınayla gelmedi. İnce ince çiseleyen yağmurlarla gelen bir mevsimdi bu. Buraya kar pek seyrek yağardı. Yağdığında da insanları ıslatmaktan öteye bir etkisi olmazdı.

Galaktika ajanı Slee, Dayomar'da oturuyordu. Burada geçirdiği uzun yıllar sonucu iklimine alışmıştı. İlk kez Dayomar göğünde bir grilik görünce biraz yadırgadı.

Son gelişmeler Slee'nin kafasını çok kurcalıyordu. Carrig'in kuzeyinde bazı şeylerin kötü gittiğini duyuyor, fakat güvenilir haberler alamıyordu. Kış bastırdığına göre de, bir süre daha haber alamayacağa benziyordu.

Bir süre önce Güvenlik Merkezi'nin Carrig'e yeni bir ajan gönderdiği ve adının da Maddalena Santos olduğu bilgisi gelmişti. Fakat kız ortada hiçbir iz bırakmadan yok olmuştu.

Bir kazaya uğramış olabilirdi. Brzeska, Maddalena Santos'un bu işi başarabilecek bir kişi olduğunu bildirmişti. Çünkü bu kız, Dünya'ya dönme hakkının kaybolmakta olduğunu sanıyor ve bu şansı kaçırmamak için yapılabilecek her şeyi yapacak, mutlaka başaracaktı.

Slee, geçen yıl Carrig'de cereyan eden olaylar hakkında pek çok şey işitmişti. Bu Belfeor denen adam ve yanındaki haydutlar Carrig'in altını üstüne getiriyorlarmış. Anlatılanlara göre Carrig halkı, Smoking Hills' deki bir tür kazı işlerinde çalıştırılıyorlarmış. Bu da Slee'nin, birilerinin barutu keşfettiği hakkındaki düşüncelerini doğruluyordu.

Slee bunları, fahişelerinden birini kiralamak isteyen zengin bir tüccarla kontrat yapmak üzere buluşmaya giderken düşünüyordu.

Slee boş bir evin önünden geçerken adının seslenildiğini duydu: «Slee!»

Bu onun burada hiç kullanmadığı adıydı. Hiç kimse bilmezdi. Çevresine bakındı. Yüzü gözü çamur içinde bir dilenci duruyordu. Dayomar'da sık rastlanan bir şeydi bu. Fakat ona gülümseyen bu dilencinin bembeyaz ve düzgün dişleri dikkati çekiyordu. Sadaka kabını uzatan dilenci —diğerleri de böyle yapardı— şarkı söyler gibi yaparak sadaka istemeye başladı:

— Siz soylu birisiniz. Servetinizden biz fakirlere de küçük bir pay ayırınız. Yardım ediniz bana. Çok, ama çok açım. Bu yardımı kardeşim Melisma, Yull ve Mazia'nın kızı Melisma için yapın. Servetinize servet katın. Yanınızda sığınacak bir yer verirseniz minnettar kalırım. Her işinize koşarım.

Slee adamın sözlerini dikkatle dinledikten sonra:

— Sen Melisma'nın kardeşi misin? diye sordu. Öyleyse benimle gel, belki sana mutfakta bir yer bulabilirim.

Dilenci bir yandan onu izliyor, bir yandan da dualarını sürdürüyordu.

— Dayomar sokaklarında bu dilenci kılığıyla ne yapıyorsun? diye sordu Slee, yumuşak koltuğuna gömülerek.

Langenschmidt:

— Buraya gelebilmem iki ayımı aldı. Neyse, onu boş ver, bu gezegenin çevresinde dolaşan gemiden haberin var mı?

Slee yerinde doğruldu:

— Ne? diye bağırdı hayretle.

— Evet, dedi Langenschrmdt. Bir gemi. Benim kruvazörü gördüğü anda bize ateş edip düşürdü. Neyse ki çıkarma gemisindeydim ve Maddalena Santos'u indiriyordum. İlk saldırıdan sıyrılmayı başardık, fakat ikinci kez ateş ettiler ve çıkarma gemisinin arkasında bir gedik açtılar. Yine de gemiyi atmosfere sokmayı ve rotayı düzeltmeyi başardım. Fakat Maddalena kuzey kutbunda bir yere paraşütle atladı. Kuzey tapınağının yakınına düşmüş olabilir. Eğer şansı varsa elbet! Bana gelince: Çıkarma gemisini batı okyanusuna attım. Daha önce paraşütle okyanus kıyısına atladım. Şansım varmış ki vakit geceydi ve gemiyi gören olmadı. Çevreden bazı yerli kıyafetleri çaldım ve yanına ulaşabilmek için dilenmeye başladım. Buraya da sabah geldim.

Slee:

— Fakat burada, yörüngede bir gemi demek...

— Bu demektir ki, senin, burada birilerinin barut keşfettiğine dair teorin gerçek dışıdır. Işıklı silah kullanan adam, yâni Belfeor, bu gezegenin dışından gelmiş biri. Elimizdeki bilgilere göre, bir Esir dünyası olayıyla daha karşı karşıyayız. Carrig halkı, Smoking Hills'deki radyoaktif maden yataklarında çalıştırılıyor. Değil mi?

Slee ayağa kalktı ve kısaca:

—Telsiz, dedi.

Müfreze üssünün havasız dünyasında geceydi, fakat komutan Brzeska uykulu gözlerle haberleşme aygıtının başına geldi ve Gus Langenschmidt'in sesini duyunca irkilerek:

— Gus! dedi. Senin öldüğünü sanıyordum!

— Görüyorsun ki yaşıyorum, dedi Gus, Şimdi beni dinle...

Olanları dinledikten, Slee'nin de ayrıntılı raporunu aldıktan sonra Brzeska düşünceyle başını salladı:

— Dikkate alırım, dedi. Eğer bulabilirsem, bunların nereden geldiklerini öğrenip, hemen size bildiririm.

— Herhalde radyoaktif elementi olmayan bir dünyadan gelmiş olmalılar, dedi Langenschmidt. Aynı zamanda fizyon reaktörü yerine füzyon reaktörü kullanacak kadar da zengin olmayan bir dünyadan. Örnek istersen, Kiklops gibi bir yerden olabilir.

— Olabilir, dedi Brzeska ve bir not aldı. Bunların bir madencilik programını işleme koymak için yeteri kadar çok zamanları olmalı. Eğer onlar yörüngede yalnızca bir gemi bulunduruyorlarsa, ikinci bir geminin olması ihtimali de oldukça yüksek. Bu durumda ikinciyi, feribot gibi, iki iskele arasındaki ulaşım için kullanıyorlar demektir. Çıktıkları yeri tam olarak tespit edebilmemiz için bir iki ay gerekli. Fakat dert etmeyin. Şu andan itibaren bu meselenin üstündeyiz. Slee, orada ne gibi tahribat yaptılar?

— Henüz kesin bilgi yok. Aslında Carrig'de bir ajanımız bulunmadan güvenilir bilgi alamayız. Şimdi yörede ağır bir kış var ve geçitler karla kaplı. Ulaşan haberlere göre oldukça dikkatli davranıyorlarmış ve rüşvetçilik çok yaygınlaşmış.

— Yâni bunlar, şimdilik kendilerini kontrol mü ediyorlar? Sana yeni bilgiler yollayacağım. Bunların ışığında onlar hakkında daha ayrıntılı bilgiler toplayabilirsin. Bunun kolay olmayacağını biliyorum. Ama yerine getirilmeli. Senden ne haber Gus? Seni buraya aldırmamı ister misin?

Langenschmidt üzüntüyle başını iki yana salladı:

— Benim mürettebatım gitti, dedi. Yeni bir grupla çalışmayı da düşünmüyorum. Burada kalıp Slee'ye yardım edeceğim. Eğer işler iyi gider de, Carrig'de her şey düzelirse, o zaman ücretimi, yâni ekstra hayatımı isteyip emekliye ayrılacağım. Biliyorsun oldukça geciktim.

— Nasıl istersen, dedi Brzeska. O halde sana iyi şanslar.

Brzeska bir aya kalmadan onları aradı:

— Gus, dedi. Tahminlerinde haklı çıktın. Kiklops' tan gelmişler. Burası insanların soyguncululukla geçindiği bir gezegen. Son bir buçuk yıldır gezegenlerine gemilerle radyoaktif maddeler taşımışlar ve canlıların yaşamadığı bir sistemde zengin maden yatakları bulduklarını söylemişler. Fakat bunları azar azar piyasaya sürmüşler; şimdiye kadar altı kargo satmışlar. Gezegen 14'ün yörüngesindeki gemileri izlemeye başladığımızdan bu yana, ancak iki uçuş tespit edebildik. Bu da, çıkardıklarını Kiklops'a yakın bir yere gizlediklerini gösteriyor. Öyle anlaşılıyor ki, bir süre daha orada kalıp, Kiklops'a maden taşımayı sürdürecekler.

— Peki, kim bunlar? diye sordu Langenschimdt.

— Kiklops'taki devletin himayesi altında değiller, dedi Brzeska. Aslında öyle olsaydı işimiz daha da zorlaşacak ve Kiklops'la karşı karşıya kalacaktık. Bunlar bir gangster çetesi gibi. Yüz kişi ya da biraz daha fazla olabilirler.

— Peki, bu gezegeni nereden öğrenmişler? diye sordu Slee.

— Onlardan biri, Carrig'de Pargetty adıyla bilinen, fakat asıl adı Meard olan biri, bizim başarısız

müfreze üssü adaylarından. Zaten ilk önce onu saptadık ve onu izleyerek bu bilgileri elde ettik.

— Radyoaktif maddeleri yüzeye nasıl çıkardıkları konusunda bir fikrin var mı? diye bir soru yöneltti Langenschimdt. Doğrusu bu beni endişelendiriyor. Açıktan açığa gemileriyle yanaşmıyorlar.

— Onları planörlerle uçuruyorlar. Carrig'in yerli halkı usta planör pilotları ve Zerdüşt mültecileri de uçuş tekniğini geliştirmişler. Radyoaktif maddeleri Büyük Doğu Çölü'ndeki ıssız bir yere bırakıyorlar. Ardından buraya inen gemiler maddeleri alıyor, böylece hiçbir problem de çıkmıyor.

Komutan, koltuğuna yaslandı ve: Evet, sizler Belfeor ve çetesinin oradan def edilmesi için ne plânlar yaptınız?

— Üzerinde düşündüğümüz plân, buradaki halkın onlarla baş etmesi, çünkü hemen hepsi Belfeor'a karşı. Eğer bu başkaldırma kendiliğinden olmazsa, biz de biraz işe karışmayı düşünüyoruz. Eğer umduğumuz gibi sonuçlanırsa, Smoking Hills eski güzelliğine kavuşacak...

On Dördüncü Bölüm

AZ önce kendisini görmeye gelenlerle konuştuktan sonra Ambrus (klanına ihanet ettiğinden beri, kimse onu Knole'nin oğlu olarak çağırmıyordu), bu kişilerin kötü bakışları altında, Carrig yöneticisinin malikânesine girdi. Karşılaştığı insanların horlayan bakışlarından gittikçe daha çok etkileniyordu. Bu arada Belfeor ve arkadaşlarından da bazı şeyler öğreniyordu. Zaten klanına karşı gelmesinin nedeni de onların gücü, mucize yaratan silahları değil miydi? Smoking Hills'de yaptıkları dehşet saçan silahlar! Ambrus hâlâ, klanına karşı gelmekle doğru yaptığını düşünüyordu. Bu düşüncesi, kahrolan babası kuleden aşağı atladıktan sonra da değişmemişti.

Ama şimdi...

O, onların uğruna klanını ve halkını terkettiği halde, Belfeor ve adamları ve hattâ onların kadınları bile Ambrus'a kötü davranıyorlardı, küçük görüyorlardı. Yalnızdı, hiç kimse onunla arkadaş olmak istemiyordu.

İki saat kadar önce birisi, Parradile klanının yâni onun eski klanının soylularının onunla görüşmek istediğini bildirdiğinde bayağı ümitlenmişti. Belki de ona karşı biraz yumuşamışlardı. Ama umutları boşa çıktı. Ona yapmacık bir kibarlık gösterdilerse de, davranışları, sözleri iğneleyiciydi. Ambrus onların kendisini nasıl tiksintiyle süzdüklerini gözlerinden okudu.

Sir Gurton, Ambrus'un amcası ve Sir Bavis Knole' nin küçük kardeşiydi. Ağabeyinin ölümünden sonra klanın başkanlığı ona geçmişti.

— Yeni bir yöneticimiz var, dedi Sir Gurton yüzünü ekşiterek. Geçen yıl kral-avına katılma hakkını verdik ona. Katıldı ve kurallara uymadan, planör savaşı bile vermeden, bulunduğu yerden ışık silahları kullanarak kralı öldürdü! Yarışma anlamını yitirdi. Hâlâ da böyle.

Ambrus bu utanç verici olayları gayet iyi hatırlıyordu.

— Fakat şimdi, diye sürdürdü konuşmasını Sir Gurton. Belfeor'a defalarca kral-avının yapılması için başvuruda bulunduk, fakat hiçbir cevap alamadık. Adamları, usta yarışçıların Smoking Hills'de çalıştığını ve planör kullanma becerilerini kaybettiklerini, zaten Belfeor'un ışıklı silahıyla kralı yine vurabileceğini, bu nedenle yarışların bir anlamı kalmadığım bize ilettiler.

— Onun adamları böyle söylüyorlar. Oysa Ambrus, sen, klanını terk ettin ama yine de Parradile klanında doğmuş birisin. Onlar gibi düşünemezsin. Onlar tanrılarla alay ediyorlar. Sen de bilirsin ki, atalarımız böyle bir hatayı bir kez yapmışlar ve bizler de kuzey kutbunun bu sevimsiz topraklarına sürülmüşüz. Eğer böyle devam ederler ve tanrıları kızdırırlarsa, bu kez hepimizin geleceği güneş ışığında cayır cayır kavrulmak olacaktır!

Bu sözleri dinleyen Ambrus birden dehşete kapıldı:

— Ne yapmamı istiyorsunuz? diye sordu.

— Belfeor'a git. Ona, bu yılki kral-avı için ne gibi düzenlemeler yaptığını sor. Biz sorarsak cevap vermeyecektir. Ama belki senin sözünü dinler, dedi Sir Gurton.

— Ambrus sıkıntıdan ter bastığını hissetti. Onlar gittikten sonra, Belfeor'un malikânesinin —burası eskiden babasınındı— kapısını çaldı. Duvarın

ötesinden seslerin geldiğini duyuyordu. Bir daha çaldı. Belfeor' un girmesini emreden sert sesini duydu. İçeri girdi.

Odada Pargetty denilen o sinirli adam ve ayrıca, kırmızı ağızlı, iri gözlü bir kadın da vardı. Masanın üzerindeki bazı dokümanlarla ilgili bir tartışma içindeydiler.

Belfeor azarlar gibi:

— Ne var? dedi.

Ambrus ürkek gözleriyle ona bakıp söze başladı:

— Beni buraya eski klanım gönderdi. Bu yılki kral- avıyla ilgili ne gibi düzenlemeler yaptığınızı öğrenmemi istiyorlar.

— Defol ve beni rahat bırak! diye bağırdı Belfeor. Artık Ambrus'a bakmıyordu.

Hep sinirli olan Pargetty boğazını temizleyerek söze girdi:

— Ama Belfeor, dedi Usul bu mudur? Senin buranın geleneklerine uyacağına...

— Bu yıl kral-avı ol-ma-ya-cak! diye kestirip attı Belfeor. Kulaklarına inanamayan Ambrus bir adım ilerledi.

— Ne dedin? diye hayretle sordu.

Belfeor gürledi:

— Beni duydun. Zaten avlanacak ne kaldı ki? Bu tanrının cezası Parradileler işlerimize karıştılar, ben de Smoking Hills'i onlardan temizledim. Kimini kovdum, kimini öldürdüm. Git ve bu saçma şeyi bir daha ağzına alma!

— Belfeor! diye bağırdı kadın.

Belfeor çevik bir hareketle döndü ve vücudu hiddetle sarsılan Ambrus'u gördü. Elleriyle Belfeor'un boğazına sarılmaya hazırlanıyordu. Belfeor

yerinden fırladığı gibi enerji silahına sarıldı ve onu durdurdu.

— Defol! diye bağırdı yeniden. Bu Parradileler gibi geberip gitmek istemiyorsan derhal terk et burayı!..

Ambrus olduğu yerde döndü ve odayı terk etti.

Bütün gün kafasındaki sorularla boğuştu. Gelenekler ve töreler terkedilirse Carrig ne olacaktı? Kral-avı Carrig halkının hayatının en önemli parçalarından biriydi. Bundan vazgeçmek demek, tanrıları saymamak demekti. Ve tanrıları saymayanların başlarına neler geldiğini de herkes bilirdi.

Peki, kendisi ne yapmıştı? Şimdiye kadar Belfeor'a cesaret veren, ona yardım eden kendisi değil miydi? O da babası gibi canına mı kıymalıydı? Hayır, hiçbir zaman!..

Akşama doğru Ambrus ne yapacağına karar vermişti. Bahar festivalleri için çevre köylerden Carrig'e insanlar akmaya başlamıştı bile. Carrig halkına nazaran bu köylüler Belfeor ile daha az ilişkide bulunmuşlardı ve Carrig'in gıda ihtiyacını bunlar karşılardı.

Aslında bunlar paylarını herhangi bir güçlükle karşılaşmadan alabiliyorlardı. Carrig'in yeni efendisi çevreyi haydutlardan temizleyerek onların hayatını emniyete almıştı. Ayrıca köylere askerler göndererek, köylülerin ekinlerine zarar veren vahşi hayvanları da öldürtmüştü. Öyleyse, köylüleri ne diye yöneticilerinden şikâyetçi olsunlardı ki?

Fakat Belfeor'un kral-avından vazgeçtiği ve Parradileler'i Smoking Hills'den kovduğu haberleri onlara kadar ulaşacaktı. Bu da, köylülerin kabul edemeyeceği bir şeydi.

Bunun üzerine Ambrus, aylardır yapmadığı, bir şeye kalkıştı. Kente inecekti.

Carrig ne kadar değişmişti!

Halk onu unutmamıştı. Sokakta oynayan çocuklar bile onu tanımışlar, arkasından koşarak çamur atmışlardı. Bir süre yürüdükten sonra bütün ümidini yitirmeye başladı. Çocuklar hâlâ peşinden geliyorlar ve çamur atmaya devam ediyorlardı. Geri dönüp koşmaya başladı. Az daha tavernadan çıkmakta olan biriyle çarpışıyordu. Yabancı Ambrus'u durdurdu ve çocuklara dönerek evlerine gitmelerini söyledi.

— Bu, hain Ambrus! dedi çocukların biri.

Yabancı çocuğu kulağından tutup:

— Çabuk evine git, yoksa kulaksız kalırsın, diye bir tehdit savurdu.

Yabancıya bakan Ambrus, onun güçlü kuvvetli, iri yapılı bir adam olduğunu gördü. Kırlaşmış saçları ve ince bir yüzü vardı. Ambrus adama:

— Size çok teşekkür ederim. Aileleri onlara, bana hain demelerini öğretmiş olmalı!

—Sen Ambrus'sun değil mi? diye sordu kır saçlı adam.

— Evet. Ben de senden söz edildiğini duydum. Birine 'hain' demek, bence pek sert bir suçlama. Bu kente yeni geldim, bahar kervanlarından birindeydim. Sizi bu kadar halkın dışına iten olay nedir?

Ambrus uzun uzun her şeyi anlattı.

Kır saçlı adam şaşkınlıkla:

—Demek kral-avı yok ha!., dedikten sonra Ambrus'un koluna girip biraz önce çıktığı tavernaya doğru yürüdü. Ambrus onunla gitmek istemiyordu. Çünkü tavernadakiler ona saldırabilirlerdi.

—Burada korkacağın kimse yok. Kervandaki arkadaşlarım var, gerekirse onlar seni korurlar.

Yabancı adam sözünü tuttu. Tavernada Ambrus'u görünce saldırmak isteyenler çıktı. Fakat kır saçlı adamın bir işaretiyle ortaya atılan iki adam onları engelledi. Ambrus bu kır saçlı adamın kim olabileceğini düşünmeye başladı.

Adam, arkadaşlarının oturduğu bir masayı göstererek:

—Bu masaya oturabiliriz, dedi. Şimdi, bana anlattıklarını bunlara da anlat.

Ambrus anlattı. Belfeor'la olan işbirliğini de saklamadı. Anlattıklarını bitirdikten sonra bir sessizlik oldu. Derken biri Belfeor'a küfretti. Ambrus da aynı şeyi tekrarladı.

Kır saçlı adam:

— Tamam, dedi. Fakat bana kalırsa sen çekilmemelisin. Belfeor'un güvenini elden geldiğince kaybetmemelisin. Bu biraz zor olacak ama onun yanında kalman gerek.

Bu sırada Ambrus:

— Sen bir yabancısın, dedi.

— Evet, ancak kim olursam olayım, adaletsizlikten nefret ederim. İster benim kentimde olsun, ister bir başka yerde. Şimdi ne yapacaksın, biliyor musun? Dinle bak...

On Beşinci Bölüm

— HERHALDE aptallaştın, dedi Pargetty. Bu yörenin geleneğini çiğnemen için aptal olman gerekir.

Belfeor homurdandı:

— Sen ve senin o belalı müfreze üssün sebep oluyor buna. Sen de kalkmış bana bu müfrezenin, bu barbar gezegenlerle mücadele etmekte haklı olduğunu anlatıyorsun!

Pargetty itiraz etti:

— Müfreze çok yanlış davranıyor. Bu nedenle onların değil, senin yanındayım.

Belfeor susuyordu. Pargetty devam etti:

— Bu gezegende el değmemiş kaynaklar olduğunu söylediğimde bana inanmamıştın. Şimdi de seni uyarıyorum, halkı yok kabul edemezsin. Onları dikkate almak zorundasın!

— Tamam, dedi Belfeor. O halde, şu halk hakkında ne döktürmek istiyorsan anlat bakalım!

— Benim bildiğimi sen de biliyorsun. Bu lanet müfreze üssü, Zerdüşt mültecilerinin yerleştiği gezegenleri koruyor. Bunlar sömürge olmak için olgunlaşmış gezegenler. Oysa bizim böyle bir gezegenimiz yok. Dolayısıyla bunu elden kaçırmamalıyız. Onun için de, bize pek zararı dokunmayan geleneklere uymanın bir sakıncası yok. Bu gezegeni sıradan bir galaktik uygarlık durumuna getirmek ve halkı da buna inandırmak zorundayız.

Belfeor alaylı bir tavırla onun sözünü keserek:

— Sadede gel papaz efendi, dedi. Bu gezegeni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum doğrusu!..

— Bir an için olsun bizim durumumuzu düşündün mü? diye sinirli bir tonda sordu Pargetty. Hiç düşündün mü? Burada, on yedi bin nüfuslu

bu kentte, biz sadece yüz iki kişiyiz. Çevre köylerden gelenleri de düşünürsen bu sayı daha da artar. Senin bu kral-avını iptal etme kararını nasıl karşılayacaklar dersin? Buna nasıl bir tepki gösterecekler? Köyleri saymazsan, yüz yetmiş kişiye bir kişi düşüyoruz. Bir de bahar kervanlarıyla gelenleri ekle. Bunlar, bol bol ticaret yapma olanağı buldukları kral-avının kalktığını duyunca küplere bineceklerdir! Şimdiye kadar bunları hiç düşündün mü Belfeor?

Belfeor, elindeki nükleer enerji silahını okşadı:

— Bu alet, yüz yetmiş kişiyi yakmaya yetecek kadar yüklü, dedi. Ayrıca sana hatırlatmak isterim ki, Carrig'in yasal yöneticisi benim. Öyle değil mi?

— Nasıl istersen öyle olsun, dedi Pargetty. Carrig' in yöneticileri, iktidarlarını böyle aptalca bir hareketle kazanmazlar. Onlar iktidarlarının devamını silahlara değil, kanunların gücüne dayarlar. Onlara göre Carrig'in gerçek yöneticileri tanrılar ve yerleşmiş yasalardır. Sen bu gerçeği görmek istemiyorsun!

Belfeor buz gibi bir sesle:

— Bu senin son besten galiba! Plânımızın ne kadar mükemmel olduğunu, halkın ne kadar aptal Olduğunu söyleyen de sendin!

Pargetty koltuğuna yaslanarak:

— Halkın geleneklerine saygısızlık etmeni söylemedim ama...

O sırada Yanna, söze karıştı:

— Belfeor, sanırım Pargetty'nin dediklerini hesaba katmalısın. Çünkü bugüne kadar söylediği her şeyde haklı çıktı. Korkarım bu dediklerinde de haklı.

Belfeor yumruğunu hızla masaya indirdi. Sesi hidetdetten boğuk çıkıyordu:

— Şimdi beni iyi dinleyin! Pargetty, durumumuzu hiç düşünüp düşünmediğimi sordun. Aynı soruyu ben sana soracağım. Bu aptallar yörüngeye girmekte olan bir gemimizi düşürdüler. Onun bir güvenlik merkezi kruvazörü olduğunu varsaymalıyız. Sen, müfreze üssünün kaynaklarının, buraya anında gelip araştırma yapamayacak kadar sınırlı olduğunu söylemiştin. Fakat er geç burayla bağlantı kuracaklardır. Ayrıca, ikimiz birlikte, bir müfreze üssü ajanı olan tüccar Heron'u öldürdük. Bütün bunlar, onların yakında buraya gelmeye kalkışacaklarım gösteriyor. Bu olmadan önce, radyoaktif madde yataklarından gerekli depolamayı yapabilmeliyiz. Ondan sonra artık burayı terk edebiliriz.

— Halkı sakinleştirmek için bir kral-avı düzenlemek zaman kaybı değildir ki! dedi Pargetty.

— O halde git ve bu işi sen yap! Ancak, önce avlamak için bir Parradile bulman gerekir. Çünkü onların hepsini temizledim.

— Neler oluyor? dedi Yanna. Biliyorsun ki, bir şey yapmadan önce bize danışman gerekirdi!

Belfeor ona dönerek:

— Hiç kimseye danışmak zorunda değilim. Onlar, maden arayıcılar için tam bir bela olmuşlardı. Tepeler-deki mağaralara girmek olanaksızdı. Ayrıca tarlalardaki ürünlerin de beşte birini yiyorlardı. Bunlar Parradile değil, tam bir parazittiler.

— O bunların geleneğiydi, dedi Pargetty. Sen galiba hepimizi mahvettin. Görüyorum ki, gelenekleri fazlasıyla çiğnemişsin. Gidip Sir Gurton ile görüşüp, bir kral-avı düzenleyeceğim. Belki bu bize biraz rahatlamak için zaman kazandırır. Tabiî senin aptallığın yüzünden bir ayaklanma olmazsa!..

Belfeor bu beklemediği sözlerden ve Pargetty'nin ona karşı tavırlarından çok şaşırmıştı. Kapı kapandığında bile yerinden kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı.

— İyi haberlerim var, dedi haberleşme cihazına doğru eğilen Langenschmidt.

— O halde anlat bakalım, dedi Brzeska.

Langenschmidt anlatmaya koyuldu:

— Carrig'deki bir tavernadan arıyorum. Dayomar'dan buraya bir kervanla geldik. Senin gönderdiğin altmış adamı iyi kamufle ettik, kervanı koruyan ücretli adamlar olarak tanıttık. Yirmi gün kadar burada kalacağız. Görüldüğü kadarıyla Belfeor bombanın üzerinde oturuyor. Geleneksel olan ne varsa ortadan kaldırmış. Geçen akşam, burayı on sekiz yıl yöneten klanın şefinin oğlu Ambrus'u buldum. Belfeor'a katılmış, ama şimdi pişman. Belfeor ona, bu yıl kral-avının yapılmayacağını söylemiş. Bunu onun ağzından herkese dinlettim. Bu da bizim ekmeğimize yağ sürdü. Kent şimdi kaynıyor. Herkes kral-avının yapılması gereken günü, yâni baharın ilk ayının ilk akşamını. Eğer o gece Belfeor, geleneğe göre kral-avının başladığını ilân etmezse, gidip onu parça parça edecekler. Enerji silahlarının bile bunları durdurabileceğini sanmıyorum. Ancak, Belfeor bunları duymuş olacak ki; bir iki gün sonra fikir değiştirdi. Carrig'in en yüksek din adamı olan Parradile klanı şefi Sir Gurton Knole kral-avının yapılacağını duyurdu. Ne var ki genç savaşçılar pek heyecanlı görünmüyorlar. Bütün kış bugün için hazırlanmaları gerekirken, Belfeor'un Smoking Hills'deki madenlerinde çalışmak zorunda bırakılmışlar. Madene bir iki ajan yerleştirmeyi başardım. Belfeor'un emriyle Smoking Hills'deki bütün Parradileler'in ya öldürüldüğünü

ya da kovulduğunu onlara anlatacaklar. Belfeor bunu duyunca acaba ne yapacak? Madende pek çok kazı âletleri, çöküntü aygıtları, radyasyon detektörleri ve daha pek çok madenci âleti var. Şunu atlamayayım. Bunlar, Kiklops'ta pazara sürdüklerinden daha fazla maden çıkarıyorlar. Gizli bir yerde depoladıkları kesin. Bir yıldan beri bu işi yaptıklarına göre, ellerinde korkunç miktarda radyoaktif madde birikti demektir.

— Biz o konuyla da ilgileniyoruz, dedi Brzeska. İlk fırsatta Kiklops sistemine bir kruvazör gönderip, araştırma yaptıracağım...

— İşte bu harika olur!..

Bundan sonraki günlerde şans hep Langenschmidt' den yanaydı. Haberler kulaktan kulağa yayılıyordu. Fikir değiştirse de, Belfeor'un bu davranışının tanrıları gücendirdiği düşüncesi yaygınlaşıyordu. Yine de insanlar bir kehanet bekliyordu. Langenschmidt, onların duygularına yardımcı olmak gerektiğini düşündü. Tanrıların heykelleriyle ilgili bazı hikâyeler yayılmaya başladı. Bir tanrıçanın heykelini ziyaret eden bir grup, tanrıçanın gözlerinden yaşlar aktığını gördüklerini söylüyorlardı. Buna benzer daha neler. Kuşkusuz hepsi de Langenschmidt'in plânının ürünleriydi. Çünkü insanların Belfeor'a karşı harekete geçmeleri için mucizevî şeylere ihtiyacı vardı! Sıra, Smoking Hills'de bir tek Parradile kalmadığını yaymaya gelmişti...

On Altıncı Bölüm

AMBRUS gözlerini Belfeor'un yanında duran Sir Gurton'dan kaçırmaya çalışıyordu. Ambrus, Belfeor'a baktı; Sir Gurton'un arkasında durmuş, kızgınlıktan kararmış yüzüyle çevresine bakınıyordu. Yanında duran Pargetty ise onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonunda Belfeor dayanamadı:

— Böyle budalalar gibi daha ne kadar dikileceğiz?

Pargetty'nin gözleri hırsından ateş saçıyordu. Sir Gurton:

— Akşam yıldızı görününceye kadar, dedi.

— Amma da saçma! diye söze karışan Belfeor, mendiliyle alnındaki terleri sildi. Aptalca zaman harcıyoruz.

Pargetty hafifçe dürterek onu uyarmak istedi. Ama o, oralı bile olmadı.

Bu sırada genç bir uşak eğilerek:

— Sanırım akşam yıldızı göründü, dedi ve Sir Gurton'a gösterdi. Yaşlı adam asasını kaldırdı.

Tam o sırada büyük ve koyu bir şey, volkanın dumanları arasından süzülerek gelmeye başladı. Kuledekiler hep bir ağızdan:

— Bir Parradile! diye haykırdılar.

— Evet, fakat bir gariplik var, dedi Ambrus. Bakın, pençeleriyle bir şey taşıyor!

Sir Gurton işaret edilen yere baktı:

— Onun ne olduğunu seçebilen var mı? diye sordu.

Genç uşak:

— Sanırım... Sanırım o bir adam. Sanki Parradile'nin gövdesine bağlanmış gibi!..

Uzun süren sessizliği, Belfeor'un top gibi gürleyen sesi bozdu:

— Ne farkeder? İşte çok merak ettiğiniz Parradileniz orada! Şimdi de onunla mı uğraşacağız?

Hiç kimse ona aldırmadı. Parradile giderek yaklaşıyor ve taşıdığı adam daha yakından görülebiliyordu.

— Allah kahretsin! dedi Belfeor. Yeteri kadar bekledim. İşte size bir de parradile. Ve ben onu geleneklere göre öldürmek zorundayım. Şimdi ya da sonra, ne farkeder? Onu öldüreceğim. Bu saçmalık da bitsin artık.

Bunu söyledikten sonra enerji silahını çekti.

Ambrus, belki de asırlardır süregelen inancın dürtüsüyle elini kılıcına attı ve kılıfından sıyırdı. O an havayı bölen kılıcın çıkardığı keskin ıslak sesinden başka bir şey duyulmadı. Parradile'yi nişan almış olan Belfeor'un başı, gövdesinden ayrılıp, kırık bir heykel başı gibi ayaklarının dibine düştü.

Canhıraş bir çığlık atan Pargetty hızla enerji silahına davrandı. Bir an bile duraklamadan Pargetty'nin üzerine atılan Ambrus, onun göğsüne çarptı ve bu çarpma ile ikisi birlikte kuleden aşağı uçtular.

Bağırışmalar kesildiğinde Sir Gurton sağ elini kaldırdı ve:

— Günahlarını bağışlattı. Artık babası rahat uyusun, dedi.

Kısa süre geçtikten sonra Sir Gurton:

— Şimdi bir sorun daha var. Belfeor'un adamları ne yapacak? Sanırım kral-avının başladığım ilân etmenin tam zamanı.

— Bakın! diye bağırdı oradakilerden biri. Parradile'nin üzerinde gelene bakın! Bu Saikmar! Yemin ederim ki o! Saikmar Corrie'nin oğlu.

Herkes şaşkına dönmüş, donup kalmıştı. Parradile süzülerek kuleye yaklaştı. Saikmar bağırdı:

— Kral-avımn başladığını ilân ettiniz mi?

Oradakiler böyle bir soru beklemiyorlardı. Ne yapacaklarını bilemez durumdaydılar. Sir Gurton toparlandı ve henüz ilân etmediğini söyledi. Bunun üzerine Saikmar:

— Öyleyse ilân etmeyin, dedi. Biz Carrigliler artık bir daha Parradile öldürmeyeceğiz. Bu soylu yaratık, hainleri tahttan indirmem için beni buraya getirdi. Ayaklanmanın başladığını duyurun!

Sanki onun sözlerini bekliyormuş gibi, o anda Smoking Hills volkanı büyük bir gürültü ile indifa etti.

Sonradan öğrenildiğine göre, bu patlamadan tek bir kişi bile ölmemişti. Çünkü bütün köylüler kral-avı için kente inmişlerdi. Köyde kalan bekçiler de, patlama öncesi belirtileri görünce oradan uzaklaşmışlardı. Madendeki işçilere gelince; Belfeor'un adamları kral- avına gitmeleri için izin vermek zorunda kalmışlardı. Yoksa ayaklanmaları işten değildi. Kendileri ise gemiye yüklenecek yeni parti radyoaktif maddeleri rafine etmek için madende kalmışlardı. Tabii hepsi de ölmüştü.

Langenschmidt'in adamları görevlerini çok iyi kavramışlardı. Madende çalışırken rafine uranyum çalmışlar ve bununla altı adet küçük fizyon bombası yapmışlardı. Bunları da eski Parradile yuvalarına gizlemişlerdi. Burada, kayaların sıcaklığından ötürü lav damarları yüzeye yakın geçiyordu. İşçilerle birlikte kente inmeden önce bombaları oraya bırakıp, içlerinden de dua etmişlerdi. Duaları kabul edildi, bombalar gayet iyi çalıştı ve bir anda patladılar.

Gezegen sallandı. Yüz bin ton kaya ırmağın yatağına yuvarlandı ve onun doğal yatağını değiştirdi. Irmak, volkanlardan birinin yanından akmaya başladı. Kayalar soğudukça yüzeye gaz çıkmaya başladı. Kızgın kayalara değen su derhal buharlaştı.

Parradile klanının soyluları Saikmar'a itiraz etmediler. Sir Gurton, Ambrus'un kanlı kılıcını aldı ve Belfeor'un cansız gövdesinde temizledikten sonra, bir zafer sembolü gibi havaya kaldırdı.

Bir anda ortalık karıştı. Halk kadınlı erkekli yollara döküldü. Belfeor'un adamlarına karşı herkes bir anda birlik olmuştu. Belfeor'un adamları teker teker yakalanıyor ve etkisiz duruma getiriliyorlardı.

Bütün kent bir anda haydutlardan temizlendikten sonra, halk yeniden alana toplandı. Saikmar, Belfeor'un kesik başını Sir Gurton'un asasına takmış, havaya kaldırmıştı.

Kulede durmakta olan Parradile hızla Belfeor'un kesik başına yaklaşıp onu koklamaya başladı. Langenschmidt onun kafayı yiyeceğini sanarak gözlerini kapadı.

Fakat Parradile gidip Saikmar'ın yanına sokuldu. Saikmar güldü. Onun aç olduğunu anlamıştı. Kalabalığa dönüp bir şeyler söyledi. Biraz sonra sebzeler, et ve tuzlu balık geldi. Saikmar kendi eliyle Parrdile'yi besledi. Bir süre sonra tekrar söze başladı.

— Belfeor denen hain, Smoking Hills'deki bütün Parradileler'i kovdu. Buranın tek egemeni olmak için elinden geleni yaptı. Ben ve gördüğünüz Parradile haklarımızı geri almaya geldik. Bunu birlikte gerçekleştirmek istiyoruz. Bundan böyle insanlar Parradileler'i öldürmemelidir.

Kalabalığın içinde bulunan birkaç kişi buna karşı çıkmak istedi. Saikmar tekrar söze başladı:

— İnsan hiç arkadaşını öldürür mü? Biz şimdiye kadar Parradileleri, onların soyluluğu bize geçsin diye öldürdük. Peki, geçen yıl soyluluk Belfeor'a mı geçti. Elbette hayır! Çünkü o bir alçaktı ve hiçbir Parradile kendi soyluluğunu ona veremezdi!

O sırada Smoking Hills'den bir gürleme sesi geldi. Halk bir an için o yana döndü. Saikmar konuşmayı sürdürdü:

— Kuzey tapınağında, benim barındığım yerde bir Parradile de barındı. Aynı çatı altında birlikte yaşadık. Şimdi Smoking Hils püskürüyor. Buna göre, artık Parradileler'in yuvaları da yok oluyor. O halde onlara kentimizde, evlerimizde yer vermeliyiz! Bırakalım insanlarla Parradileleler arkadaş olsun, birlikte yaşasınlar!

O an gökyüzünde bir gürültü koptu. Saikmar bunu fark etmedi. Fakat Parradile başını göğe çevirdi ve dinlemeye koyuldu. Havaya ağır bir sülfür kokusu yayıldı. Bu deprem belirtisiydi.

Langenschmidt çevresine bakındı, bulunduğu yükseklikten inmeye başladı; Eğer bir panik çıkarsa hazırlıklı olmalıydı.

Saikmar bir yandan konuşmasını sürdürüyordu:

— Gelecekteki bahar festivallerimizde kralları öldürmeye değil, onlarla olan dostluğumuzu sergilemeye hazırlanmalıyız. Smoking Hills'de, planörlerimiz ve Parradileler birlikte uçmalılar!

Kalabalığın yüzü aydınlandı. O anda Langenschmidt yerin hafifçe sallandığını duydu. Hemen ayağa kalktı ve hızlandı. «Deprem şiddetlenmeden kentten çıkmalı ve köprünün öte yakasına

geçmeliyim,» diye düşündü O sırada gelen ikinci sarsıntı daha şiddetliydi. Dönüp arkasına baktı, Kuleden bir iki taşın yuvarlandığım gördü. Aynı anda bir kadının:

Gus! diye seslendiğini duydu. Dönüp baktığında onu hemen tanıdı.

Maddalena! dedi. Burada ne arıyorsun?

— Parradile ile birlikte geldim, dedi kız. Kentte neler oldu? Saikmar'ın varışı umduğum ayaklanmayı başlattı mı?

— Langenschmidt hayretle ona baktı:

— Yâni bu Parradileleri evcilleştirme fikri senin miydi?

— Hayır, biz onu evcilleştirmedik. Bu hayvanlar, insanlar dışındaki yaratıkların en akıllılarıdır diyebilirim.. Akıllı oldukları kadar, sevgi dolu yaratıklar. Evet, Saikmar'ın bu kutsal hayvanın sırtında Carrig'e gelmesi ve Belfeor'u iktidardan düşürme fikri bana ait. Başarılı oldu mu?

— Hem de çok, dedi Langenschmidt. Ah Maddalena, eğer burada olduğunu bilseydim, kalkıp da Carrig'e gelmezdim. Neyse daha sonra konuşuruz! Şimdi depreme yakalanmadan köprünün ötesine geçmeye bakalım!

On Yedinci Bölüm

KOMUTAN Brzeska:

— Şimdi aldığımız bilgilere göre son ajanımız Shimazi de Carrig'i terketmiş. Terketmeden önce gönderdiği raporu aldık. Anlattığına göre, Smoking Hills'deki patlamalar biraz da işe yaramış. Çünkü Belfeor'un tüm maden ocakları çökmüş ve aletlerin hepsi erimiş. Kent artık normale dönmüş. Deprem yüzünden beş altı yüz kadar köylü evsiz kalmış ama. Belfeor'un teknisyenleri dışında hiç kimse ölmemiş.

Langenschmidt:

— Kentten ne haber? diye sordu. Ben oradan ayrılırken zarar çok büyük olacakmış gibi görünüyordu.

— Aslında doğru. Neyse ki mevsim yaz. Çünkü sekiz bin kişi kadar çadırlarda barınmak zorunda kalmış. Raporda belirtildiğine göre, bir yıla kalmadan kenti yeniden onarmak mümkünmüş.

Saikmar'dan ne haber? diye sordu Maddalena.

Brzeska:

— Shimazi oradan ayrılmadan önce, Saikmar'ın klanı Twywit durumu kontrol altına almış. Evsiz kalanları çadırda barındırma düşüncesi Saikmar'ınmış. Şimdi de gıda ve su işini çözmek için koşuşuyormuş. Eminim iyi bir yönetici olacak.

Langenschmidt:

— Belfeor'un adamlarına ne olmuş? Ben oradayken birkaçı gözden kaçmayı başarmış, ortalıkta dolaşıyordu.

— Hepsini yakalamışlar. Bir bölümünü hemen öldürüp cesetleri alana getirmişler. Bir bölümünü de planörlere yükleyip, canlı canlı volkanlara atmışlar. Onların, tanrılara karşı gelenler için uyguladıkları geleneksel cezaları böyleymiş.

— Peki, Brzeska, Kiklops devletinin bu olup bitenlerden haberi var mı? diye sordu Langenschmidt.

— Evet. Olayı onlar da bizim kadar ciddi olarak nitelendirdiler Onları kendi metotlarımızla cezalandırıp cezalandırmayacağımızı sordular. Biz de, onların Gezegen 14'te suç işlediklerini ve oranın usullerine göre cezalandırıldıklarını söyledik.

Maddalena:

— Shimazi, Parradile hakkında bir şey söyledi mi? diye sordu. Aslında hayvanı pek sevmiştim.

— Evet! Adeta halkın bir maskotu olmuş. Kentte rahatça dolaşıyor, zaman zaman da küçük çocukları sırtında gezdiriyormuş.

— Buna çok sevindim. İnanıyorum ki bu hayvanlar doğduklarından itibaren insanların arasında büyüseler çok daha akıllı olacaklar. Belki de konuşurlar!. dedi.

Maddalena bir süre sustuktan sonra komutana dönerek:

— Komutan Brzeska, benimle ilgili son raporunuzu öğrenebilir miyim acaba?

— Evet. Senin Gezegen 14'te gösterdiğin başarılardan dolayı binbaşılığa yükseltilmeni teklif ettim.

— Tebrikler, dedi Langenschmidt.

Brzeska devam etti:

— Aslında, üsde yöneticilik görevi sana göre değil. Bunu düşünerek seni gezegen ajanlığı servisine önerdim. Yalnız, seni uyarmak isterim. Kabul

ettiğin takdirde bu görev en az yirmi yıl sürer. İyi düşün ve kısa süre içinde bana bildir.

Maddalena dudaklarını ısırdı ve:

— Carrig'in yeni ajanı olabilir miyim? diye sordu.

— Üzgünüm. Olamazsın. Nedeni çok basit. Hem tapınakta hem de Carrig'de önemli işler başardın. Bu arada da tanındın. Aynı insanlar arasına geri göndererek seni tehlikeye atamayız. Beni anladığını umarım.

— Evet, dedi Maddalena. Aslında Lady Melisma olmak hoşuma gidecekti.

— Tabiî Saikmar'ın eşi olmak da! dedi Brzeska neşeyle. Seni çok aradı. Depremden sonra her yere haber salmış. Seni bulacak olana ödül bile verecekmiş.

— Zavallı Saikmar. Beni en son bıraktığı yerde arıyor olmalı.

Brzeska ayağa kalktı:

— Böyle herkes daha mutlu olacak, dedi. Eğer gezegen ajanlığını kabul edersen bana bildir olur mu?

Maddalena:

Sanırım kabul edeceğim, diye cevapladı.

— Ya sen Gus? Emekliye ayrılacak mısın?

Langenschmidt başını salladı:

— Fikrimi değiştirdim. Kalan yetmiş yılda ben kendi kendime ne yapacağım? dedikten sonra Maddalena'ya döndü, göz kırptı ve: Ne dersin, yanlış mı düşünüyorum? diye sordu.

— Hayır, efendim, dedi Maddalena. Doğru düşünüyorsunuz. Selam verdi ve çıktı.

Langenschmidt, Brzeska'ya dönerek:

— Bak! dedi. Bana yeni bir bölge verdiğin zaman bu çocuğun da orada olmasına dikkat et olur

mu? Sanırım tarihi o yapacak. Ben de onun yakınında olup onu seyretmek istiyorum.

Saikmar, depremde bir kısım taşları yerinden oynamış olan dar merdivenlerden tırmanarak kuleye çıktı. Aslında tamirciler hemen işe girişmek istediler ama Saikmar onları evsiz kalan halka baraka yapmaya gönderdi. Kule insanların tepesine düşmeyecek kadar sağlamdı.

Saikmar elini gözlerine siper etti ve tepelere bakındı. Uzaklarda bir şeyler arıyor gibiydi. Ama hiçbir şey göremedi.

Ellerini yumruk yaptı ve:

— Bu Parradile nereye gitti acaba? dedi.

Bütün gün onu hiç kimse görmemişti. Aklından kötü şeyler geçiyordu. Birden onu gördü. Evet, ufuktan doğru süzülüyordu. Ama o ne? Yalnız değildi. Bir yığın Parradile ile birlikte geliyordu.

Kuşlar yanına gelinceye kadar bekledi. Kulenin çevresinde daireler çizmeye başladılar. Liderleri, Saikmar'ın yanına gelip bir kanadını kaldırdı, sanki arkadaşlarını göstermek ister gibiydi. Saikmar onun kocaman başını sevgiyle okşadı. Sonra uçup gittiler. Kral Parradile artık yalnız değildi. Arkadaşlarını bulmuştu. Ama kendisi...

Melisma'yı bulmak için her yeri aratmıştı. Ne çare, kız ortada yoktu. O, bu büyük kentin, bu güçlü yöneticisi için çok uygun bir eş olacaktı.

Saikmar onunla karşılaşmasını hatırladı. O gerçek bir yaratık mıydı, yoksa tanrıların Saikmar'a yardıma gönderdikleri bir tanrıça mıydı?

Birden aklına bir düşünce takıldı. Mademki Melisma artık gitmişti, o unutulmamalı, her zaman anılmalıydı. Hızla kulenin merdivenlerinden inmeye başladı. Alt kattaki dairesine geldiğinde,

uşaklarından birini bir yere gönderdi ve sabırsızlıkla beklemeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra, harpçı karşısındaydı. Selam verdi:

— Sizin için hangi şarkıyı söylememi istersiniz, efendim? diye sordu.

— Seni şarkı söylemen için çağırtmadım. Yeni bir balad bestelemeni istiyorum. Adı, *Lady Melisma'nın Baladı* olmalı ve son olayları anlatmalı. Konunun canlılığına uygun olarak da balad, çok güzel bir dille bestelenmeli. Anladın mı?

Harpçı, kırmızı kadifeden özel taburesine oturdu:

— Anladım. Elimden gelenin en iyisini yapacağım, dedi.

Saikmar devam etti:

— Belfeor'un buraya gelmesiyle başlamalı, iktidara zorla el koyduğu zaman tanrıların nasıl kızdığı ve onların...

SON

JOHN BRUNNER

TERRA'NIN GİZLİ AJANI

Bir grup mültecinin yaşadığı bir dünya olan Gezegen 14 Belfeor için bir para yatağı idi ve bütün istediği oradaki radyoaktif madenleri kendi gezegenine taşımaktı.
Maddalena'ya göre bu son bir sınavdı Galaktika Müfrezesi üyeliğine layık olduğunu kanıtlaması açısından da çok önemliydi.
Gus Langenschmidt'e göreyse, bu onun gökyüzünü gözlemek ve esir alınmış insanlara yardım etmek olan görevinin bir parçasıydı.
Fakat varlığından haberi bile olmayan bu insanlara nasıl yardım edebilirdi?

BASKAN YAYINLARI A.Ş.